LUMINA STRANIE A

C S F

207

Cristian Cârstoiu
LUMINA STRANIE A ECLIPSEI

© 2023, Cristian Cârstoiu
© 2023, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CÂRSTOIU, CRISTIAN
Lumina stranie a eclipsei / Cristian Cârstoiu. - București: Pavcon, 2023
ISBN 978-606-9625-65-1

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0727.77.80.06
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu** *(asistat de AI)*
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9625-65-1

CRISTIAN CARSTOIU

Lumina stranie a eclipsei

Editura **PAVCON**
București, România, 2023

Aceasta este o operă de ficțiune.
Orice asemănare cu personaje reale este neintenționată și absolut întâmplătoare.

Prefață

9

Aflat la al doilea său roman (mai întâi ne-a încântat cu o suită de povestiri adunate în volumul *Noopali,* după care a urmat romanul *Discontinuum),* Cristian Cârstoiu ne propune o narațiune extrem de veridică și care se petrece pe meleagurile Americii, în diverse variante temporale, având însă în toate aproape aceiași protagoniști. Personajul principal, Robert, e un tip obișnuit; în prima parte a cărții îl surprindem alături de soția și de fiica sa pregătindu-se, într-o frumoasă dimineață de primăvară a anului 2024, să meargă să observe o eclipsă de soare care urmează să se producă în orașul unde trăiește. Nimic neobișnuit - doar că, în momentul de maxim al eclipsei... el dispare.

Un început incitant, care ne transpune într-o aventură desfășurată ciclic, dar mereu altfel, întrucât personajul se va trezi aruncat în propriu-i trecut, în anul 2017 când, în același perimetru, avusese loc o altă eclipsă de soare. întoarcerea în timp are loc de câteva ori pe parcursul cărții, dar niciodată chiar la fel, pentru că ițele timpului sunt încurcate și de alți „călători prin timp".

Spre deosebire acel binecunoscut film american *Ziua cârtiței,* în care o zi din viața personajului principal se tot

repetă independent de voința acestuia, până când reușește să obțină o zi perfectă, Robert înțelege că poate oricând să oprească închiderea cercului, dacă alege să nu se ducă să vadă eclipsa. Doar că rezultatele acelor variante de timp dintre 2017 și 2024 îl obligă de câteva ori să prefere întoarcerea. Asta până în momentul în care devine destul de matur să-și asume destinul dincolo de acel prag temporal, indiferent de rezultat, indiferent de consecințe.

Narațiunea e densă, bogată în amănunte ce definesc atât personajele cât și locurile în care acestea evoluează: o Americă bine cunoscută autorului, cu detalii conturate în așa fel încât să nu devină ostentative. Cititorul e „prins" de poveste încă de la prima pagină, iar ritmul acțiunii se susține de-a lungul întregii cărți, atât prin suspansul bine dozat, cât și prin creionarea unor personaje viabile, lucru de obicei eludat de mulți dintre creatorii de literatură SF contemporană, pentru care contează doar acțiunea. Aceste aspecte conduc la o lectură mai mult decât agreabilă și pot face ca volumul să aibă un impact important pe piața de gen.

Trebuie remarcată, desigur, și ideea inedită care a stat la baza romanului: în ce măsură un eveniment astronomic poate întoarce timpul pentru o persoană aleasă de soartă? Extrapolând, de ce nu ne-am imagina și alți oameni, de-a lungul epocilor istorice, care trăiesc încă în asemenea bucle de timp - oameni sau chiar animale, în măsura în care asemenea evenimente astronomice le-ar afecta și pe ele? Poate că monstrul din Loch Ness nu e

altceva decât un dinozaur prins în timp între două eclipse, sau poate că… dar hai să nu lăsăm imaginația să zboare prea mult, deși, trebuie să recunosc, volumul de față e făcut să provoace și să ne pună pe gânduri!

Trebuie să observăm încă o dată că SF-ul românesc tinde să devină la fel de bine scris ca și literatura anglo- saxonă de vârf, iar acest lucru nu poate decât să ne bucure pe toți și să ne reaprindă dorința de a cumpăra creațiile autorilor noștri, înaintea traducerilor. Și sigur Cristian Cârstoiu este un asemenea autor care merită citit și promovat, iar cărțile lui încep să compună, iată, o operă tot mai valoroasă.

Idei inedite, o scriitură sigură, viguroasă, fermecătoare, personaje bine definite, descrieri pragmatice, dialoguri pline de dezinvoltură și o viziune surprinzătoare, greu de confundat cu a altor autori, sunt lucrurile care au ajuns deja să-l caracterizeze. Să-i urăm mult succes în cariera literară, iar tuturor cititorilor săi să le urăm, din toată inima, lectură plăcută!

Mircea Liviu Goga

PRIMA PARTE

UNU

Aprilie 2024

Duminica era pe sfârșite, dar nimeni nu se grăbea să meargă la culcare. Iși luaseră liber de la serviciu a doua zi, iar Călii era în vacanța de primăvară.

— Tați, o să-mi fie frică mâine?

— Nu trebuie să-ți fie frică de nimic. Tați o să vină cu tine, și o să se lupte cu monstrul din cer care o să vrea să înghită soarele.

Râseră amândoi, după care fetița îndreptă degetul spre tatăl ei și, pe un ton cât se poate de serios, îl avertiză:

— Dacă nu faci soarele să vină înapoi, o să te țin în întuneric tot restul vieții tale!

»

— Poți să zici pe litere eclipsă?

- E-C-L-I-P-S-Ă.

— Bravo. Vino cu mine, să-ti arăt ceva.

Coborâră în garaj și tatăl aranjă pe jos o minge de baschet și una de tenis. După o căutare sumară scoase o lanternă cu suport pe care o aprinse și o plasă aproape de ușă.

— Ăsta e soarele, da? Mingea mică e Luna și mingea mare e Pământul, da? Mâine, Luna o să treacă pe aici, așa. Vezi cum se face umbră? In timp ce vorbea, deplasa încet mingea de tenis prin dreptul lanternei. Noi vom fi aici, mai zise arătând cu mâna stângă un punct pe mingea de baschet.

— Unde, în garaj? N-ai zis că mergem să vedem eclipsa? își țuguie micuța buzele, întorcând puțin capul și clătinându-și zulufii, privindu-1, în acest timp, cu coada ochiului.

Bărbatul o învălui într-o privire tandră, după care, fără să mai zică nimic, o luă în brațe și o duse așa până sus, în dormitorul ei.

— Hai, e timpul să faci nani.

— îmi spui o poveste? Una cu un monstru care a furat soarele? se alintă fetița.

— Nu cred că știu o astfel de poveste. Dar pot să îți spun una cu un zmeu care a furat niște mere de aur, vrei? Fără să mai aștepte încuviințarea fetei, își drese vocea. „A fost odată ca niciodată..."

După ce fetița adormi, închise încet ușa, se retrase în dormitorul conjugal și se strecură în pat, lângă soție.

— Unde ai fost?

— Cu Călii, i-am arătat jos, în garaj cum stă treaba cu eclipsa. Vreau să se bucure de ziua de mâine și mai ales să nu-i fie frică.

— Și sunetele alea pe care le-am auzit mai devreme din camera ei ce erau?

— A, Făt-Frumos, se lupta cu balaurul.

— Si cine-a biruit? J

— învingătorul a salvat prințesa și a trăit alături de ea până la adânci bătrâneți, asta contează.

O sărută, stinse lumina și-și strecură mâna sub pătură, mângâind-o. Femeia scoase un geamăt de plăcere, lipindu-se de el.

— Ești un tată minunat și pentru asta te iubesc.

A A A

Sfârâitul ouălor în tigaie era însoțit de mirosul de pâine prăjită și aroma subtilă a cafelei.

— Masa e gata! strigă Michelle în timp ce presăra cașcaval ras deasupra ouălor prăjite.

Dădu mai tare sonorul televizorului pentru a urmări știrile.

— Ce ai făcut bun? îmmm...

Robert se așeză la masă astfel încât să poată vedea televizorul aflat în partea cealaltă a sufrageriei. Prezentatorul, un tip spilcuit, cu părul ușor grizonant, discuta tendințele pieței bursiere alături de un invitat în studio.

Luă sticla de miere în formă de ursuleț și, în timp ce-și picura lichidul dulce în ceașca de cafea începu să fredoneze melodia Beatles-ilor *„Michelle, ma belle / Sont les mots qui vont tres bien ensemble / Tres bien ensemble",* primind în schimb o privire galeșă din partea soției.

„Azi este ziua eclipsei americanei Pentru cei aflați pe traseul zonei de umbră, Kathy Dunlop vă va spune, în câteva momente, dacă veți avea parte de un cer fără nori, în cadrul buletinului meteo! Rămâneți alături de noi!"

Călii cobora din dormitor, încă adormită. Pașii ei se auzeau distinct pe parchet, ceea ce o făcu pe Michelle să-i strige, fără să se întoarcă, să-și pună niște papuci. Fetița căută privirea tatălui ei ca punct de sprijin și când acesta ridică ochii spre ea, se bosumflă împingând înainte buza de jos. Robert zâmbi și dădu din cap aprobând spusele mamei. Călii se întoarse lent și urcă din nou pe scară, ducându-se în camera ei. Reveni exact când se terminau reclamele la TV.

— Ti se răcește mâncarea, hai.

— Dar azi nu merg la grădi, protestă ea anemic.

— Și dacă nu mergi la grădi, trebuie să mănânci mâncarea rece?

Robert aproape terminase micul dejun, așa că se delecta cu ultima gură de cafea, în timp ce admira tăcut formele prezentatoarei meteo, îmbrăcată cu o rochiță turcoaz.

— *Vremea va fi destul de rece pentru începutul lui aprilie, dar soarele ne va zâmbi în a doua jumătate a zilei, ceea ce e un lucru bun, pentru că vom putea sta cu ochii pe cer pentru a vedea Marea Eclipsă Nord-Americană, între orele unu și două, în funcție de zona unde vă aflați. Neapărat trebuie să purtați ochelari, nu vă uitați la soare direct pentru că puteți suferi leziuni ale ochilor! De asemenea, nu faceți fotografii*

ale soarelui fără un filtru pentru camera foto, deoarece se poate strica! Pentru mai multe informații despre eclipsă, postul nostru de televiziune a creat o pagină web dedicată.

— Trebuie să plecăm în cel mult jumătate de oră. Vreau să ajungem acolo pe la unsprezece și jumătate cel târziu. Să nu vă lălăiti, da?

ir ir ir

Mulțimea începea deja să se strângă pe malul râului Ohio și se învârtiră câteva minute bune până putură găsi un loc de parcare. Câteva mii de turiști veniseră în timpul weekendului în Paducah, iar micuțul orășel aflat la granița statelor Kentucky și Illinois devenise pentru două zile un loc foarte aglomerat. Toate localurile erau pline până la refuz, iar hotelurile nu mai aveau nicio cameră liberă. Robert scoase din portbagaj un mic cărucior rabatabil pe care-1 desfăcu cu rapiditate și în care așeză de-a valma trei scaune pliante, o geantă de umăr și câteva sticle cu apă și suc. Aruncă o privire spre cer și mormăi muțumit, văzând că singurii nori erau undeva departe, spre nord.

— Deci, unde zici că mergem? vru Michelle să știe.

— Acolo, lângă râu. Tot acolo am fost și la eclipsa de acum șapte ani, cu colegii de liceu.

— A fost deja eclipsa? S-a terminat?

Călii auzise discuția doar parțial, fiind mai preocupată de păpușa cu care se juca.

— Nu, dragă, e vorba de o altă eclipsă, care a avut loc înainte să te naști tu, și chiar înainte să o întâlnesc pe mămica ta. în 2017. Iar Paducah e un loc cu totul special, pentru că și atunci, ca și acum, umbra Lunii a trecut pe aici.

— Oh, deci pentru tine acum e un *deja-vu?*

Robert pufni amuzat. Copiii din ziua de azi...

Locul ales era într-adevăr foarte bine poziționat, departe de clădiri și de copaci, oferind o perspectivă ideală spre sud. Nu era nici extrem de aglomerat, mulțimea preferând piața centrală a orașului sau parcarea complexului expozițional, unde primăria organizase un eveniment în toată regula pe toată durata week-endului, cu instalații gonflabile pentru copii și o scenă pe care cântau mai multe formații de muzică country, și standuri cu suveniruri și fast-food. Acum organizatorii se așteptau ca turiștii să lase mai mulți bani ca data trecută, când organizarea fusese destul de modestă.

Mai rămăsese aproape o oră până la faza de totalitate. Robert își scoase din buzunar ochelarii speciali pe care scria „Marea Eclipsă Americană - 8 aprilie 2024", și-i puse pe nas și privi spre cer. Constată că între Lună și Soare mai era doar foarte puțin spațiu liber. Se așeză pe scaun, scoase telefonul și începu să facă fotografii, în cele din urmă făcu un selfie cu toți trei purtând ochelarii, un altul în care toti se strâmbau si un al trei- ' > »
lea în care toți priveau în sus cu o grimasă îngrozită.

Postă pe Facebook una din poze, cu comentariul „Peste puțin timp Luna va aduce noaptea în mijlocul zilei, iar noi ne vom bucura de eclipsă!"

— Hai să rugăm pe cineva să ne facă o poză împreună, zise Michelle privind în jur.

Fără să mai aștepte răspunsul lui Robert, se îndreptă spre două tinere care erau așezate pe iarbă, nu departe de ei.

— Vino, Călii. Hai, mami.

— Nu mai vreau poze, am făcut destule.

— Călii, cine știe când o să mai vezi o eclipsă. Hai, fără comentarii, facem poze, da?

— Măi să fie! exclamă Robert. Pot să jur că fata aia cu tricoul grena a fost și acum șapte ani, tot aici.

— Pe bune? E ceva ce ar trebui să știu? glumi Michelle.

Robert nu răspunse. Era cât se poate de sigur că memoria nu-i juca feste. îi făcuse atunci, pe furiș, o fotografie exact în acele câteva secunde în care soarele este aproape complet acoperit de Lună, și puținele raze care mai străbat aruncă o lumină stranie, albăstruie, înainte de a ceda temporar locul întunericului. Revăzuse acea fotografie de mai multe ori, ultima dată în urmă cu numai câteva săptămâni, când se uitase nostalgic la fotografiile făcute atunci. Avea un profil finuț și păr lung și roz care-i cădea pe umeri.

— Hei, fetelor, ne faceți și nouă o poză? Vă rog?

— Sigur, răspunse cealaltă fată, apropiindu-se și luând de la Michelle telefonul.

După ce mini-sesiunea foto se încheie, Robert se apropie de prima fată, în timp ce Michelle se întorcea cu Călii la scaunele lor.

— Spune-mi, te rog, tu ai mai fost, tot aici, și acum șapte ani? La cealaltă eclipsă?

— Da, într-adevăr. Am fost cu părinții, fix în acest loc. De ce?

— Cred că te-am recunoscut, e ciudat. Eram cu colegii acolo. Arătă cu degetul mare peste umăr. Eu sunt Robert, apropo.

— Jasmine. Iar pe prietena mea o cheamă Vicky.

— Jasmine, Vicky, încântat să vă cunosc! Și mulțumesc încă o dată pentru fotografii.

— Hei, nu scapi așa ușor, zise Vicky. Fă-ne și nouă niște poze. Sper că soția nu o să se supere, mai zise ea chicotind.

— Cu mare plăcere. Și nu, nu e genul.

— E, hai. Toate femeile „sunt genul" mai ales când au un soțior așa de prezentabil.

Râseră amândouă, iar Robert zâmbi și el, flatat.

După ce le făcu o serie de poze celor două, returnă telefonul lui Jasmine și, înainte să plece, aruncă într-o doară:

— Aveai un tricou portocaliu în urmă cu șapte ani. Culoarea asta grena te prinde mai bine.

Nu mai zise nimic, amuzat de expresia surprinsă a lui Jasmine. Făcu un semn de „la revedere" cu mâna si se întoarse la familia lui. ♦

Se apropia faza de totalitate, iar lumina soarelui se redusese semnificativ. Călii lăsase la o parte păpușa și stătea cu capul în piept, moțăind. Până acum eclipsa nu era într-atât de interesantă. Michelle scosese între timp un măr din care mușca cu poftă.

— Călii? Călii, dormi? Hai tati, că uite, se întunecă deja.

Fetița gemu ușor, dar deschise ochișorii într-un târziu. Clipi de câteva ori, apoi văzu mâna tatălui arătându-i cerul.

— Uau! Ce tare!

Anticipând momentul, Robert stătea cu telefonul pregătit. Făcu lui Călii o poză din profil, cu ochelarii speciali și năsucul ridicat, apoi o alta lui Michelle. Se uită și el în sus. Din soare mai rămăsese o fâșie îngustă, cât un fir de păr. Luminozitatea se schimba rapid, căpătând culoarea aceea stranie, albăstruie. O idee îi trecu prin minte și o privi pe Jasmine. îndreptă telefonul spre ea, mări rezoluția și-i făcu și ei o poză, dintr-un unghi foarte asemănător cu cel de data trecută. Scoase din buzunar un filtru întunecat, special comandat pe internet, pe care-1 atașă camerei foto a telefonului, apoi îl îndreptă spre soare și lună, care acum se suprapuneau perfect.

Putea acum vedea chiar și stelele, întocmai ca în 2017. Umbra lunii aduse un curent de aer rece. Uitase de asta, dar în mod ciudat, amintirile acelei zile îi veniră brusc în minte. I se părea chiar că aude vocile

exaltate ale colegilor cu care se afla împreună. Mulțimea scotea sunete de admirație și surpriză, iar câțiva chiar aplaudară, de parcă s-ar fi putut auzi până acolo, sus.

Scoase filtrul de pe camera foto și mai făcu o serie de poze, inclusiv un selfie. Curios să vadă dacă au ieșit bine, aruncă rapid o privire fotografiilor abia făcute. Părul îi stătea cam ciudat, probabil din cauza unghiului de jos în sus. Mai avea timp aproape un minut, cât întunericul era complet. Merse alte câteva imagini în urmă și revăzu fotografia cu Jasmine, dar nu găsi fotografiile cu Michelle și Călii. Mai dădu cu degetul pe ecran înainte și înapoi, tot fără să le găsească și reveni la fotografia lui Jasmine.

— Foarte tare chestia asta cu eclipsa. De mare angajament.

Era vocea lui Ben, colegul lui de liceu. în lumina de un albastru nefiresc, care semnala sfârșitul fazei de totalitate, Robert constată că Michelle și Călii nu erau nicăieri. în schimb, se afla lângă Ben, Jim și Hank. La câțiva metri de el era Jasmine, îmbrăcată în portocaliu, alături de un bărbat și o femeie de vârstă mijlocie. Nici urmă de Vicky.

DOI

August, 2017

Lumina recâștiga scurta luptă cu întunericul. Robert se așeză direct pe un petec de iarbă și începu să-și maseze tâmplele. în jurul lui, mai multe voci comentau aprins, ecoul lor reverberându-i în urechi. Aerul era fierbinte, ca în miezul verii, la fel și pământul pe care stătea așezat. Se uită cu ochii mijiți de jur-împrejur, recunoscând locurile familiare.

- Michelle? Michelle? Călii?

Privea dezorientat, fără să înțeleagă nimic. Era același loc unde fusese cu șapte ani în urmă, alături de aceiași prieteni. Dar unde-i dispăruseră soția și fetița? Simți brusc un val de transpirație rece și un fior care-1 trecu pe șira spinării. închise ochii și trase adânc aer în piept de câteva ori, încercând să se calmeze. Deschise treptat ochii și primul pe care-1 văzu fu Ben, care stătea aplecat peste el.

— Ce-i, măi omule, cu tine? Te-a moleșit căldura? Bea niște apă, uite-aici.

Ben îi întindea o sticlă de plastic.

— Nu, s-a căcat pe el de frică, îți zic eu. Nu-ți face griji, puișor, tati e cu tine.

Ben și Jim râseră zgomotos la replica lui Hank.

— E ceva în neregulă, îngăimă Robert. în neregulă rău de tot. Ce naiba mi se întâmplă?

— Deci, cum ziceam, monstrul a fost înfrânt și lumina a învins. Acuș-acuș o să vină și Făt-Frumos pe un cal alb, da? Ai puțintică răbdare, da?

Cei trei amici râdeau cu gura până la urechi, iar grimasa nedumerită a lui Robert declanșă încă o rundă de hohote.

— Fata aia, e ceva cu fata aia...

Robert se ridică, un pic dezechilibrat, privind spre Jasmine.

— Cine, gagica aia? Bunuță. Totuși, e cam cam slăbă- noagă, dacă vrei să știi părerea mea, simți Ben nevoia să comenteze.

— Lasă, că o să-l ajute la examenul de anatomie faptul că i se văd toate oasele, zise Jim.

Hank, care deschisese o sticlă de apă, bufni stropind în jur, atrăgând nedorita atenție a celor din preajmă. Jasmine întoarse și ea capul, curioasă. Profitând de moment, Robert se ridică alene și se îndreptă spre ea.

— Bună, ești Jasmine, așa-i? Eu sunt Robert.

— Ne-am cunoscut deja? Că nu-mi amintesc. Da, sunt Jasmine.

— Ăăă... nu, dar i-am auzit pe părinții tăi strigându-te.

— Ah. încântată.

Vru să plece, dar se opri și se întoarse.

— Aăă... Uite, ți-am făcut o poză, știi, în timpul eclipsei?

Scoase telefonul și, spre marea lui surpriză constată că era același telefon Samsung Galaxy pe care-1 avea în 2017 (atunci era nou). Simți cum pulsul i se accelerează și respirația îi devine mai sacadată. Era sigur că și obrajii i se înroșiseră. Deschise arhiva foto și găsi imediat imaginea cu Jasmine. Trase adânc aer în piept și întoarse ecranul către fată. Aceasta zâmbi în timp ce studia fotografia.

— Foarte mișto.

Tăcu oarecum brusc.

— O vrei? Adică...

— îhm. Mi-ar plăcea. Mersi.

— îmi zici un număr de telefon să ti-o trimit? O

9 adresă de e-mail, ceva?

Jasmine ezită o clipă, mușcându-și ușor buza de jos.

- 859.555.9786.

— Un moment. Gata. Vezi dacă ai primit-o.

— îhm. Mersi. Mișto.

— Cu plăcere. Trebuie să...

Nu-și termină fraza, arătând cu degetul mare înapoi, spre grupul de prieteni care acum tăcuse.

— Da, si eu. Si eu trebuie să... - chicoti ea ușor, fă-
'99 9 '
când același gest înspre părinții ei.

Robert făcu un „la revedere" cu mâna și plecă.

— Băi, să mor eu, cea mai tare schemă de agățat pe care am văzut-o vreodată. Ai crescut o mie de puncte în ochii mei. Trebuie neapărat s-o folosesc și eu. Știe careva când mai e o eclipsă?

Jim avea un ton cât se poate de serios.

— 8 aprilie, 2024. Tot aici.

Robert avea același ton, poate chiar mai serios.

— Să-mi bag... are dreptate. Uite-aici. Hank căutase între timp informația pe internet. Cum naiba ai știut?

Robert preferă să nu răspundă. Avea acum altele în minte. Dacă nu o luase razna cu totul, însemna că se întorsese în urmă cu șapte ani, iar asta nu era o chestie care să se întâmple chiar în fiecare zi. Jasmine nu părea în vreun fel afectată, deci probabil o pățise doar el. Un milion de întrebări îi inundară mintea, pentru care nu avea niciun răspuns. Trebuia, cumva, să se întoarcă la Michelle și la Călii. Oare ce se întâmplase cu ele? De fapt, era o întrebare complet aiurea. Dacă era înapoi în 2017, pe Michelle avea s-o cunoască abia peste câteva luni, iar Călii nici nu se născuse.

— Băieți, spectacolul s-a terminat, dar distracția abia începe. Mergem la mine? Tata a umplut cu bere frigiderul din garaj sâmbăta trecută și a mai rămas suficientă. Comandăm niște pizza pe drum. Ce ziceți?

Robert făcea eforturi mari să nu zică nimic, nevrând să dea de bănuit că ceva era nelalocul lui. Continua să respire sacadat și își simțea tâmplele pulsând și inima bătându-i puternic.

A A

Se întoarse acasă cu puțin înainte de asfințit. Timpul petrecut cu colegii în ultimele ore îl convinsese de faptul că într-adevăr se întorsese în 2017, deși toată povestea nu avea niciun sens.

Se strecură pe ușa din spate, direct în bucătărie. Părinții erau cu cina pe terminate. Mormăi un „bună seara" și deschise frigiderul. Nu-i era foame, dar simțea nevoia să bea ceva. Scoase sticla cu limonadă si își * 1 turnă un pahar mare.

— Ți-e foame? Am făcut paste și a mai rămas o porție, zise mama.

— Cum ți s-a părut eclipsa? întrebă tata, în același timp.

Nu răspunse imediat, fiind ocupat cu al doilea pahar de limonadă.

— Nu, nu mi-e foame. Am mâncat mai multe felii de pizza decât pot să număr. Cu eclipsa... s-a întâmplat ceva straniu.

— Straniu? In ce sens? A fost un eveniment unic pentru toți, deci, da, e oarecum straniu, dacă e s-o luăm așa.

Era gata să le povestească prin ce trecuse, dar realiză că nu e cel mai potrivit moment. Trebuia să iasă din situația pe care tot el o crease.

— Trebuie să dau un telefon. E... o fată pe care am cunoscut-o azi.

Ii făcu cu ochiul tatălui, se ridică și se duse în camera lui.

— Jasmine? Sunt Robert, ne-am cunoscut azi mai devreme. Ai puțin timp? Deranjez?

— Oh, bună, Robert. Ce faci?

Jasmine așteptase acel telefon toată ziua și acum se întreba dacă nu cumva faptul că răspunsese imediat o trădase. Dar băieții nu stau să analizeze genul ăsta de mărunțișuri, își făcu ea curaj.

— Azi aș fi vrut să mai vorbesc cu tine, dar nu era cel mai bun moment.

— Așa e.

— Hmm... mă gândeam, poate ai vrea să ieșim împreună într-o zi.

— Oh, chicoti ea. Mi-ar făcea plăcere. Dar nu locuiesc în Paducah. Ne-am mutat în Nashville acum mai bine de zece ani. Am copilărit însă aici.

— Si acum ești în Nashville? > »

— Da, sună sec răspunsul ei. Am ajuns acum vreo două ore.

— Ce chestie. Nashville, zici?

- Da.

— Sâmbătă ai vreun program? Poate mergem la un film, ce zici?

— Vrei să vii la Nashville sâmbătă? Pe bune?! E drum destul de lung.

— Te sun în jurul prânzului, bine?

— Eh... nu știu... da, bine. Sur ă-mă, sigur.

— OK. Rămâne pe sâmbătă, atunci. Pa pa!

- Pa.

De regulă, la ora aceea dl Feldman mai lucra încă la biroul amenajat în camera de jos, dar tatăl lui Robert era acum în living, citind un roman polițist. Nu era ceva neobișnuit să-l vadă asa, dar nici un lucru care să se întâmple prea des.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine, tată.

Se așeză pe celălalt fotoliu, ușor aplecat în față, frământându-si mâinile. »

— E legat de don'șoara cu care ai vorbit acum? zâmbi el complice, în timp ce lăsa cartea pe măsuța de lângă el. Ascult.

— Nu, nu-i despre ea. Adică, da, și ea e parte din poveste, dar e vorba despre eclipsa de azi. Vreau să-ți spun ceva, și vreau să mă asculți cu mare atenție. E o chestie serioasă.

— Sigur. Despre ce e vorba?

— Eclipsa asta, am mai trăit-o o dată.

— Fiule, în America n-a mai fost o eclipsă de dinainte să te naști tu.

— Ce mi s-a întâmplat este straniu și ar putea să sune și mai straniu. Dar tu ești singurul cu care pot vorbi. Cumva, m-am întors în timp. Șapte ani.

Robert continuă să relateze, pe un ton cât putea de echilibrat, în timp ce tatăl lui asculta în tăcere. Când fiul termină, dl Feldman rămase tăcut câteva secunde

lungi. Apoi bufni în râs, și când se mai liniști, reuși să îngaime:

— Aproape că m-ai făcut să te cred. Ar trebui să te faci scenarist la Hollywood, nu doctor.

începu din nou să râdă, în puseuri scurte.

— Tată... mă dezamăgești. Crezi că n-aș avea altceva mai bun de făcut acum decât să inventez o astfel de poveste? Pe bune?

— Robert, tu te-auzi? Dacă tu chiar crezi că ți s-a întâmplat asta, există două posibilități, așa cum văd eu lucrurile. Prima, cea care este cea mai improbabilă, este că într-adevăr ai călătorit în timp. înclin să o cred pe a doua însă, anume că totul este rodul imaginației tale. Probabil că eclipsa a avut un efect nebănuit asupra subconștientului tău și te-a făcut să îți închipui toate aceste lucruri. Asta ți-o spun ca tată. Ca doctor, am deja în minte o listă de manifestări psihice și, dacă mi-ai fi pacient, te-aș trimite să te vadă un specialist.

— Mulțumesc pentru încredere. Nu fabulez, să știi. Și n-am spus asta nimănui în afară de tine, tocmai pentru că îmi dau seama cât de nebunesc sună totul. N-am luat-o pe arătură. Problema e că nu știu ce să fac în continuare, asta e tot.

— Uite, sunt tatăl tău și tu ești cel mai important pentru mine, da? Dacă aș fi în locul tău și aș fi chiar convins de ce mi s-a întâmplat - reține, nu spun că acest fenomen chiar a avut loc, ci spun că tu ești convins de asta, ca să fie clar, da? Deci, în acest caz nu aș

spune nimic, nimănui. Ai șansa de a retrăi perioada de studenție, bucură-te de un bonus de șapte ani de tinerețe. Slavă Domnului că nu trebuie să-ți plătesc facultatea de două ori. Si în altă ordine de idei, discutia asta n-a avut loc niciodată, OK? Dacă vei continua cu ideația asta delirantă, o să-mi pun serios problema unui consult psihiatric.

II privi mustrător, ca de fiecare dată când mai făcea câte o boacănă, copil fiind.

Robert oftă adânc. Se ridică fără să mai zică nimic si se duse în camera lui. Deși nu era încă ora la care se culca în mod obișnuit, se schimbă și se băgă în pat. Ce naiba crezuse? Că tatăl lui o să accepte cu ușurință ideea că fiul său călătorise prin timp, de parcă i-ar fi spus că fusese în weekend la Las Vegas? El însuși nu putea crede asta, în ciuda dovezilor pe care le avusese în ultimele ore. Asa să se manifeste oare nebunia? Să * fii convins că albul este negru? Oare cum ar fi putut să-1 convingă pe tatăl lui că spunea adevărul? Aproape că începea să se întrebe dacă nu cumva acesta avea dreptate și totul nu fusese decât o plăsmuire a minții lui. Avea nevoie de ceva concret care să-i confirme că într-adevăr făcuse un salt temporal. Dar ce? Se frământă minute bune căutând răspuns, dar nu-i trecea nimic prin cap. Apoi, chiar înainte să adoarmă, în minte îi apăru Michelle, zâmbindu-i. Se ridică în capul oaselor, luă telefonul de pe noptieră și formă 865-555-4007.

— Alo? răspunse o voce de femeie somnoroasă, după un timp.

— Michelle?

— Da, cine este?

— îmi cer scuze, nu mi-am dat seama că e așa de târziu. Scuze încă o dată. Noapte bună.

— Hei, cine este?

Robert închise fără să răspundă. Uitase că Michelle locuia atunci în Knoxville, care era pe fusul orar al Coastei de Est si, deci, cu o oră înainte fată de Paducah. Dar cel puțin avea confirmarea că nu înnebunise de-a dreptul. Ceva chiar se întâmplase și el se întorsese în 2017, cu adevărat.

Michelle se trezi de-a binelea, uitându-se nedumerită la ecranul telefonului. Vocea nu-i era cunoscută si nici numărul nu-1 avea în lista de contacte. Puse te- > lefonul deoparte și stinse lumina, dar nu putu să adoarmă la loc. După o vreme, se ridică din așternut și se duse să verifice dacă ușile erau încuiate. Se băgă înapoi în pat și avu nevoie de încă o jumătate de oră ca să treacă în lumea viselor.

TREI

Pregătirile pentru plecarea la colegiu intraseră în linie dreaptă și acum nu avea mai nimic de făcut. Stătea pe terasă, legănându-se ușor pe balansoar, alături de o carafă cu suc și lăsându-se mângâiat de razele domoale ale soarelui care se strecurau printre frunzele unui stejar mare. Puse deoparte cartea pe care își propusese s-o termine înainte să plece și din care mai avea doar vreo câteva zeci de pagini. Parcă era într-un joc de societate în care trăsese cartonașul care-l trimitea înapoi la punctul de start. Cât de mult i se schimbase viața în șapte ani! Avea o soție și un copil, era în ultimul an la facultatea de medicină și se pregătea să își dea examenul de licență.

Concluzionase că nu era nimic de făcut. Ar fi putut să-și convingă tatăl că într-adevăr se întorsese în timp. Găsise suficiente elemente concrete cu care să-i poată dovedi acest lucru, dar ce folos? Ar fi creat o problemă în plus pentru toată lumea, și oricum n-ar fi putut să revină în 2024. Nu avea de ales, urma s-o ia de la capăt, cu răbdare, și se gândi chiar că o să-i fie mai ușor la facultate, ceea ce-i va oferi mai multă libertate.

— La ce te gândești? îl întrebă dna Feldman, văzându-1 cum scutură din cap.

Nu o simțise când venise și ea pe terasă.

Era gata să răspundă că se gândea la fetița lui, de care i se făcuse tare dor si care adora acel balansoar, pe care avea să se cațere singură abia peste trei-patru ani. Dar își reprimă vorbele și găsi rapid un răspuns de conveniență.

— Crezi că îți mai trebuie ceva? Mai avem timp azi să facem cumpărături.

— Pe bune, mamă? Merg la Nashville, nu în Afganistan. Au și acolo Walmart sau Target.

— De ce răspunzi pe tonul ăsta? Doar vreau să fiu sigură că ai tot ce-ți trebuie la începutul anului universitar.

— Te iubesc, mamă, îmi pare rău. Dar am douăzeci si cinci de ani si cred că la vârsta asta cam știu ce anume I , *

îmi trebuie.

— Douăzeci și cinci? Chiar așa? își drese ea vocea și pe un ton condescendent, continuă: Cred că încă nu mă lasă memoria, pentru că știu exact când te-am născut.

— A, scuză-mă. Eram cu mintea în altă parte. Mă gândeam că 25 e ultima zi când trebuie să fac înregistrarea la facultate fără să plătesc taxa suplimentară de o sută de dolari.

— Păi dacă ajungi mâine, ai timp vineri toată ziua, nu?

— Da, vineri.

Privi undeva, departe, defocalizat.

ir ir ir

Plecară dimineața devreme, iar două ore și jumătate mai târziu, dl. Feldman își parca Lincoln-ul impozant în campusul universității Vanderbildt. Clădirea unde era cazat Robert avea patru etaje, iar el, fiind student în primul an, nu avusese încotro și trebuise să se mulțumească cu o cameră la ultimul nivel. Zâmbi în sinea lui, aducându-și aminte de acel prim an, cum Michelle se strecura uneori la el seara, după ce termina munca. Un an avea de stat la cămin, atât. Vara următoare aveau să se mute împreună într-un apartament micuț, aproape de aeroport, unde chiriile erau mai mici.

Se opri în fața ușii cu numărul 4-16, introduse cheia în broască si încercă să o descuie, dar fără rezultat. Nu vru s-o forțeze, asa că încercă din nou, cu mai multă grijă. Ușa se deschise însă brusc și în cadrul ei apăru un tip sfrijit, îmbrăcat cu un tricou pe care scria mare cât toate zilele *Star Wars.* William parcă îl chema? Nu, nu. La naiba, nu-si mai amintea numele acestui băiat.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu știu, ăăă... sunt cazat aici.

— Nu cred. Aici sunt eu și un tip, Denis. Ești sigur?

— Da. E 4-16, corect? Uite... stai un pic.

între timp venise și dl Feldman cu a doua valiză. —

Probleme?

— Nu cred. Doar că, probabil, am reținut greșit numărul camerei.

— Asta e 4-16. Tu ești la 4-17. Unde ți-e mintea? Vino încoace. Scuze! mai aruncă el puștiului aflat în prag.

înainte să plece, Robert aruncă o privire prin ușa întredeschisă și recunoscu aspectul camerei, exact așa cum și-l amintea. Doar locuise un an întreg acolo. Nu voia să se comporte ciudat, așa că decise să facă o concesie. Parcurse cei câțiva pași până la camera 4-17 și descuie ușa fără nicio problemă. Rămase în prag, privind încăperea care nu-i era deloc familiară. Aceasta avea o configurație în oglindă cu 4-16, cu baia în partea stângă.

— Deci, nu se repetă chiar identic, mormăi el. Interesant...

— Ce-ai zis? Nu te-am înțeles, comentă dl Feldman din spatele lui.

— Nimic important, ziceam că aici îmi voi petrece restul anului.

Trase valiza mare în mijlocul camerei, își aruncă rucsacul pe patul de lângă fereastră marcându-și teritoriul și se întoarse la mașină să aducă restul de bagaje.

O oră mai târziu, după ce terminară, li se făcu foame si merseră la Ted Montana Grill, unul din restauram

tele de pe West End Avenue. Ișì aduse aminte cum, cu numai câteva luni în urmă (sau mai bine zis, peste șase ani?) Călii se speriase de capul uriaș de bizon care domina sala principală. Era seară, Călii era obosită și începuse să plângă. O limonadă și ceva de colorat au fost de ajuns să o liniștească.

— Bună! Sunt Alex și sunt chelnerița care o să vă servească azi. Aveți aici meniurile. Până când vă decideți, să vă aduc ceva de băut?

Alex era destul de tinerică, blonduță, purta o pereche de jeanși mulați și o cămașă albă. Zâmbea larg, anticipând posibilitatea unui bacșiș consistent.

— Ce bere aveți la halbă? întrebă tatăl lui Robert.

Alex răspunse cu o litanie de beri locale, iar Robert o opri când ajunse la Bearded Iris, cerându-i una.

— Frumușelule, zâmbi larg Alex, o să vreau să-ți văd buletinul înainte, OK?

Lui Robert i se uscă gura. Cum putuse să uite? Mai avea aproape trei ani până la vârsta la care putea consuma alcool în mod legal.

— Ăăă.... nu pentru mine, pentru tata. Am citit că Bearded Iris are o aromă foarte... aparte și mă gândeam că merită încercată. Pentru mine, adu-mi te rog o limonadă.

Fără să privească meniul, comandă un hamburger Red Rock, cu carne de bizon și jalapeno și garnitură de cartofi copți. Dl Feldman, care încă nu se decisese ce urma să comande, îl privi surprins.

— Dacă n-ai o preferință anume, îți recomand burgerul Avalon. Tot cu carne de bizon.

— O să merg pe mâna fiului meu, concluzionă dl Feldman după ce aruncă o privire scurtă pe meniu. Un burger Avalon, cu carne de bizon. Și garnitură de sparanghel.

Se uită un timp la Robert, fără să zică nimic, după ce Alex plecă, și dădu gânditor din cap.

— Ai mai fost aici? Când?

— Da, e unul dintre localurile mele favorite în Nashville. Vin măcar o dată pe lună cu colegii de facultate.

Robert avea un ton cât se poate de serios. Dl Feldman pufni în râs și după ce se liniști, zise pe un ton sub- misiv:

— M-ai avut la faza asta. Aproape că te-am crezut. Cum ai făcut?

— Cum am făcut ce?

— Hai, că nu tine cu mine. Cum ai știut ce să comanzi? Tot am încercat să-mi dau seama, dar nu mă prind.

— Ți-am tot zis. Dar dacă nu vrei să crezi, e fix problema ta, îl privi Robert țintă în ochi, fără să clipească.

După discuția avută în seara de după eclipsă, Robert decisese că nu avea rost să insiste pe ideea întoarcerii în timp. La urma urmei, tatăl lui era un om de știință, și doar de la el învățase gândirea analitică bazată pe dovezi. Ca urmare, strategia pe care o alesese fusese să-1 „hrănească" cu dovezi în doze mici, știind

că odată ce masa critică de informatii va fi fost atinsă. era inevitabil ca el să ajungă la concluzia dorită.

— Știi cine o să-ți fie coleg de cameră? schimbă brusc discuția dl Feldman.

— Nu știu. Ar fi trebuit să fie Hank, dar el a fost repartizat la 3-12.

— Și când începi efectiv cursurile?

— Marți. Luni avem „orientarea".

— Sunt mândru de tine, să știi. Nu ti-am zis-o foarte des și probabil că o să-ți mai spun asta din nou abia la absolvire, dar mă bucur enorm.

în ochi i se vedea sticlirea unei lacrimi.

Mărturisirile de acest fel erau într-adevăr rare pentru dl Feldman. Robert își aduse aminte de masa de prânz la Maggiano's, nu departe de Ted Montana Grill, în urmă cu șapte ani, după ce își descărcase bagajele în camera de cămin. Fusese si mama cu ei, atunci. Puiul părăsea cuibul și ea vorbise aproape tot timpul, ca să-și ascundă emoțiile. Se imagină pe sine peste un sfert de veac, strângând-o pe Călii în brațe la absolvire și simți cum i se umezesc și lui ochii. Puse mâna peste mâna tatălui său, șoptind:

— Mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Alex sosi cu două halbe de bere. Robert se uită întrebător la ea, iar fata îi făcu complice cu ochiul.

A A A

Sâmbătă, în jurul prânzului, o sună pe Jasmine. Stabiliră să se întâlnească la galeria comercială „The Arcade", un loc suficient de bun pentru o primă întâlnire, care oferea suficiente opțiuni pentru o cafea sau o prăjitură.

Jasmine purta o pereche de pantaloni foarte scurți și un tricou larg, înnodat sub buric. Arăta chiar sexy.

— Am crezut că zici asa, la mișto, că o să vii în Nash- viile în weekend.

— Cum aș putea să fac mișto de o fată așa drăguță ca tine?

— Vai, mersi...

După-amiaza zbură pe nesimțite. Jasmine avea o personalitate foarte volubilă și prezența ei era extrem de plăcută. Se făcea însă târziu și Robert nu aflase încă dacă și ea trecuse sau nu printr-o experiență similară cu a lui. între timp li se făcu foame. Cum întodeauna era o masă liberă la „Luigi's City Pizza", o luară pe Broadway într-acolo.

— Știi, cu eclipsa... - începu Robert.

— Foarte faină chestie. O experiență unică în viață.

Fata își strecură mâna pe sub cotul lui și îl apucă de braț.

— Deci, pentru tine a fost prima oară când ai văzut o eclipsă totală?

— Da, evident! De ce? Tu ai mai văzut vreuna?

— A, nu... Am aflat însă că o să mai fie încă una peste șapte ani.

Robert era oarecum dezamăgit, dar și ușurat întrucâtva. Oare la ce se așteptase de fapt? Să-i spună că și ea făcuse un salt înapoi în timp? Nici el nu avea curajul să recunoască asta de față cu prietenii lui, darămite cu un străin pe care-1 vedea prima oară. Continuară să meargă la braț o vreme.

— Trebuie să-ți fac o mărturisire, rupse el tăcerea stânjenitoare care se așternuse.

— Oh? Ne știm deja suficient de bine încât să-mi faci confidențe? râse ea jucăuș, lovindu-1 ușor cu umărul.

— Știi, venirea mea la Nashville... De fapt, luni încep cursurile la Vanderbilt.

— Pe bune? Uau... foarte tare. Ce studiezi?

Vocea ei nu trăda nici cea mai mică urmă de dezamăgire.

— îmi pare rău că te-am făcut să crezi că am venit special pentru tine. Adică... nu asta voiam să zic de fapt. Când mi-ai spus la telefon că ești din Nashville, mi-am zis că e prea mare coincidența și am dorit să ieșim împreună.

— Hei, nu-ți face probleme, pe bune. E chiar mișto faza. Adică, uite, mie mi-a plăcut seara asta, da? Iar dacă nu a trebuit să faci două ore pe drum pentru o întâlnire, asta e cu atât mai bine.

— Da, și mă gândeam că poate ne mai vedem, ce zici?

Jasmine se întoarse spre el, privindu-1 fix în ochi și încuviință din cap. între timp, ajunseseră la pizzerie.

PATRU

Octombrie, 2017

Majoritatea lucrurilor erau mai mult sau mai puțin la fel cum și le reamintea, dar putea observa din când în când mici diferențe. Sigur, era perfect posibil ca mintea să-i joace feste uneori, dar era sigur că la biologie celulară nu-1 avusese ca asistent pe doctorul Jaeggi. In rest, Robert se simțea stăpân pe situație la facultate, făcându-se remarcat atât de către colegi, cât și de profesori, pentru cunoștințele sale vaste din domeniul medicinii.

Veni în cele din urmă și prima zi din octombrie. Nu avea cum să uite vreodată această dată - era ziua când urma s-o întâlnească pe mama fetiței lui. Drept urmare, dis-de-dimineață a făcut duș, s-a bărbierit și s-a îmbrăcat cu jeanși negri și o cămașă verde închis. Era culoarea preferată a lui Michelle - în urmă cu doi ani (sau peste cinci?) îi cumpărase una identică de ziua lui. Ieși, luându-și jacheta neagră de piele și ochelarii de soare Ray-Ban. Era o zi frumoasă, care urma să fie si mai si. , »

— Oh, baby, arăți sexy de-a dreptul! îl întâmpină o voce blondă la lift.

Era prietena unuia dintre colegii lui, pe care o mai văzuse de câteva ori prin cămin. Zâmbi subțire, își lăsă puțin în jos ochelarii de soare și-i făcu cu ochiul. Fata chicoti amuzată și apăsă butonul liftului.

Plecă de la cursuri puțin după ora prânzului și se îndreptă spre librăria Parnassus, aflată la numai câteva minute de mers cu mașina de la facultate. Era o 9
librărie micuță, dar foarte cochetă, unde aveau deseori loc lansări de carte, întâlniri cu autorii si, ocazional, veneau chiar și cântăreți de muzică country care susțineau mici concerte solo în sala din spate. Nu mai tinea minte exact ora când Michelle urma să-si facă 9 9
apariţia, așa că se strecură prin porticul de inspirație dorică ce separa cele două încăperi, luă un exemplar dintr-un teanc de cărți aflate la reducere si se așează *
9 9
strategic pe unul din fotoliile de piele, de unde putea să urmărească intrarea.

Puțin după ora două, clopoțelul de la ușă sună (a câta oară?) și, când își ridică privirea, o văzu. Era exact așa cum și-o amintea. Suplă, tunsă scurt, îmbrăcată cu o bluză corai și blugi mulați, arăta de-a dreptul încântător. Aproape că i se tăiase răsuflarea, realizând ce dor i se făcuse de ea. Michelle răspunse zâmbitoare la salutul vânzătoarei și se îndreptă spre masa cu noutăți. Câteva minute mai târziu intră în sala unde se afla Robert. Aruncă o privire circulară, scanându-1 cu

privirea. El îi zâmbi amabil dând ușor din cap, iar ea îi răspunse la fel, după care se îndreptă spre rafturile cu literatură motivational. Luă una din cărțile de acolo ♦ ♦
și începu s-o răsfoiască, o puse la loc, apoi se mută un raft mai la stânga, studie oferta și luă o altă carte. Continuă așa câteva minute bune, apropiindu-se treptat de măsuța la care stătea Robert. Se opri și începu să studieze cu atenție o carte despre modul în care trebuie înțeleasă arta contemporană. Robert scoase telefonul din buzunar, deschise aplicația „Amazon", tastă rapid numele cărții și citi rapid recenziile. Michelle lăsă cartea jos, continuându-și inspecția.

Oare ce-i spusese atunci? Nu-și mai aducea aminte, dar nu avea, de fapt, nicio importanță. Când ajunse la mai puțin de doi metri de el, se ridică nonșalant și o întrebă cu cel mai neutru ton cu putință:

— Vii des pe aici?

Michelle îl privi de parcă abia acum îl vedea prima dată, închise cartea pe care o avea în mână și răspunse într-un târziu:

— Nu. Un „nu" sec, fără nicio intonație, fără nimic, menit să descurajeze orice altă tentativă de discuție.

— Pentru mine e prima oară. M-am mutat în Nashville de curând. Cred că o să mai revin aici. E plin de lucruri interesante.

— îhm.

— Cartea aia, pe care o răsfoiai mai devreme. Am citit-o. E bună. Adică... mă rog, mie mi s-a părut inte-

resantă. Nu mă prea pricep la artă, iar din tablourile alea cu trei dungi zvârlite de-a latul nu prea pricep mare lucru.

Michelle chicoti amuzată.

— Să fiu sinceră, nici eu.

Gheața se spărsese.

— Te uiți după ceva în particular sau doar așa, să vezi ce mai e nou?

— Eram în trecere. Trebuie să fiu undeva la ora patru și aveam ceva timp la dispoziție. Am intrat în... căutare de inspirație, ca să zic așa.

— Pictezi? Adică, faci ceva artă?

Robert începea să-și amintească modul în care se desfășurase conversația în trecut. Se simțea de parcă vedea a doua oară un film, știind ce replici vor da personajele.

— Ah, nu, nici vorbă de așa ceva. M-am mutat de curând și vreau să dau o notă mai personală locuinței. Nu vreau să angajez un designer care să-mi ia și pielea de pe mine, dacă mă-nțelegi.

— Cam ce stil te atrage?

— Să nu-mi spui că te pricepi!?

— Nu m-aș putea considera un expert, dar să zicem că am văzut destule case și pot să-mi fac o idee.

— Aia e, că nu știu nici eu. Dacă văd ceva, știu dacă îmi place sau nu, dar mi-e greu să definesc asta, mă-nțelegi? Adică nu vreau niște tablouri sau oglinzi mari, sau decoratiuni ieftine. Ceva autentic, dar modem în

același timp. Uite, vezi, combinația asta de parchet, cu pereți bleumarin și decorațiuni de gips în stil antic. Mi se pare mișto, dar totuși nu mă văd cu așa ceva în casă.

Michelle stătea în continuare în picioare, fără să dea semne că ar vrea să se așeze lângă el, dar nici nu se grăbea să plece undeva. Era momentul să pluseze.

— Știi ce? Ce-ai zice să continuăm discuția la o , »
cafea? Am văzut o cafenea chiar alături. Văzând-o că ezită, continuă: Sau, dacă preferi, e un magazin cu sucuri de fructe vizavi. Au și înghețată.

Michelle îl privi amuzată. Iși țuguie buzele și clipi de două-trei ori.

— Au capuccino?

Cafeneaua era relativ goală și avea un aer foarte relaxat. Observară amuzați că măsuțele aveau tăbliile decorate cu jocuri de masă.

— Ce preferi? Monopoly, șah sau... masa de lângă geam?

Michelle râse cu poftă, dezvelindu-și dinții impecabili. Alese masa cu Monopoly și își așeză poșeta pe unul din scaune. între timp, Robert se îndreptă spre tejghea să facă comanda, după care reveni la masă.

— Știi, nici măcar nu mi-ai spus cum te cheamă, zise ea.

— Bună, numele meu e Robert si nu am mai băut cafea de azi dimineață, anunță el cu tonul participanților la întâlnirile alcoolicilor anonimi.

Michelle râse din nou, lăsându-și capul într-o parte.

— încântată. Eu sunt Michelle.

îi întinse mâna, iar el i-o strânse ușor. Simți pielea ei moale și delicată și fu deodată cuprins de o emoție puternică. *Michelle, ma belle...*

— Robert si Michelle! se auzi vocea fetei. Comanda
9
e gata!

Robert se ridică de la masă și aduse cafelele. Pe pahare barmanița scrisese numele lor cu marker negru si mai desenase si o fată zâmbitoare. Robert scoase ca- 9
9 *
pacul de plastic și-și turnă două pliculețe de zahăr și o cutiuță de lapte. Michelle făcu la fel, adăugând și puțină scorțișoară. Amesteca lent, gânditoare, dar fu întreruptă de vocea lui Robert.

— Deci, revenind la discuția din librărie. Locuiești singură?

— Subtil mod de a întreba dacă am pe cineva. Da, locuiesc singură.

— Oh, se poate interpreta și așa, într-adevăr. îmi cer scuze. Nu asta a fost intenția. Mă gândeam la chestia cu decorarea, dacă mai e și altcineva care să aibă drept de veto, dacă pot să zic așa.

— Un motan. Și nu, nu are drept de veto.

Zâmbi din nou, cu același zâmbet care-1 fermecase și prima oară.

Trei sferturi de oră și două prăjituri mai târziu, se ridicară de la masă.

— Michelle, să știi că mi-a făcut mare plăcere să te cunosc.

— La fel si mie. Mi-ai dat câteva idei chiar interesante. ♦
Acum trebuie să văd și bugetul pentru ideile tale.

— Mi-as dori să ne mai vedem, ce zici?

— Da, de ce nu?

Amândoi zâmbeau larg.

— Mi-ai putea da, te rog, numărul tău de telefon?

Robert era extrem de amuzat în sinea lui de întreaga situație, fiind în același timp perfect conștient că trebuia să facă în așa fel încât lucrurile să evolueze cât se poate de firesc.

- Sigur. 859.555.4007.

— Stai, stai o clipă. Scoase telefonul, creă un contact nou și tastă numărul, repetându-1 din memorie. Așa... îți dau acum un bip, să-mi salvezi și tu numărul. Când aș putea să te mai sun?

— Când vrei. Seara, preferabil, după ce scap de la muncă. Acum chiar trebuie să fug. Te pup.

Telefonul zbârnâi în poșetă. Ieși grăbită, aranjându-și bluza la spate, știind că este privită din urmă. Intr-adevăr, Robert se simțea într-al nouălea cer. Nu se petrecuse nimic din toate lucrurile care ar fi putut ieși prost. Nu aflase niciodată - pentru că nu contase, până în acel moment - de ce Michelle venise fix în acea zi la Parnassus. Dacă ar fi avut o durere de dinți care să o fi făcut să meargă la dentist sau o colegă bolnavă căreia să-i fi ținut locul, probabil că nu ar fi

ajuns să o întâlnească niciodată. Dar acum, ca și atunci, șansa fusese de partea lui.

•*fr -fr*

Se înserase deja când Michelle ajunse acasă. Motanul, care dormea pe canapeaua din sufragerie, se întinse când o văzu, căscă și apoi sări sprinten, venindu-i în întâmpinare.

— Ți-e foame, știu. Hai că-ți dă mami acum papa bun. Daa, daa, ai puțină răbdare, da?

îl mângâie pe cap, apoi scoase din frigider o cutie cu mâncare pentru pisici, o desfăcu și turnă jumătate în farfuriuța felinei, care începu să toarcă.

își puse și ei o porție de lasagna la încălzit. Porni muzica și umplu un pahar din sticla cu suc de portocale, apoi luă cu nesaț o gură. Cuptorul cu microunde scoase trei bip-uri, înștiințând-o că mâncarea e gata, își puse farfuria în față, luă o primă îmbucătură, dar constată că era prea fierbinte. Așa că se duse în sufragerie, recupera poșeta și scoase telefonul. Avea un mesaj necitit, câteva e-mailuri primite în ultimele ore și un apel ratat. *Robert. Sunt curioasă dacă mă sună în seara asta sau mâine.*

Deschise meniul de apeluri recente și, spre imensa ei surpriză, văzu că la ora 15:39 avea un apel nepreluat de la... „Ciudatul Nopții". Surpriza se transformă brusc în groază. în urmă cu mai bine de două luni sal-

vase numărul de la care fusese sunată în toiul nopții. Și acum...? Atunci îi pică fisa. Pe paharul ei era deja scris *Michelle* atunci când Robert venise cu comanda, la cafenea - el știa cum o cheamă *înainte* ca ea să-i fi * spus. Ceva era în neregulă, rău de tot. Cine era omul ăsta si de ce o urmărea?

J

împinse farfuria la o parte.

CINCI

Michelle nu fu deloc luată prin surprindere când telefonul sună a doua zi la ora șase și douăzeci de minute. Avusese o zi întreagă să se pregătească. îl avea lângă ea pe Kyle, colegul ei de serviciu, care o însoțise ceva mai devreme la magazinul de arme, de unde-și cumpărase un pistol și muniția aferentă. Greutatea armei tinute în mână îi dăduse un ciudat sentiment > de siguranță. Tatăl ei o învățase să tragă la țintă încă de la paisprezece ani, dar până acum nu simțise nevoia să aibă propria ei armă. Până acum.

Telefonul era branșat la un dispozitiv de înregistrare, iar Kyle avea niște căști cu ajutorul cărora putea auzi întreaga conversație. Acesta porni înregistrarea și-i făcu semn să răspundă.

- Alo?

— Hei, Michelle. Sunt Robert. Ce mai faci?

— Bine, mersi.

încerca, pe cât putea, să-și țină emoțiile în frâu, deși simțea cum inima îi bubuie în piept. Văzându-i încordarea, Kyle făcu un gest larg de calmare cu amândouă mâinile.

— Știi, legat de ieri. Mi-a plăcut foarte mult compania ta. Cred că ești o persoană deosebită.

— Mda. Ai putea, te rog, să-mi spui de unde știai cum mă cheamă înainte ca eu să-ți fi spus?

Robert nu răspunse imediat, încercând să proceseze întrebarea. Ce naiba făcuse? Se dăduse cumva de gol? Văzând că nu răspunde, Michelle continuă, pe un ton ceva mai agitat:

— Paharul de cafea avea deja numele meu pe el. Deci?

— Oh, da, da, făcu Robert trăgând de timp. La librărie, știi? Când ai plătit, ți-am văzut numele pe cârdul de la bancă. Dar nu am zis nimic, mi-era teamă să nu crezi cine știe ce despre mine, că voiam să-ți observ PIN-ul sau ceva de genul. Am vrut să las lucrurile să curgă de la sine.

Motanul veni și el să se bage în seamă, curios ca toate pisicile. Sări pe masă, adulmecând echipamentul lui Kyle.

— Jos! Dă-te jos! N-ai voie! strigă la el Michelle.

— E Mister Watson? îți face probleme?

Michelle se făcu albă la fată si simți cum i se usucă gura.

— Robert, uite care e chestia. Nu cred că-i o idee bună să continuăm, OK? Te rog să nu mă mai suni niciodată.

— Hei, stai puțin! Ce s-a întâmplat?

— Nu contează. Te rog să nu mă mai cauți, da? La revedere.

închise telefonul, iar când îl așeză pe masă, Kyle putu să-i vadă mâinile tremurându-i.

— Simt nevoia să beau ceva, zise ea.

Bărbatul se duse în bucătărie și reveni cu un pahar cu apă, pe care fata însă nici nu-1 atinse.

— Nu asta, am nevoie de ceva tare. Am niște whisky în dulăpiorul din dreapta, dacă ești drăguț. Mersi.

Kyle mai făcu un drum, revenind cu un pahar de cristal în care turnase două degete de băutură.

— Deci, care-i faza?

Fără să spună nimic, Michelle scoase din poșetă portofelul, extrase cârdul folosit la librărie și i-1 arătă. Numele deținătorului era Colleen M Guernsey. Kyle ridică ochii și o privi consternat.

— Mai mult, i-am spus că am o pisică, dar nu i-am spus niciodată cum o cheamă. Omul ăsta știe prea multe despre mine. Chiar nu știu ce să fac. Ce zici, să anunț la poliție?

— Chestia asta mă depășește, să fiu sincer. Dar dacă crezi că e mai bine așa, da, vorbește cu poliția.

A A A

A doua zi dimineață, Michelle intra în sediul secției de poliție din Midtown Hills, unde fu întâmpinată de o tânără în uniformă. După ce o ascultă cu atenție,

polițista îi spuse că nu puteau face prea multe, deoarece, practic, nu fusese săvârșită nicio infracțiune. Trebuia să fie de acord cu Michelle că într-adevăr ceva- ceva era suspect, dacă toată istoria se petrecuse conform relatării, dar respectivul nu se manifestase în ni- ciun fel agresiv față de ea. Drept urmare, îi recomandă să încuie bine ușile noaptea, eventual să-și instaleze un sistem de alarmă cu supraveghere video, dacă nu avea unul deja, și să sune la 911 dacă simte că este în vreun fel amenințată.

— încă ceva, mai spuse polițista. Dacă te mai sună, află cum îl cheamă, adică numele de familie, ceva. Si după aceea vino la mine, din nou, și o să caut în baza de date, să văd dacă există vreun istoric în ceea ce-1 privește. Să știm măcar cu cine avem de-a face.

— Adică, să mă întâlnesc cu el din nou?

— Eventual, da. Văzând că Michelle ezită, polițista continuă pe un ton mai submisiv: Asta numai dacă te simți confortabil. Dacă el știe foarte multe lucruri despre tine, poate că ar fi bine să afli și tu ceva despre el. Si, mai ales, dacă te vezi cu el, fă în asa fel încât să vă vedeți într-un loc public. Sub nicio formă nu te duce la el acasă sau cu mașina lui. Dacă îți oferă ceva de băut, refuză-1 sau ia doar ceva la sticlă, să nu-ți pună cine știe ce în băutură, da?

Michelle plecă destul de nesigură pe ea. Nu era foarte convinsă că aceasta era cea mai bună soluție. Ajunse la birou puțin înainte de ora zece și aproape

imediat se văzu cufundată până în gât în muncă. La un moment dat se duse la bucătărie, unde Kyle aștepta să se infuzeze cafeaua, în timp ce ronțăia niște biscuiți.

— Kyle, chiar voiam să vorbesc cu tine.

îi relată dialogul cu polițista.

— Michelle, aș vrea să te pot ajuta, dar e mai complicat. Prietena mea e cam geloasă, dacă înțelegi. De ce nu vorbești tu cu un detectiv particular? Pare exact genul de treabă pentru care să angajezi unul.

Un detectiv particular, da. Cum de nu se gândise singură la asta? Oare cât o costa?

— Și unde să găsesc unul? Caut pe Google, pur și simplu?

— Să fiu sincer, cred că-i cea mai bună idee. Asta dacă nu știi deja pe cineva.

A A A

„McGregor, Peabody și Asociații" își avea sediul într-un mic centru de afaceri aflat cam la jumătatea distanței între serviciu și casă. Consultația era gratuită și aveau pe cineva acolo în fiecare zi, până la zece seara. Cel care o întâmpină era un bărbat musculos, neras de vreo două zile, îmbrăcat cu un sacou de catifea reiată gri închis. Părea genul care petrecea jumătate din viață la sala de forță, iar cealaltă jumătate prin baruri, jucând biliard. Altminteri, biroul era destul de îngrijit, mobila era nouă și în aer plutea un

miros vag de lavandă. Recunoscu în sinea ei că avea un aspect mult mai profesional decât se așteptase.

Michelle se așeză cu grijă pe marginea scaunului și începu să-i relateze dlui Peabody motivul vizitei sale. După ce termină, acesta se scărpină energic pe bărbie, de parcă voia să ajungă la os înainte de a intra în „detalii tehnice".

— Pentru început, taxa este de 80 de dolari pe oră, plus cheltuielile. O să instalăm un sistem de alarmă și de supraveghere video a locuinței, așa cum a sugerat și polițista. Asta o să coste vreo două miare. Nu știi niciodată cu ce zănatic ai de-a face. Până nu te contactează, nu prea avem ce face decât să ne pregătim. E alegerea ta dacă vrei să te vezi cu el sau nu. Vom fi în preajmă, iar dacă devine în vreun fel agresiv, putem să intervenim imediat.

Chiar atunci sună telefonul lui Michelle.

— Oh, Doamne! E el, e el! zise ea surescitată. Ce să fac?

— Răspunde-i, și pune-1 pe difuzor.

Tonul lui Peabody nu lăsa loc de interpretare.

Fata se conformă, fără prea mare tragere de inimă totuși.

— Alo? Alo?

— Michelle, bună, sunt Robert. îți mulțumesc că mi-ai răspuns. îmi dau seama că te gândești că poate fi periculos să te întâlnești cu un necunoscut, și te înțeleg perfect. Dar chiar mi-aș dori să te mai văd, da?

Michelle îl privi pe detectiv, căutând o continuare a discuției. Acesta dădu rapid din cap, încurajând-o.

— Nu știu, Robert, zău așa. E ciudat. Adică pari genul de tip de treabă, dar faptul că știai deja cum mă cheamă și cunoșteai și numele pisicii, mi se pare foarte suspect. Pentru că știu sigur că n-am pomenit niciodată de Mister Watson în discuția de la cafenea.
»

Peabody lua notițe în tot acest timp, făcându-i din când în când semne cu mâna si, ocazional, scriind câte o întrebare pe o bucată de hârtie, pe care Michelle o strecura abil în discuție. Câteva minute mai târziu, ea păru înduplecată și acceptă o întâlnire a doua zi, la mall-ul Green Hills, la ora 6:00 seara.

A A A

Ajuns cu aproape o jumătate de oră mai devreme de ora stabilită la cafeneaua Starbucks, detectivul ochi două mese alăturate. Una era liberă, iar la cealaltă stătea un singur bărbat, care își sorbea ultima gură de cafea. Se așeză la masa liberă și, imediat după ce bărbatul plecă, puse strategic un rucsac pe scaunul acestuia. își comandă un frapuccino, scoase laptopul și începu să aștepte. Câteva minute mai târziu, sosi și Michelle.

Robert intră si el în cafenea, la sase fără câteva minute.

— El e! Cu jacheta de piele neagră! șopti Michelle detectivului.

— Ș-ș-ș. M-am prins. Nu te da de gol și poartă-te cât mai natural.

Văzând-o pe Michelle, Robert zâmbi larg, apropiindu-se.

— Zâmbește, ești la camera ascunsă! mormăi Peabody, în timp ce apăsa declanșatorul camerei foto de pe telefon.

— Ai ajuns mai devreme! Mă bucur să te revăd! spuse el în timp ce trăgea un scaun.

— Mda... nu prea am timp, în general, să mă plimb prin mail, așa că m-am gândit să văd ce mai e pe-aici.

Urmă o pauză foarte stranie, parcă niciunul neștiind ce să zică mai departe. In cele din urmă, Michelle fu cea care rupse tăcerea:

— Deci, lămurește-mă, cum de știai numele motanului meu. Sincer, e înfricoșătoare chestia asta.

• »

— Oh, Doamne. OK. O să-ți spun, pentru că îmi dau seama că ți-ai putea face impresia că sunt vreun ciudat care te urmărește, sau ceva de genul. Dar, în același timp, e atât de greu de crezut, încât probabil o să te ridici imediat de la masă si n-o să vrei să mă mai vezi niciodată. Risc să te pierd, orice aș face.

— Să mă... pierzi? Ne-am întâlnit doar o singură dată și am băut o cafea împreună.

Peabody tuși puternic.

— In fine, reluă ea, zi ce ai de zis.

— De ceva vreme, în viața mea se întâmplă niște lucruri ciudate. Văd frânturi de lucruri care urmează să se întâmple. De parcă am mai trăit o dată, ca un deja-vu. Cu tine, de exemplu. Săptămâna trecută ascultam la radio muzică din anii '60-'70. Si la un moment dat cântă Beatles, *Michelle, ma belle,* știi cântecul. Melodia m-a obsedat toată ziua, si ziua următoare. Am căutat-o pe Youtube și am ascultat-o de nenumărate ori. Colegul meu de cameră de la cămin studiază literatura. Au acum ca temă să scrie o lucrare în care narațiunea este făcută la persoana întâi, dar naratorul nu este personajul principal, exemplul fiind Mr. Watson, din cărțile cu Sherlock Holmes. M-a zăpăcit cu Mr. Watson. Iar prietena lui i-a zis la un moment dat că dacă ar avea un motan, l-ar numi Mr. Watson, dar dacă ar avea un câine l-ar numi Churchill.

— îhmm, făcu Michelle. Deci, ți se întâmplă așa, niște chestii.

— Ți-am zis, da. Și pentru mine e extrem de aiurea. Uite, tot legat de tine. Azi-noapte te-am visat. Adică, am visat că aveam împreună o fetiță, Călii. Nu am pe nimeni în familie sau printre prieteni cu acest nume, dar mi se pare un nume frumos. Acum mi-aș dori, dacă o să am o fetită, să o cheme Călii.

Michelle își încleștă dinții și trase adânc aer în piept.

— Dă-mi, te rog, telefonul tău, ceru ea.

— Poftim?

— Telefonul. Vreau să văd ceva.

- Sigur.

Scoase telefonul din buzunar și-l puse în dreptul ei.

— Poți să-l deblochezi, te rog?

Robert se conformă și puse telefonul în același loc. Michelle accesă meniul de apeluri și derulă până găsi ceea ce căuta. Un apel către numărul ei de telefon, în seara zilei de 21 august, cu durata de 14 de secunde.

— Explică asta!

Robert simți că i se scurge tot sângele din vine. La asta nu se așteptase.

— 21 august, da. Atunci a început totul. Ziua cu eclipsa.

Michelle tăcea, privindu-1 cu o mină curioasă. Robert căuta febril o explicație plauzibilă. Iși recuperă telefonul de pe masă și îl puse înapoi în buzunar, cu mișcări lente, trăgând de timp.

— O să-mi iau și eu o cafea, și-ți spun. Nu pleca nicăieri.

Fata încuviință, dând din cap. După câteva minute, Robert reveni la masă.

— Deci, lucrurile sunt chiar mai ciudate decât ți-am zis mai devreme. Dar nu am vrut să te sperii prea tare. Viziunile alea de care ți-am spus, sunt atât de exacte și detaliate încât mă îngrozesc și pe mine. în ziua aia am fost cu niște prieteni să vedem eclipsa. Ceva s-a întâmplat, dar nu știu ce anume. La un moment dat mi-am pierdut cunoștința, cred. Lucrurile din jurul meu păreau la fel, dar totuși erau cumva diferite. Am

ajuns acasă și m-am culcat, dar nu am putut să adorm imediat. Te-am văzut clar în minte, ca într-o transă. Erai pe veranda unei case cu etaj, cu ușa de la intrare și obloane vopsite în verde, cu un corn înflorit și o tufă de azalee în față. Mi-ai spus să-ți dau telefon, „când va veni vremea". M-am trezit brusc, cu senzația că tocmai iesisesi din camera mea. Am format numărul 1 *
din viziunea aceea mai mult la plezneală. Cred că am fost la fel de speriat ca și tine când ai răspuns și ai confirmat că te cheamă Michelle. Aproape că uitasem toată povestea, până săptămâna trecută, când, cum ziceam, i-am auzit pe Beatles. Iar când ai intrat în librărie zilele trecute, am avut impresia că sunt în zona crepusculară. Nu știu ce mi se întâmplă, pe cuvânt.

Michelle asculta siderată, incapabilă să articuleze vreun cuvânt. își sprijini capul în mâini și aruncă o privire spre Peabody, care tasta ceva pe telefon. Două secunde mai târziu, telefonul ei scoase un sunet moale, înștiințând-o că primise un mesaj. Era de la Peabody: „Scapă de el, repede."

— Nu știu ce să zic, îti dai seama că o astfel de ches- tie este greu de crezut. Adică, tu ce-ai crede dacă cineva ți-ar spune o astfel de poveste? îți recomand să consulți un psihiatru, mai bine. Eu trebuie să plec. Și dacă mai ai astfel de viziuni, ține-le pentru tine.

își luă poșeta și ieși pe ușa care dădea spre Gucci. Robert rămase o vreme la masă, acoperindu-și fața cu palmele. Când se ridică, Peabody putu vedea că avea

ochii roșii și umezi. II urmă discret până la mașină și fotografie plăcuța de înmatriculare.

Michelle îl aștepta în cealaltă cafenea din mail, Nordstrom Ebar.

— Nu cred că ești cu adevărat în pericol din cauza tipului ăsta. E clar că are halucinații, dar pare inofensiv. Am tot ce trebuie să aflu mai multe, și probabil în vreo două zile o să știm care-i treaba cu el.

9

— Pe bunica mea o chema Călii, răspunse Michelle. Am iubit-o enorm, practic ea m-a crescut. Mi-am spus dintotdeauna că dacă voi avea o fetiță, o să-i dau numele de Călii. Casa cu un etaj a părinților mei din Knoxville are usa si obloanele verzi, un corn si o azalee în față.

— Cum? Toate astea sunt adevărate? Am crezut că fabulează.

— Nu, și asta mă îngrozește de-a dreptul. Omul ăsta știe despre mine atâtea lucruri!

— Spune-mi, mai știa cineva că te vei duce la librărie luni?

— Nu. La serviciu a căzut curentul electric si șeful

9 9

ne-a dat liber mai devreme, după ce a sunat la compania de electricitate și a aflat că mai durează câteva ore până se remediază. Aveam ceva timp la dispoziție și am intrat în librărie pur și simplu. Puteam să fac orice altceva.

— Și el era acolo sau a intrat după tine?

— Era deja acolo, în sala din spate, răsfoind o carte.

— Nu știu ce să zic. Devine un caz de-a dreptul bizar. Du-te acasă și ține telefonul și pistolul aproape. Nu cred că va face ceva, dar cu genul ăsta de indivizi niciodată nu știi la ce să te aștepți. Dacă are o obsesie pentru tine, mai bine să fii în siguranță, decât să-ți pară rău.

-Ar A *

Robert se prăbuși pe pat, cu fața ascunsă în pernă. Fusese atât de naiv și acum totul era pierdut. O speriase cu siguranță pe Michelle; evident, pentru ea era doar un tip pe care-1 cunoscuse întâmplător, cu câteva zile în urmă. Cât de fraier putuse să fie? Să dezvăluie câte știa despre ea? Șansele să mai vrea să-l vadă din nou erau acum, practic, zero. Cel mai bine era să lase lucrurile să se liniștească pentru o vreme. Adormi, în cele din urmă, deși era încă foarte devreme.

Toată povestea cu eclipsa începuse să-l macine de ceva timp, dar acum lucrurile căpătaseră proporții. Nu avea de ales, trebuia să dea totul uitării, să alunge din minte toate gândurile, toate regretele, să se adune și s-o ia de la capăt. Mâine era prima zi din restul vieții lui. Fără Michelle si fără Călii. Dacă existau un- *f* »
deva în acest univers, poate avea să le revadă vreodată, dar în acel moment nu credea că ar fi posibil. Ceva se întâmplase, acolo, în ceruri, iar el fusese aruncat pe țărmul unei alte realități și, pentru a nu-și pierde

minţile, trebuia să înceteze să mai spere că există o cale de întoarcere la realitatea de dinainte. Nu-si ima-» ginase nicio clipă că o va pierde pe Michelle. îi veniră în minte momentele fericite împreună cu ea, şi mai ales când o ţinuse în braţe pe Călii pentru prima oară. Abia împlinise douăzeci şi unu de ani, încă se mai simţea ca un adolescent, si iată că devenise tătic. Brusc, viaţa lui luase o cu totul altă turnură şi se maturizase brusc în numai câteva luni.

Acum, totul se mistuise în fumul altui timp şi era din nou Robert-cel-tânăr. Ar fi vrut să bea ceva tare, să cadă lat şi să uite de tot, dar nici măcar asta nu putea. Nu avea nici măcar o picătură de alcool în camera de cămin. Se simţea de parcă cineva îi furase visurile şi-l aruncase într-o temniţă a minţii de unde putea întrezări doar crâmpeie ale vieţii pe care ar fi putut-o avea.

A doua zi, Peabody făcu o vizită la librăria Parnassus. După o scurtă discuţie cu şefa, avu acces la înregistrarea video care-1 arăta pe Robert intrând cu aproape o oră şi jumătate înaintea lui Michelle. Aflase între timp că maşina era înregistrată pe numele unui doctor din Paducah, iar Robert, fiul acestuia, era student la medicină, la universitatea Vanderbilt. Nu exista ni- ciun dosar la poliţie pe numele lui.

Ridică telefonul şi o sună pe Michelle.

— Vestea bună e că nu cred să fii în pericol de niciun fel. Acum știm cine *e,* nu are antecedente și până una-alta pare un tip normal, mai puțin bizareria asta cu faptul că știe atâtea despre tine. Eu, unul, nu cred o iotă din chestia cu viziunile alea, ca s-o spun pe-a dreaptă.

— Si ce zici să fac? Crezi că știe unde stau? » ,

— Dacă te simți în vreun fel amenințată, poți cere un ordin de restricție de la judecător. Dacă te mai deranjează, chemi poliția și-1 saltă. Dar e cam la limită, pentru că băiatul ăsta nu s-a manifestat agresiv față de tine în niciun fel și o astfel de abordare ar putea, de fapt, să-i declanșeze agresivitatea. Am mai văzut cazuri din astea. Aș putea să am și eu o discuție cu el așa, ca-ntre bărbați, dacă vrei.

— A, nu, nu. Să fiu sinceră, nicio clipă nu am avut impresia că-mi vrea răul, dar efectiv am așa, o îngrijorare. Cred că m-aș fi simțit mai împăcată să aflu că e un infractor, măcar aș fi știut ce-i poate pielea. Dar din ce-mi spui, pare un tânăr obișnuit care începe să delireze. Atâta doar, că delirul lui mă implică și pe mine. Asta e tot.

— Atunci, închidem cazul? Ai numărul meu si dacă e ceva, sună-mă la orice oră, da?

— Bine.

— Iar dacă știi pe cineva care să aibă nevoie de un detectiv particular, eu unul nu mă supăr deloc dacă mă recomanzi, încheie Peabody.

ȘASE

Aprilie, 2024

„Azi este ziua eclipsei americanei Pentru cei aflați pe traseul zonei de umbră, Kathy Dunlop vă va spune în câteva momente dacă veți avea parte de un cer fără nori în cadrul buletinului meteo! Rămâneți alături de noi!"

J

Șoseaua care ducea spre râul Ohio era mai aglomerată decât de obicei. Tatăl lui Robert căuta deja un loc de parcare, dar mama sugeră că e mai bine să se ducă până la capul străzii, să-i lase acolo și să parcheze mașina după aceea. Nu avea chef de mers pe jos prea mult, mai ales că genunchiul stâng începuse din nou să o doară, iar nora ei, Carroll, a cărei sarcină era foarte vizibilă, cu siguranță nu ar fi trebuit să facă efort prea mare.

Mai era cam o oră până la eclipsă. Pe cer erau câțiva norișori, dar nu în porțiunea de firmament unde era soarele. Carroll mai mult se prăbuși decât se așeză pe scaunul pliant pe care Robert i-1 desfăcuse și se înveli cu o păturică bleu.

— Brrr... e recișor azi.

— Ești OK? Ai nevoie de ceva? o întrebă Robert.

— Nu, dragul meu, nu am nevoie de nimic, mersi.

— Bine, mă duc atunci să parchez mașina, da?

— Nu plec nicăieri, răspunse tânăra, în timp ce-și scotea din geantă ochelarii de soare.

Indreptându-se spre mașină, Robert o văzu pe Jasmine așezându-și o pătură de plajă pe iarbă, însoțită de o altă fată. Scutură puternic din cap, privind-o neîncrezător. Fata îl văzu și ea, aproape în același timp. Se îndreptă spre ea fără să se gândească prea mult.

— Oh, Doamne! Jasmine. Ce surpriză!

— Robert! Noroc cu eclipsele astea, că te mai vede omul!

— Lasă-mă să ghicesc... ea e Vicky?

— La naiba! Cum de-ai știut?

— E, mă știi...

Jasmine se întoarse spre Vicky, șoptind cu un aer cunoscător:

— Tipul ăsta e un fel de Nostradamus mai mic. Iți povestesc eu. Se întoarse cu capul spre Carroll. Nevasta, da? Drăguță. Te-ai așezat la casa ta, bravo! Și bag de seamă că veți fi trei în curând. Felicitări! Băiat sau fată?

— Băiat. Trebuie să se nască la sfârșit de iunie. Jasmine, chiar mă bucur că te-am revăzut. Mă duc să parchez și mai vorbim când mă întorc.

Când reveni, Carroll îl abordă direct:

— Cine e duduia? vru ea să știe.

— O fantomă din trecut. Am cunoscut-o acum șapte ani, la cealaltă eclipsă. Eu tot aici, ea tot acolo...

— Doar atât, da? Nu e vreo „fostă"?

— Dragă, doar prezentul contează, iar pe tine te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta.

O mângâie tandru pe burtică și o sărută ușor pe buze. își desfăcu apoi o bere, din care luă o gură. Luna deja se apropiase la numai câțiva milimetri se soare.

— Hai să facem niște poze! Cu ochelarii ăștia pe nas!

— Ahh.... mă omori cu pozele.

— Hai, de ce ești urâcios? Doar o dată e eclipsa... Cum îmi stă părul?

O stare de nervozitate îl cuprinse dintr-odată. Simțea ca un curent electric cum i se urcă de-a lungul mâinilor și-i cuprinde pielea capului.

— Mi se pare mie sau s-a făcut mai rece? întrebă el.

— Nu, din contră, chiar s-a mai încălzit nițel. Cred că era berea aia prea rece, cine știe.

Luna câștiga teren, dar luminozitatea nu se modificase vizibil. *Relaxează-te. Relaxează-te.* Scoase telefonul și verifică starea bateriei. 81%. Carroll postase pe Facebook câteva poze cu ei și acum avea deja like-uri și comentarii de la niște prieteni.

Aruncă o privire scurtă spre Jasmine. încercă să-și aducă aminte cum era îmbrăcată *atunci.* Sigur nu cu un tricou negru, ca acum. Era schimbată, și nu doar datorită vârstei.

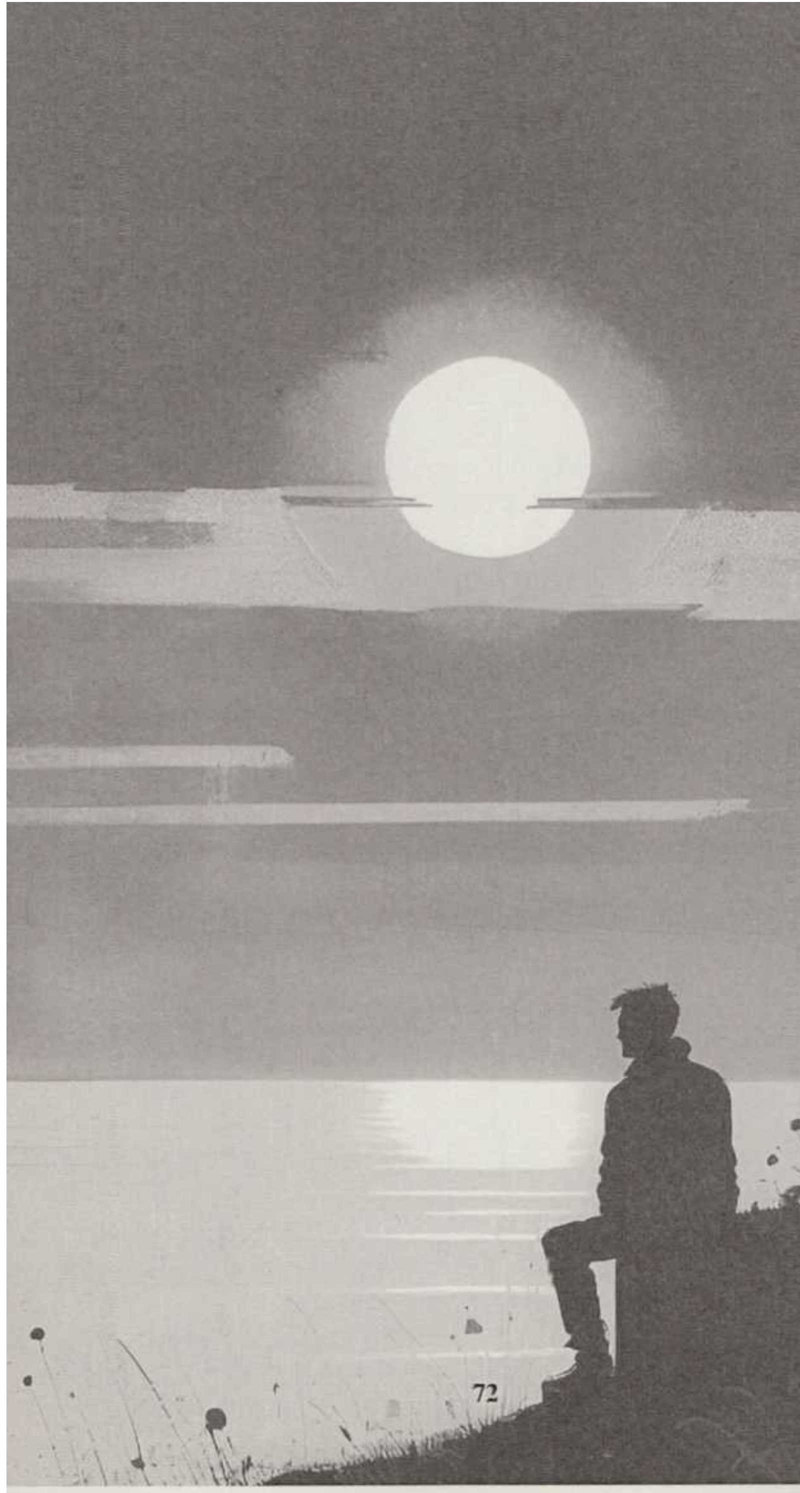
începu să se întunece și temperatura scăzu brusc. Carroll avu un frison scurt și-și trase păturica până sub bărbie. Semăna cu un personaj de desene animate din filmele cu Sponge Bob, gândi Robert, cu o claie de păr vâlvoi și ochelarii negri ițindu-se deasupra unei gelatine bleu.

Lumina căpătă o nuanță albăstruie, iar Robert îi făcu o poză lui Carroll, care sesizase intenția lui și acum îl privea zâmbind. Se uită la Jasmine, care privea în sus, profilul slab luminat conturându-i-se perfect pe fundalul întunecat. Arăta ca o ființă eterică, aflată în trecere pe Pământ ca să asiste la spectacolul celest. își aminti de prima noapte în care făcuseră dragoste, de mansarda unde ea locuia atunci, de ploaia care răpăia pe acoperișul de tablă și de buzele ei moi, căutându-1. Parcă fusese într-o altă viață. îi făcu două, poate trei poze. Ea, simțindu-1, se întoarse și-i trimise o sărutare din vârful buzelor. îi mai făcu o poză, dar o șterse imediat. Se uită la Carroll, dar soția lui privea fascinată eclipsa, care intrase în faza de totalitate.

Inelul de lumină al soarelui dispăruse acum, făcând vremelnic loc întunericului. Robert putea vedea acum clar stelele pe cer și căută din reflex constelația Carul Mare. Mai făcu o serie de poze tandemului celest, apoi lui Carroll, părinților lui și apoi un selfie cu eclipsa deasupra capului. Se așeză direct pe iarbă, între Carroll și mama lui, și făcu iarăși un selfie cu toată familia.

Nu era sigur dacă poza fusese bine centrată, așa că accesă folderul cu fotografii. Mai era timp să facă încă una, dacă ar fi trebuit. Derulă repede printre instantanee, fără să găsească însă ultimele poze. Sângele îi îngheță și simți cum îl ia amețeala. Tocmai văzuse fotografia cu Jasmine, în lumina stranie a eclipsei, îmbrăcată cu un tricou portocaliu, făcută în urmă cu aproape șapte ani.

PARTEA A DOUA

ȘAPTE

August, 2017

Simți cum îl ia un frison puternic și în fața ochilor i se așternu un văl negru. Aproape că-i venea să vomite.

— Hei, Robert, ești OK? Robert?

Era vocea lui Hank.

— O să fiu, da. M-a cuprins un pic amețeala. Are careva niște apă?

Goli dintr-o suflare sticla de jumătate de litru pe care o primi de la Ben.

— Mersi. Oh, Doamne!

Umbra lunii trecuse de ei și căldura miezului zilei de august revenea treptat. Ce-i drept, se gândise la un moment dat că ar fi fost o adevărată ironie a sorții să i se întâmple din nou același lucru, dar renunțase rapid la idee. Avusese mult timp să reflecteze la ce i se petrecuse în urmă cu șapte ani, căutând în toată această perioadă o explicație rațională. Dacă nu ar fi avut ascuns la fundul unui sertar ordinul de restricție emis de judecător, care-i interzicea să se apropie la mai puțin de 100 de metri de Michelle Colleen Guernsey, probabil

că s-ar fi autoconvins, în cele din urmă, că totul fusese doar o iluzie, o festă pe care i-o jucase universul.

Carroll era cât se poate de reală, iar băiețelul care urma să se nască peste doar două luni îi trezise instinctele paterne, adormite după separarea de Călii. Iar acum... acum era din nou azvârlit în același trecut, departe de familie. Trebuia să fi luat în calcul această posibilitate infinitezimală și să se îndepărteze cât mai departe de eclipsă. Trebuia, dar n-o făcuse, la naiba. LA NAIBA!!!

Lovi cu pumnul în pământul uscat și simți cum durerea radiază în antebraț.

— Omule, ce-i cu tine? Mă sperii, zău așa.

Era Hank, bunul Hank, care acum lăsase la o parte miștocăreala ieftină care-1 caracteriza și era cu adevărat preocupat de starea lui.

— Hank, auzi, uită-te la mine, da? Fii atent. Peste șapte ani, în 2024, o să mai fie o eclipsă, da? Tot aici. Nu știu pe unde o să fii atunci sau ce o să faci, dar să mă suni și să-mi spui să mă duc dracului undeva cât mai departe!

— Te-a tâmpit căldura, să mor eu. Hai, mai ia niște apă. Spectacolul s-a terminat, toată lumea să meargă frumos acasă! mai glumi el. Domnul aici de față ne anunță că s-au pus deja la vânzare biletele pentru spectacolul următor, din 2024. Nu vă-mbulziți, e loc pentru toată lumea. Ai nevoie de ajutor să te culegi de pe jos?

— Trebuie să mă duc să vorbesc ceva cu fata aia, arătă el spre Jasmine. Nu plecați încă.

— Cine, gagica aia în portocaliu cu părul roz?

— Aia, da. Da, Ben, e cam slăbuță, și da, Jim, faptul că i se văd oasele o să mă ajute la anatomie. Nici nu ai tu habar.

Plecă fără să mai bage de seamă fețele prelungi ale amicilor lui.

— De unde pana mea a știut ăsta că exact asta aveam de gând să spun?!... mai apucă să zică Jim, înainte ca Hank să-i facă semn să-și adune lucrurile.

Robert salută scurt din cap.

— Hei, domnișoară! Pot să te deranjez un minut?

— Oh... da, sigur. Cu ce pot să-ți fiu de folos?

Jasmine se ridicase și strângea pătura pe care stătuse așezată, în timp ce mama ei se îndrepta deja spre parcare.

— Uite, ți-am făcut o poză, ceva mai devreme. Zic că a ieșit foarte mișto și poate ți-ar plăcea să o ai.

Fără să mai aștepte răspunsul fetei, se apropie cu pași repezi și îndreptă ecranul telefonului spre ea.

— Uau... chiar e o poză frumoasă. Da, mi-ar făcea plăcere să mi-o trimiți, te rog.

— E OK dacă îti dau un telefon cândva? Poate J ieșim la o cafea, ce zici? întrebă el, după ce i-o trimise.

— Interesantă metodă de agățat... e prima oară când o aud.

— E prima eclipsă pe care o vezi, Jasmine.

Fata nu răspunse, dar chicoti amuzată și încuviință din cap. Grăbi pasul pentru a-și ajunge din urmă părinții. Se mai întoarse la un moment dat si-i făcu cu » , mâna. Robert era tot acolo, privind-o nemișcat. Răspunse din reflex, conștientizând că și de data asta doar lui i se întâmplase să revină în trecut. Fir-ar să fie ea de treabă. Oare ce anume îl făcea special?

Iși cuprinse fața în mâni și stătu așa o vreme, până când îl auzi pe Hank strigându-1.

☆ A -Ar-

in urmă cu ceva mai mult de un an revăzuse filmul „Ziua cârtiței" cu Bill Murray. Acolo, personajul principal retrăia mereu aceeași zi și învăța cum să profite de pe urma acestui lucru. Se gândise atunci, pentru prima dată, cum ar fi dacă i s-ar întâmpla să se întoarcă din nou în 2017. Remarcase niște megatendințe în ambele „cicluri inter-ecliptice" și cochetase cu ideea de a le exploata. Dar volumul mare de învățat pentru pregătirea examenului de licență îi alungase acel gând. Atâta doar că acum, în drum spre casă, ideea îi revenise.

în privința relației cu Carroll, aceasta era complet diferită de cea cu Michelle. Dacă pe Michelle o iubise prin fiecare fibră a sa și relația cu ea fusese ca-n povești, sperase că așa va fi și cu Carroll. Numai că, lipsise scânteia care să aprindă focul. Carroll fusese colega

de cameră a prietenei lui Robert din primii ani de facultate, de care se despărțise atunci când i se confirmase bănuiala că se mai întâlnea si cu altii. , »

Intr-o bună zi, Carroll s-a așezat lângă el în sala de curs, iar Robert i-a remarcat atunci formele perfect proportionate, pulpele cărnoase pe care i se mulau jeanșii și sânii grei abia ascunși de bluzița subțire. Lucrurile au mers pe repede înainte, iar patru luni mai târziu Carroll i-a spus că este însărcinată. Provenea dintr-o familie catolică, cu convingeri foarte puritane, și i-a spus plângând, cu o voce tremurată, că nu vrea să renunțe la sarcină, chiar dacă el nu ar dori copilul. Spre surpriza ei, Robert a sărutat-o tandru, a mângâiat-o pe păr și i-a spus că și el își dorește un copil.

Șapte luni mai târziu, iată că îi pierduse pe amândoi. își dorise copilul, e foarte adevărat, dar nu era sigur dacă avea să încerce să repete relația cu ea. Simțea cumva că se căsătorise mai mult din obligație și nu din iubire. Să încerce din nou cu Michelle? Acum însă nu mai simțea nicio pasiune pentru cea care fusese prima sa mare dragoste. Trecuseră atâția ani, totuși.

Jasmine? Avuseseră o relație intensă, dar de scurtă durată, după eșecul reluării relației cu Michelle, dar erau prea diferiți ca lucrurile să poată continua. Iar acum ea era atât de copilă... îi plăcea să meargă prin baruri și discoteci, dansa de parcă nu ar fi văzut-o nimeni și trăia de parcă ziua de mâine n-ar mai fi venit niciodată, cum spunea Mark Twain.

— Ai văzut eclipsa? îl întrebă mama când intră în casă. Ziceai că mai rămâi cu prietenii tăi și că vii pe seară.

— Mamă, pe bune? pufni el.

Deschise frigiderul și-1 inspectă cu atenție. Refuzase să meargă cu băieții să mănânce pizza și să bea bere acasă la unul din ei, preferând în schimb să vină direct acasă. I se păruseră prea infantili.

— Tata pe unde e?

— La cabinet, unde să fie. Am vorbit cu el ceva mai devreme. Și, ți-a plăcut? Eclipsa, vreau să zic. E ceva extraordinar, un eveniment unic.

— îhm.

— S-a întâmplat ceva? Nu pari în apele tale.

— Necazuri în paradis. O să supraviețuiesc.

— Nu-mi place când îmi vorbești așa.

Schimbase tonul, evident deranjată de replica tă-ioasă.

— îmi pare rău, mamă. Am și eu problemele mele, despre care n-am chef să vorbesc acum. Nu te supăra, da?

— Oooo, probleme... Abia ai terminat liceul, fiule. Viața încă n-a început. Ai răbdare, să termini mai întâi facultatea, să-ți găsești un job, să te însori, să ai un copil, poate doi, și după aia vorbim de „probleme".

Robert se abținu cu greu. Ultimul lucru de care avea chef era o lecție moralizatoare. își dădea seama că mama dorea, de fapt, să facă puțină conversație cu

el, după ce stătuse singură mai toată ziua. Scoase din frigider niște friptură, o puse la încălzit și urcă să se schimbe, de unde reveni exact când mâncarea era gata. Mâncă tăcut, mestecând încet, apoi se întoarse în camera lui, prăbușindu-se pe pat.

După ce se trezi, ceva mai târziu, porni calculatorul și începu să caute pe Google „Bitcoin" și „criptomonede".

OPT

Noiembrie, 2020

Robert își parcă Chevrolet-ul Camaro portocaliu în dreptul unei clădiri de birouri aflată în districtul financiar din Charlotte, Carolina de Nord. O sărută ușor pe buze pe tânăra blondă plină de nuri care îl însoțea si, înainte să iasă din mașină, îi reaminti să re- vină să-l ia după o oră. Fata trecu la volan și demară în trombă, îndreptându-se spre mall-ul din apropiere.

— Die Feldman, mă bucur să vă cunosc personal, în cele din urmă!

Cu un zâmbet larg, dar profesional, bărbatul care-1 întâmpină îi întinse mâna, pe care Robert i-o strânse energic.

— Plăcerea e de partea mea.

— Vă rog, urmați-mă! mai spuse acesta și se îndreptă rapid spre o sală aflată la capătul scărilor.

Deși Robert se așteptase la un birou mobilat oarecum standard, ca la orice bancă în care mai intrase la viața lui, încăperea arăta mai curând ca o sală de protocol, cu fotolii tapisate cu catifea grena, mobilier

sculptat din lemn masiv și draperii de mătase. Doar plăcuța așezată în mijlocul biroului dlui Abraham Tayman, director pentru relația cu clienții, făcea oarecum notă discordantă cu restul aspectului relativ clasic al sălii, fiind mai mult un obiect ornamental din sticlă verde închis, foarte asemănător ca design cu o bară de kryptonit din filmele cu Superman.

— Doriți să vă servesc cu ceva? O cafea, o răcoritoare?

Robert se așeză confortabil pe scaunul dinspre fereastră, de lângă măsuța aflată în mijlocul camerei, unde îl aștepta o mapă cu antetul băncii.

— O cola e în regulă, mulțumesc. Dacă nu e prea mare deranj.

După ce Dl Tayman transmise secretarei dorința clientului său, se așeză de cealaltă parte a mesei, deschise mapa și scoase prima hârtie, pe care o întoarse către Robert.

— înțeleg că până acum nu ați mai făcut investiții de acest gen, corect?

— Da. Și apreciez ajutorul dv.

— Pot să vă spun că suntem onorați pentru că ați ales să lucrați cu banca noastră. Aș dori să vă întreb 9
9

care este obiectivul dv. financiar?

— Die Tayman, dați-mi voie să fiu foarte direct. Am o strategie foarte simplă și tot ce doresc de la banca dv. este să execute această strategie, de acord?

— Sigur, vă ascult.

— Ocazional o să alimentez contul cu niște sume de bani. Banii aceștia vor merge în trei direcții, astfel: 50% pentru acțiuni Tesla, 30% pentru acțiuni Moderna și 20% pentru acțiuni Microsoft.

Dl Tayman ridică surprins din sprâncene. Iși scoase ochelarii, îi șterse, apoi și-i puse la loc.

— Die Feldman, dacă doriți, vă putem pune la dispoziție un specialist în investiții bursiere, care să vă poată face și alte sugestii.

— Die Tayman, apreciez oferta dv, dar nu e cazul. Puteți executa această strategie, foarte simplă, după cum ziceam?

— Fără îndoială, da. Orice firmă de brokeraj poate face acest lucru. O bancă de investiții, ca noi, poate face însă mult mai mult și exact asta voiam să vă propun.

— Die Tayman, încă o dată, apreciez. Și, cu siguranță, voi avea nevoie de aceste servicii în viitor. Să spunem, peste vreo cinci ani. Până atunci, am nevoie doar de administrarea unui portofoliu de acțiuni.

Dl Tayman să lăsă pe spate și se așeză picior peste picior, privindu-1 pe tânărul din fața lui cu un amestec de condescență și milă.

— Sigur. Se poate face, bineînțeles. Despre ce sumă vorbim?

— Două milioane de dolari. Pentru început. Cum ziceam, vor veni si alte sume, ocazional.

Un amestec de surpriză și consternare îl cuprinse pe dl Tayman și, deși încercă să nu lase să se vadă acest

lucru, colțurile buzelor lăsate și sprâncenele arcuite brusc îl trădară.

A A A

— Gata, iubire? Să știi că nu am întârziat eu, tu ai terminat mai repede decât ai zis.

Insoțitoarea cu păr blond platinat ieșise din mașină și trecea acum pe locul din dreapta. Avea o fustă neagră extrem de scurtă și mulată și o bluză roz care-i dădeau un aspect foarte senzual, dar comun. Pentru Robert asta conta prea puțin, singurul lucru la care se gândea era să ajungă în camera de hotel. Plecase de dimineață și condusese aproape șase ore, iar acum simțea nevoia să se întindă.

— Ai mâncat ceva la mail?

— Nu, nu mi-e foame. în schimb mi-e sete.

— Bine, luăm ceva de la hotel.

Dădu bice celor 450 de cai putere ai mașinii, demarând în trombă.

Hotelul Marriott din Charlotte era la mai puțin de zece minute distanță. Camera pe care o rezervase se afla la etajul unsprezece, cu vedere spre centrul orașului. Comandă de mâncare la room service si intră j
»
să facă un duș. Fata îl lăsă câteva minute, după care începu să se dezbrace și ea. Complet goală, deschise ușa cabinei de duș cât să încapă și se strecură alături de Robert, cuprinzându-1 cu brațele pe la spate. Apa era

mult mai fierbinte decât se așteptase, dar nu se plânse, îl mușcă ușor de umăr și-l mângâie pe piept, jucându-se cu sfârcurile lui. Robert se întoarse cu fața către ea, cu- prinzându-i sânii voluptuoși în palme.

A A *ir*

— Nu mi-ai zis cum a mers la bancă, ai rezolvat?

Stătea așezată turcește în mijlocul patului, îmbrăcată numai cu capotul de baie și delectându-se cu un coctail multicolor.

Robert nu răspunse imediat, preocupat de vițelul Stroganoff. Luă o gură de vin și o privi prin sticla paharului, închizând ochiul stâng. Ea zâmbi, și-și desfăcu încet capotul, dezvelindu-și pieptul generos.

— Da, am rezolvat. Au fost foarte de treabă.

— Dar nu mi-ai spus, de ce a trebuit să venim până la Charlotte? Nu erau bănci și în Nashville?

— Ba da, dar fondatorul băncii a făcut războiul din Vietnam cu bunicul, care i-a salvat viața la un moment dat și au rămas prieteni tot restul vieții. Bătrânul încă mai trăiește, imaginează-ți. Așa că nu trebuie să plătesc comisioane.

— Asta nu mi-ai spus. Ești plin de secrete. Mai luă o gură din băutură și își mușcă buza de jos, în timp ce îl privea și ea prin pahar cu un singur ochi.

Robert termină de mâncat, goli paharul de vin și se întinse în pat alături de femeie. Apucă delicat cor-

donul capotului, desfăcându-i-1 încet. Ea, la rândul ei, se ridică în capul oaselor și-l sărută pasional, în timp ce-și înfipse unghiile atent manicurate în pectoralii lui. îl împinse pe spate și se urcă deasupra. Bărbatul închise ochii și gemu moale.

ic ir ir

Sue Kharazzi era considerată, și pe bună dreptate, una dintre cele mai bune agente imobiliare din Miami Beach. Ce-i drept, nu finaliza mai mult de zece, poate douăsprezece tranzacții într-un an, dar niciuna sub un milion de dolari. Cel mai des era vorba de clienți care se mutau în Florida după ce-și vindeau casele din New England.

Acum însă trebuia să-si suflece mânecile si să înceapă căutarea unei proprietăți pentru un client din Tennessee, care o contactase prin e-mail cu o zi în urmă. Deși cerințele erau relativ vagi, ceea ce-i oferea suficientă marjă de manevră, în același timp piața imobiliară din Miami era foarte săracă în oferte, mai ales în zonele unde casele aveau acces direct la canalele care duceau către ocean. De fapt, exista doar o singură proprietate listată la vânzare care corespundea, cel puțin parțial. O cunoștea destul de bine pe agenta vânzătorului, așa că puse mâna pe telefon.

Zece minute mai târziu, îl suna pe Robert Feldman. Cel care-i răspunse avea o voce destul de tânără și

când ceru să vorbească cu „dl Feldman senior", fu întâmpinată cu un hohot de râs. Aproape că era gata să închidă, crezând că e victima unei farse. După ce se dovedi că, de fapt, vorbea chiar cu cel interesat de cumpărarea casei, următorul ei gând fu legat de capacitatea acestuia de a plăti integral, fără să trebuiască să finanțeze achiziția. Aproape toți clienții ei proveneau din recomandări și în general aveau bani de investit și puteau să plătească imediat. Foarte rar se întâmpla să trebuiască să aștepte decizia de finanțare a unei bănci, ceea ce lungea mult timpul de finalizare a vânzării. Iar pentru această proprietate, în particular, era de așteptat să existe mai multe contraoferte, ceea ce putea fi un factor determinant.

— Nu țin neapărat să intru într-o licitație pentru casa asta, sau oricare alta, clarifică Robert. Fă o ofertă cu până la 8% peste prețul de listare, cum apare ceva pe piață. Când ai ceva, trimite-mi informațiile și cât mai multe poze. Dacă-mi place, pot să ajung în Miami a doua zi să o văd.

— Aș avea nevoie de o scrisoare bancară, cu suma pentru care ești preaprobat.

— Nu ai să vezi așa ceva, pentru că nu e cazul. Banii sunt disponibili la orice oră.

— Am înțeles.

După ce închise, Sue căută pe Facebook numele lui Robert, pentru a vedea cu cine are de-a face. Genul acesta de clienți erau fie copii de bani gata, fie fațada

pentru diverse scheme de spălare de bani. Văzuse de-a lungul timpului și una și alta, și nu de puține ori. Odată chiar i se întâmplase să aibă un client care câștigase la loto. Găsi aproape o mie de intrări, așa că renunță după numai câteva minute.

Introduse încă o dată parametrii de căutare în baza de date cu acces exclusiv pentru agenții imobiliari și creă o alertă, în cazul în care apărea vreo proprietate corespunzătoare. Mai răspunse la câteva e-mailuri, dădu două telefoane drept răspuns la mesajele din mesageria vocală și fix la ora zece și cincisprezece minute ieșea din birou. Faptul că își trata clienții cu maximă atenție nu o împiedica defel să meargă la plajă, la piscină sau la sala de fitness, atunci când concurența alerga gâfâind prin orașul sufocat de trafic.

ir ir ir

— *Hola, amigo!* Tu ești vecinul meu cel nou? Cel care vorbea cobora dintr-un SUV Lexus verde închis. Era un tip mustăcios, scund, dar bine legat, îmbrăcat cu o cămașă hawaiană, pantaloni scurți și șlapi. Mă cheamă Luis, iar asta e casa mea. Arătă cu mâna spre clădirea de vizavi.

Robert fu oarecum luat prin surprindere. Se îndreptă spre Luis, îi strânse mâna pe care acesta i-o întinsese și răspunse pe un ton neutru.

— Robert.

— *Amigo,* bine ai venit în cartier!

— Eh, nu am cumpărat casa încă... Sunt aici doar să o văd. Vin direct de la aeroport.

— Amigooo... O să-ți placă. îl știu bine pe Costello și am fost înăuntru de nenumărate ori. E o casă *muy hermosa.*

Vorbea tare și gesticula intens, cu mișcări largi. Robert, care crescuse în Kentucky într-un mediu cât se poate de conservator și anglo-saxon, abia dacă reușea să se adapteze la stilul hispanicilor din Florida. Era un aspect la care nu se gândise atunci când decisese că vrea să se mute la Miami, iar acum îl conștientiza din plin.

Sue schimbă rapid câteva cuvinte în spaniolă cu Luis, apoi amândoi începură să râdă.

— I-am zis că dacă te vrea ca vecin, să-și parcheze mașina în fața casei lui. A răspuns că pune niște friptură la grătar, dacă ți-e foame.

— Hai să vedem casa. *Gracias, Luis! Hasta la vista!*

— O, știi spaniolă? se opri ea din mers întorcân- du-se spre el. Stătea sub umbra unui mic palmier aflat în alee si arăta foarte exotic.

— Neah, cât am prins prin liceu, câteva cuvinte.

— Dacă te muți la Miami, ar fi de folos să îți perfecționezi spaniola. Știi, acolo la tine, când dai telefon undeva, mesajul de întâmpinare zice „Pentru engleză apasă 1 sau rămâi pe linie. *Para espanol oprima el dos."* Pentru spaniolă apasă pe 2. Aici pentru engleză tre-

buie să apeși pe 2. Descuie ușa casei și intră prima. Robert își scoase ochelarii de soare si o urmă.

J »

Casa era mult diferită de stilul celor din Kentucky sau Tennessee. în primul rând, avea un singur nivel, cele patru dormitoare fiind dispuse de o parte și de alta a unui living enorm. Deși curtea din spate, pavată cu dale de culoare bej, era mult mai mică decât se aștepta, piscina făcea toți banii. La celălalt capăt, curtea avea acces la un canal de navigație și putu vedea că majoritatea caselor alăturate aveau o barcă în dreptul lor. Reveni înăuntru și inspectă încă o dată toate camerele.

— Ce părere ai? îl întrebă Sue, văzându-1 cum se învârte nehotărât. Vrei să vezi raportul inspectorului?

— Casa pare bine întreținută, nu cred să aibă vreo problemă. Știi, nu e vorba doar de pereți. Casa asta, sau alta, nu contează. E sentimentul. Să am casa mea, în Miami. Dar da, trimite-mi pe e-mail raportul acela.

Sue încuviință tăcută, calculând deja în minte comisionul ei din tranzacție.

I

NOUA

— *Un barco muy bonito, de verdad.* O barcă foarte frumoasă, într-adevăr. Luis se asezase comod în scaunul din dreapta și strângea cu putere volanul cu ambele mâini. Când facem o tură?

— Chiar acum, dacă vrei.

Robert desfăcu parâma care ținea legată șalupa, sări în ea și porni motorul.

Luis naviga cu multă dexteritate prin canalul în-gust, deplasând Bayliner-ul încet în zona rezidențială, până când îl scoase în golf.

— Hai să vedem ce-i poate pielea fetei ăsteia.

Tură puțin și amândoi simțiră cum accelerația îi împinge în scaun. Cei 250 de cai putere se trezeau la viată. >

— *Ay, caramba!*

Prova șalupei se ridicase și nu mai atingea apa verde- turcoaz. Robert se ridicase în picioare, simțind vântul în fată si mirosul sărat al mării. Se așeză la loc, la adă- postul parbrizului și-și întinse picioarele pe bord. Trebuia să ia niște lecții de navigație maritimă. Oceanul e un animal foarte diferit de lacurile din Kentucky,

unde se ducea la pescuit cu tatăl lui. Și nici un VR6 de 24 de picioare nu se compară cu un Stingray de 17 picioare.

— Cine e Călii? întrebă Luis, arătând spre plăcuța cu numele bărcii.

— E fata pe care am iubit-o cel mai mult vreodată.

— E, ești tânăr. Crede-mă, n-ai întâlnit încă iubirea vieții tale. Poate nici nu s-a născut încă... Râse tare, dez- velindu-și toți dinții. Că veni vorba, nu am văzut nicio *senorita* prin preajmă.

— Hei, abia m-am mutat în Miami. încă nu am apucat să-mi fac prieteni prea mulți. Și da, ai dreptate în felul tău. încă nu s-a născut. Hai să ne întoarcem.

Trecu la volan și nu mai zise nimic, privind linia orizontului pe care se profilau zgârie-norii din centru. Așezat pe locul pasagerului, Luis își desfăcu o cutie de bere.

— Ce faci sâmbătă?

— De ce întrebi, vrei să mă scoți în oraș? Nu ești chiar genul meu.

Râseră amândoi.

— Mi amigo, nici tu nu ești genul meu. Dar mă duc la o petrecere și mă gândeam să te iau și pe tine. Să începi să-ți faci ceva prieteni.

— Mi-ar făcea plăcere, să știi. *Gracias.*

— Muy bueno, mi amigo, may bueno. Foarte bine, prietenul meu, foarte bine.

Petrecerea avea loc la numai câteva străzi distanță de casele lor. Erau deja cel puțin 30 de oameni acolo când Robert și Luis intrară în curtea enormă. Casa era probabil de două ori mai mare decât a lui, cu etaj și o piscină pe măsură. Timp de zece minute nu auzi nici măcar un singur cuvințel în engleză, în afara celor adresate direct lui.

— El e Rodrigo, asta e casa lui. Hai să te prezint.

Luis îl apucă de cot și-l trase după el.

Schimbară câteva cuvinte în spaniolă, după care Rodrigo îi întinse prietenos mâna și adresându-i-se într-o engleză fără pic de accent, îi ură bun venit „în umila sa casă" și se oferi să-i pregătească personal un cocktail cu tequila. Se îndreptară toți trei spre barul de lângă piscină, decorat în stil caraibean.

— Dacă ți-e foame, ai acolo *croquettes de jamon, tortillas* și *empanadas.* Sfatul meu e să-ți lași loc pentru *vacafrita,* ceva mai târziu. îi întinse paharul și făcu complice cu ochiul. O să-ți placă. E rețeta mea. *Mi hermano,* fratele meu! salută el tare, deschizând larg brațele către un grup format dintr-un băiat și trei fete care tocmai intrau și plecă în întâmpinarea lor.

Luis se scuză și el și plecă, zicându-i că trebuie să salute pe cineva. Robert se simți deodată singur. Nu știa practic pe nimeni acolo și nu înțelegea nimic din ce se vorbea în jur. Cocktailul nu era rău, dar acum ar fi preferat o bere. Deschise lada frigorifică și extrase o Corona. Când să închidă capacul, o fată îi ceru în

spaniolă una și pentru ea. Cel puțin asta pricepu din combinația cuvântului *„cerveza"* și degetul îndreptat spre sticla lui. Desfăcu sticla pe care o avea în mână și i-o întinse fetei, apoi mai luă una pentru el.

— *Obrigada,* răspunse fata. *Gracias.*

— Obrigada? Ești braziliancă? întrebă el în engleză.

— *Si.* Da. Și dă-mi voie să ghicesc, tu ești american, nu cubanez, asa-i?

— Pe cât se poate. Redneck până în măduva oaselor. Robert.

Ciocni sticla de sticla ei și luă o gură.

— Viviana. Luă și ea o gură de bere.

— Si, ești de mult aici? în America, vreau să zic.

— De câteva luni.

— Vorbești bine engleza.

— Mulțumesc. Mama e profesoară de engleză.

— Și mama mea e profesoară de engleză.

— Pe bune?

— Da, m-a învățat engleza încă de mic. Uite ce bine vorbesc acum.

Fata avu nevoie de câteva secunde bune, apoi izbucni în râs, dând capul pe spate. Robert îi admiră linia fină a sternocleidomastoidianului.

— Ești nostim.

— Nu, sunt Robert, cum ți-am mai spus. Fata râse din nou, etalându-și dantura perfectă. Și, de unde-1 știi pe Rodrigo?

— Cine e Rodrigo?

Robert nu știa dacă fata glumea și ea, la rândul ei sau chiar nu-1 știa pe Rodrigo. Intuiția îi spuse să meargă pe a doua variantă, așa că îndreptă sticla spre gazda petrecerii.

— Tipul ăla cu cămașă cu model floral. E casa lui.

— Oh. Nu-1 cunosc, nu. Am venit aici cu o colegă, Luciana. Cea de acolo.

Luciana era o brunetă voluptuoasă, genul de femeie fatală, înconjurată de trei masculi care o dezbră- cau din priviri. O privi pe Viviana încă o dată, mult mai atent. Nu reușea s-o citească deocamdată, și asta îl incita. Era îmbrăcată cu o bluză mulată și o fustă care-i expunea destul de mult anatomia, dar fără să aibă totuși aspect de vampă, nu era machiată excesiv și avea mâinile fine și îngrijite.

— Hai să dansăm, vrei? întinse spre ea palma deschisă.

Fata se ridică, dar îl urmă fără să-i apuce mâna.

— Nu știam că-ți place *șoca,* zise ea în timp ce se apropiau de zona centrală, unde mai dansau câteva fete.

— Șoca?

— Muzica asta. E șoca.

— Pentru mine e muzică latino, nu le diferențiez. Incearcă-mă cu muzica country.

— Șoca nu e latino, e caraibeană. Nu știi nimic. Strâmbă din nas, apoi zâmbi și începu să danseze. își

strânse mâinile pumn și le apropie una de alta în dreptul feței, apoi începu să miște din coate spre stânga și dreapta, în ritm cu bătăile tobei. închise ochii, lă- sându-se complet învăluită de ritmul frenetic, dând din cap în contratimp cu coatele. începu să unduiască lent din șolduri, apoi schimbă brusc la mișcări zvâcnite. Urmă o melodie în spaniolă care avea o coregrafie aparte și pe care toate fetele o știau. Ca la un semn, se așezară pe două șiruri, executând sincronizat mișcările complexe din cap, mâini, umeri și șolduri. *Zeițele dansului.*

— *Te gusta?* îți place?

Luis apăruse lângă el, cu o bere în mână, inspectând cu un ochi critic dansatoarele de ocazie.

— Nu seamănă deloc cu petrecerile din Kentucky. Dar da, îmi place. *Me gusta mucho.* Mersi.

— Chiar că nu seamănă. O cuprinse de talie pe una din fetele aflate în trecere și-i șopti ceva la ureche. Fata râse zgomotos și-i răspunse tot la ureche, după care se îndreptă către bar. OK, te las. Am niște... treabă, zise el făcând complice cu ochiul. Ești băiat mare, poți să ai grijă de tine.

Se alătură si el fetelor care dansau, remarcând într-o doară că e singurul bărbat, ceilalți fie mulțumindu-se să privească de pe margine, fie ignorându-le complet. Mai mult, bărbații erau aproape toți peste 30-35 de ani, în timp ce, fără excepție, fetele aveau în jur de douăzeci. într-un târziu, îi pică fisa. Era o petrecere cu *fete.*

Aruncă o privire spre Viviana. Cumva nu o simțea ca fiind o profesionistă, nimic din atitudinea ei nu lăsase impresia că venise la petrecere *să lucreze.* Se retrase pe unul din scaunele de ratan și începu să analizeze participanții. Stătu așa o vreme, lăsându-se în voia muzicii și privind fetele. La un moment dat simți nevoia să meargă la baie, așa că intră în casă. Pe o canapea era un cuplu sărutându-se, iar lângă ușa de la intrarea principală un tip musculos, cu un tricou negru, tatuat pe ambele brațe de sus până jos, mușca de gât o fată descheiată la bluză. Identifică fără prea mare greutate unde e baia, numai că ușa era încuiată. Se dădu câțiva pași în spate, în așteptare. Intre timp intră și Viviana, cu siguranță urmărind același lucru ca și el.

— Aici erai, spuse ea. E ciudat, să stau la coadă la baie împreună cu un tip.

— E, o să intrăm pe rând. Dacă cine e acolo înăuntru va termina în secolul ăsta ce are de făcut.

De undeva de sus se auziră niște gemete, cu toată muzica de pe fundal. Viviana roși și se uită în pământ. Gemetele căpătară volum. în cele din urmă, ușa de la baie se deschise și în prag apăru o fată cu ochii injectați, având probleme serioase cu echilibrul.

— Intră tu prima, zise Robert, la mine nu e o urgență așa mare.

în spatele lui se așezase între timp încă una din fete, care încercă să vorbească cu el în spaniolă. Se dovedi

că nu știa boabă de engleză, așa că renunțară la orice tentativă de conversație. >

Viviana ieși numai după câteva minute, făcându-i semn din cap să intre. Trecu pe lângă ea prin spațiul strâmt și remarcă faptul că fata se trase cât să nu-1 atingă deloc. După ce folosi toaleta, se spălă meticulos pe mâini și își aruncă pe față niște apă rece, care-1 mai învioră. își aranjă părul și apoi căută un prosop, dar nu găsi niciunul. Deschise dulăpiorul de sub chiuvetă, unde găsi o rolă de prosoape de hârtie. După ce se șterse, făcu ghem bucata de hârtie și o aruncă cu boltă spre coșul de gunoi. Rată însă, iar ghemotocul căzu pe jos. Se aplecă să-l ridice și când îi dădu drumul în coș, văzu pe fundul acestuia două seringi folosite.

Ieși repede din baie, iar fata care intră după el își frecă sânii de pieptul lui, aparent fără intenție.

— *Disculpe.* Scuze.

— *De nada, mi amor.* Nicio problemă, dragule, zâmbi ea sugestiv, înainte să intre în baie.

Se duse din nou în curte, uitându-se după Viviana, pe care n-o găsi decât într-un târziu. își trăsese un scaun de plastic, se așezase în spatele curții, cu spatele la lumea dezlănțuită și își aprinsese o țigară.

— Aici te ascundeai, zise el. Ești OK?

— Da, zisea fata oftând. Simțeam nevoia să fiu puțin singură.

— Să te las, atunci?

Tonul lui nu arăta însă câtuși de puțin intenția să plece.

— Nu, nu. Doar că era prea multă gălăgie. Aici e bine. Dacă vrei, poți să stai și tu.

— Te-am admirat cum dansai, mai devreme. Uau.

— Mersi. îmi place să dansez, așa e. Când eram în liceu am făcut cursuri de dans. în Brazilia e ca o religie, la concurență cu fotbalul.

— Mi-ar plăcea să te mai văd dansând.

— Acum nu mai am chef. Mă simt un pic obosită.

— Nu acum. Altădată, altundeva, poate?

în loc să răspundă, Viviana mai sorbi o gură din paharul cu care se jucase până atunci. Robert decise că e momentul să afle mai multe despre fată.

— Ai... anumite obligații care să te împiedice să ne vedem?

— Adică dacă am un iubit gelos gata să sară la bătaie dacă m-as vedea cu tine? Am venit în America de J curând, ți-am zis. încă nu mi-am făcut prea multi prieteni.

— Si eu m-am mutat la Miami de curând. Din Ken-
9
tucky.

— O schimbare mare. Ai venit la studii aici?

— Nu, am venit la plajă, răspunse el râzând.

— Și cu ce te ocupi?

— Administrez portofoliul de investiții al familiei.

— Nu sună foarte palpitant.

— Investițiile sunt o chestie plictisitoare, așa e. Stau ore în șir cu ochii în tot felul de rapoarte. De-aia am venit aici, măcar în timpul liber mai fac ceva interesant.

— Cum ar fi?

— Mai ies cu barca pe ocean, mai merg la petreceri. Ți-ar plăcea?

— Ar fi mișto, da. Cu barca.

Iși cuprinse brațele în cruciș, frecându-și-le ușor.

— Ți-e frig? Hai înăuntru.

Fata se ridică și el o cuprinse de talie. Nu se împotrivi, dar rămase la câțiva centimetri distantă de el.

Fata care fusese la baie înaintea lor stătea prăbușită pe un fotoliu, moțăind. Trecând pe lângă ea, Robert nu se putu abține să nu arunce o privire pulpelor ei dezgolite. Altceva îi atrase însă atenția. Se apropie și-i apucă mâna care atârna moale, studiind-o sumar. Apoi îi ridică una din pleoape și văzu pupila doar ceva mai mare decât o gămălie de ac.

— Ce faci? vru Viviana să știe, intrigată.

Robert nu răspunse, continuând examinarea fetei. Respira foarte superficial și avea pulsul slab.

— Cred că a luat o supradoză, nu-mi place deloc. Ar trebui dusă la spital.

— Uau, nu mi-ai zis că ești doctor!

— îl vezi pe undeva pe Rodrigo? Cine o știe pe fata asta?

Scoase telefonul din buzunar. Viviana îl apucă ușor de încheietura mâinii.

— Nu suna la 911. Te rog. E mai bine, crede-mă. Ești sigur că e grav?

— Da, destul de sigur. Uite, degetele au o nuanță ușor albăstruie, ceea ce e un semn îngrijorător. Dar de ce să nu sun la 911?

— Hai să-1 găsim pe Rodrigo mai întâi.

Rodrigo apăru un minut mai târziu, scoase un „Pută madre" printre dinți, apoi dispăru, ca să revină însoțit de doi din amicii lui. Vorbeau repede și Robert nu pricepu o iotă. O luară pe fată pe sus și o traseră afară, urmați de Robert și Viviana. O urcară pe fată într-o mașină, în spate, iar cei doi bărbați se așezară în față.

— *Maneja con cuidado! Sin policia, si?* Condu cu grijă! Fără poliție, da?

Șoferul aprobă tăcut din cap. Mașina dispăru în josul străzii câteva secunde mai târziu.

— De ce n-ai vrut să sunăm la 911? Unde o duc pe fată? îl întrebă Robert pe Rodrigo, rămas pe trotuar.

— O duc la spital, direct la urgență. 911? N-am nevoie de circ, cu lumini ca la discotecă în fața casei mele, ce nu pricepi? E bine că n-a crăpat naibii la mine în casă. Curvă nenorocită. Asta-mi mai lipsea, o mortăciune la mine pe canapea. Drogata naibii!

în tot acest timp, Viviana stătuse deoparte, fără să intervină în vreun fel. Intrară toți trei în casă. Majoritatea petrecăreților erau afară și se părea că nimeni nu remarcase incidentul. Totul durase mai puțin de cinci minute. Rodrigo îi privi cu atenție pe cei doi și

îi făcu cu ochiul lui Robert, apoi intră într-una din camere.

— Sper că fata o să fie bine. Ciudată reacția lui Rodrigo, totuși, zise Robert când rămăseseră singuri.

— Cum de ai știut că e ceva grav?

— Am lucrat ca paramedic, în urmă cu niște ani.

— Hai să dansăm, e una din melodiile mele favorite.

îl luă de mână și-l trase după ea, dar rămase în casă. Se lipi de el și o simți moale și senzuală. O cuprinse de talie cu o mână și-și intercală degetele celeilalte mâini cu ale ei. Viviana își rezemă capul pe umărul lui și părul ei îi atinse fața. Avu un impuls aproape incontrolabil să o sărute, dar ea, parcă simțindu-1, se desprinse și făcu o piruetă, după care continuă să danseze lent, la numai câțiva milimetri de el.

ZECE

Lui Robert i se aprinseseră călcâiele. Deși nu voia s-o recunoască, se simțea ca un adolescent îndrăgostit pentru prima oară, și nu ca un bărbat care de fapt tre-cuse prin două mariaje.

într-una din zilele care au urmat petrecerii de la Rodrigo s-a întâlnit cu Viviana în oraș, au luat masa împreună, dar fata a rezistat cu eleganță avansurilor lui. Obișnuit în ultimii ani cu cuceriri rapide facilitate de bani și tinerețea trupului, Robert aproape că uitase ce înseamnă de fapt să curtezi o femeie. Și tocmai asta îl incita la Viviana. Era simplă, naturală, fără fasoanele pipițelor care gravitau în jurul băieților de bani gata sau șmecherașilor din centru, și aprecia umorul fin, vinul de calitate si mâncarea rafinată.

Din acest motiv, a fost luat prin surprindere când ea a fost cea care l-a sunat a doua zi. A vrut „doar" să-i mulțumească pentru timpul petrecut împreună. La început, Robert a crezut că-i dă papucii înainte chiar să înceapă să se întâlnească cu ea, până când fata i-a sugerat că ar trebui să încerce odată și mâncarea braziliană, enumerându-i câteva specialități. Intr-un

moment de inspirație, a replicat că nici nu ar ști ce să comande, darămite să pronunțe „Pão de queijo".

— *P-a-o gi chei-ju.* Repetă după mine.

— P-a-ou gi key-gyiu.

— A-O, nu *a-ou. Șiju,* nu *giu.*

— Cred că am nevoie să iau niște lecții de portugheză. Știi pe cineva? Preferabil din Brazilia. Și să fie drăguță.

— Da, știu. Notează un număr de telefon si sun-o din partea mea.

Avea un râs cristalin, subțire, care-i aducea aminte de o pasăre cântătoare.

— Cât o să mă coste lecțiile de portugheză?

— O cină la un restaurant brazilian - 50 de dolari. Benzina pentru o plimbare cu barca pe ocean - tu știi mai bine. Bucuria fetei - neprețuită. Pentru toate celelalte există MasterCard.

Râse din nou, iar Robert știu atunci că Viviana tocmai devenise centrul universului lui.

Două zile mai târziu, ieșiră cu *Călii* în larg. Soarele puternic, marea turcoaz și aerul sărat îi trezeau lui Robert amintirile vacanțelor din copilărie, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. își aducea perfect aminte, de parcă ar fi fost ieri, cum tatăl lui închiriase o șalupă, ceva mai mică decât *Călii,* și împreună cu niște prieteni de familie petrecuseră o zi întreagă pe mare. Tata își luase în serios rolul de căpitan, purta o beretă albă cu bentiță bleumarin, tricou în dungi și pantaloni

scurți bleu. „Vrei să conduci și tu barca?" l-a întrebat la un moment dat. A trecut la volan și după ceva mai puțin de un sfert de oră se familiarizase deja cu comenzile. „într-o bună zi o să-mi iau și eu o barcă din asta!" a răspuns el când mama l-a lăudat pentru cât de bine se descurcase.

Nu-și mai văzuse părinții de aproape un an. Tata se supărase pentru că nu dorise să studieze medicina și alesese în schimb economia. Nu avea cum să-i explice că nu mai avea niciun chef să o ia de la cap a treia oară, că se săturase de mirosul de formol din sala de anatomie și, mai ales, că deja făcuse în câțiva ani la fel de mulți bani cât ar fi câștigat într-o viață ca doctor, iar acum nu mai trebuia să muncească.

Viviana se dezbrăca cu mișcări lente. Avea un costum de baie ciclam care contrasta cu pielea ei ușor arămie. O privi cum își împăturește cu grijă rochița bej de pânză de in și o așează pe banchetă, apoi își pune pălăria și ochelarii negri și se întinde la soare. O va duce s-o prezinte părinților, de Ziua Recunoștinței. Mama o s-o placă, cu siguranță. Mai ales că era născută în zodia vărsătorului, perfect compatibilă cu el, care era leu. Iar tata... ei bine tata o s-o studieze atent din cap până-n picioare, de parcă i-ar face o radiografie, apoi o s-o întrebe cum îi place carnea, mai în sânge sau mai pătrunsă. Așa făcuse și cu Michelle, și cu Carroll.

— Tu vrei ceva de băut?

Viviana studia conținutul lăzii frigorifice, de unde extrase o cutie de *Lime-a-rita.* Ceva din mișcările ei fluide îl duse cu gândul la o felină.

— îmi iau eu, e OK.

— Ai ceva muzică?

— Barca are sistem audio, dar nu, nu cred că am. Și suntem prea departe de țărm să am internet pe telefon.

— îhmm... făcu ea pe bosumflata.

— O să-mi iau un radio din acela pe satelit, cu o sută și ceva de posturi, ce zici?

- Promiti?

J

— Doar dacă îmi promiți că o să dansezi aici, pe punte.

— Doar pentru tine.

— Doar pentru mine.

— Promit.

— Promit si eu. »

Impulsul să o sărute devenise irezistibil. Se apropie de ea, îi dădu jos pălăria și-și apropie buzele de ale ei. Nu-1 respinse, dar nici nu răspunse la sărut.

— Robert. Trebuie să știi ceva despre mine, șopti ea. înainte ca lucrurile dintre noi să meargă mai departe.

Magia momentului se evaporă brusc.

— Să nu-mi spui că ești măritată. Sau că preferi fetele! râse el, dar era un râs forțat.

— Am fugit din Brazilia, să știi. Am venit ca refugiat în America. Robert trase aer în piept, vrând să

spună ceva, dar ea îi atinse buzele cu degetul. Lasă-mă să termin. Un om, acolo, a făcut niște lucruri rele. Era membru al unui cartel. Oftă adânc. Am fost martor la o crimă și m-am dus la poliția federală; poliția locală era pe ștatul lor de plată. Mi s-a oferit un program de protecție dacă depun mărturie. Mama a primit o notă de la unul dintre ei, care-i descria cu lux de amănunte ce-mi vor face dacă mă vor prinde. Polițista care îmi asigura protecția mi-a spus neoficial că, odată și odată, mă vor găsi oricum și m-a sfătuit să fug din țară și să cer statut de refugiat. Oamenii ăia... sunt acolo, știi? Mi-e teamă de ce-mi pot face dacă m-aș întoarce. Voiam să știi asta.

O lacrimă i se scurse pe obraz.

Robert avu nevoie de ceva timp să proceseze informațiile. Nu se așteptase la așa ceva. Tocmai își dăduse seama că viața lui fusese până acum într-un turn de fildeș, iar astfel de cazuri le întâlnise numai la știri. Sau în filme. Dar Viviana era reală, acolo, lângă el. Nici nu știa cum să reacționeze. » 5

— Acum, ești în siguranță? zise el într-un târziu.

— Aștept răspunsul de la autoritățile de imigrare. Dar da, sunt în siguranță.

— Uite, indiferent de cum va evolua relația noastră, dacă ai nevoie de ceva, sunt aici, da? Chiar vreau să te ajut. Dacă ai nevoie de bani pentru avocat, sau orice altceva. îți trebuie mult curaj să faci ce ai făcut. Nu pot și nici nu vreau să-mi imaginez prin ce ai trecut, dar

totul va fi OK, da? Și apreciez mult faptul că mi-ai spus toate astea.

— *Meu cavaleiro em um cavalo branco.* Cavalerul meu pe un cal alb.

îi cuprinse fața cu mâinile ei moi, îl trase spre ea, și-l sărută ușor pe buze.

Următoarele săptămâni le petrecură ca doi adolescenți care descopereau ce înseamnă iubirea. Viviana practic se mutase la el. Ieșeau aproape în fiecare zi pe mare cu *Călii* și făceau cu pasiune amor pe puntea bărcii, între două reprize de înot în apa turcoaz, iar seara luau cina într-unul din nenumăratele restaurante de pe riviera Miami-ului.

ir ir ir

într-una din seri, după ce se întoarseră acasă, Robert se simți puțin amețit. Se prăbuși pe un fotoliu, respirând adânc.

— Ești bine?

Viviana observase că ceva era în neregulă.

— Nimic serios. Cred că nu mi-a picat bine ce am mâncat mai devreme. Dacă ești drăguță, adu-mi niște limonadă, te rog.

— Imediat.

Reveni un minut mai târziu cu un pahar mare în care pluteau câteva cuburi de gheață, pe care îl așeză pe măsuță lângă el.

— Intru să fac un duș. Se apropie să-l sărute. Ești cald. Sigur n-ai febră?

— Nu cred. Poate am făcut insolație. Am stat azi mai toată ziua la soare și nu am avut o pălărie din aia șmecheră ca a ta. O să iau o pastilă, ceva.

Fata plecă și puțin mai târziu auzi apa curgând la duș. Se ridică agale și intră și el în dormitor. Se dezbrăcă lent, simțindu-se vlăguit. își puse un halat și intră în baie. Corpul Vivianei se profila senzual prin sticla cabinei de duș. Stătea acolo, cu apa șiroind, așteptându-1 probabil să vină și el.

O durere ascuțită de burtă îi spulberă însă orice intenție erotică. Trase sertarul de la dulăpiorul care susținea chiuveta și scoase de acolo o cutie de ibuprofen. Extrase o pastilă, pe care o înghiți fără apă. Starea de amețeală reveni, și se sprijini de marginea lavoaru- lui, privindu-se în oglindă. Nu se bărbierise de două zile și arăta obosit. Deschise robinetul și-și aruncă pe față niște apă rece, să se învioreze. Un mic detaliu îi atrase atenția și se apropie de oglindă, să vadă mai bine. Albul ochilor lui avea o tentă ușor gălbuie.

UNSPREZECE

Așezat în cabinetul doctorului Wilas Kwon, Robert privea tăcut nenumăratele diplome și certificate înrămate frumos care atârnau pe peretele din fața lui. Doctorul studia atent câteva buletine de analiză, pe care le aranja după un criteriu numai de el știut, de parcă ar fi fost o ghicitoare de tarot.

— Din păcate nu am vești prea grozave, domnule Feldman, zise el ridicând ochii în cele din urmă.

Iși scoase ochelarii cu un gest măsurat, și-i așeză în partea dreaptă, apoi roti hârtiile spre Robert, care mai că nu le înșfăcă de pe masă.

— Dați-mi voie... începu doctorul, dar fără mare succes, deoarece Robert îi făcu semn cu mâna, semnalându-i că mai are puțin de studiat rezultatele.

— îmi cer scuze, zise el într-un târziu. Voiam să văd transaminazele în primul rând. Sunt foarte mari.

— Suspiciunea unei hepatite se confirmă, într-adevăr. Cauza acesteia este ceea ce mă îngrijorează mai mult. Nu numai că testul pentru hepatita B este pozitiv, dar am făcut și test pentru hepatita D. Face parte din bateria standard de teste. A ieșit și acesta pozitiv.

— Hepatită D?! La naiba, dar asta e foarte rară în America. E sigur?

— Putem repeta testul, fără îndoială. Ca să vă explic ce înseamnă asta...

— Nu este nevoie doctore. Știu prea bine ce este hepatita D.

Tonul lui Robert era sumbru. Tocmai realizase că nu avea făcut vaccinul anti-hepatită B, care l-ar fi protejat și contra hepatitei D. îl făcuse în trecut de două ori, de fiecare dată în anul cinci de facultate. Era un vaccin recomandat pentru toți cei care, prin natura profesiei, erau expuși la contactul cu sângele sau alte lichide corporale. Numai că acum, în *această* realitate, nu mai studiase medicina și, ca urmare, nu se mai vaccinase.

— Trebuie să vă întreb, domnule Feldman, aveți vreo suspiciune despre cum ați fi putut contracta virusul? Folosiți substanțe interzise injectabile? Sex neprotejat?

— Droguri nu, Doamne-ferește. Dar da, am o prietenă nouă de câteva săptămâni. Adevărul e că nu am fost foarte atent la asta. Singurul lucru la care ne-am gândit a fost la o sarcină, și pentru asta ia anticoncepționale.

— Ar fi bine s-o aduceți și pe ea, să-i facem niște analize.

A *ic*

Nici nu știa cum deschidă discuția cu Viviana. Se »
t
simțea complet dezarmat, întregul lui univers se prăbușea acum ca un castel din cărți de joc. Cu siguranță contractase hepatita B cu ceva timp în urmă, fără să fi avut niciun fel de simptome atunci, ceea ce nu era neobișnuit, dar acum se suprainfectase cu virusul hepatitei D, iar asta schimba complet datele problemei. La naiba. La naiba! LAAA NAAAIBAAA! Lovi cu pumnul în volan. Trebuia să se fi gândit la asta, și iată că se comportase ca un adolescent în călduri, inconștient.

Cum intră în casă, Viviana veni în întâmpinarea lui.

— *Meu amor,* iubirea mea, am o veste minunată! îl cuprinse cu brațele și vru să-l sărute, dar el se feri.

— Și eu vreau să vorbesc cu tine, îi răspunse Robert cu un ton sec. Dar hai, zi tu prima.

— M-a sunat avocatul! Mi s-a aprobat petiția de către autoritățile de imigrare. Mi-au acordat statutul de refugiat temporar. A zis că-mi trimite pe mail documentele.

— Temporar?

— Da, așa e procedura. Dar e bine, e bine. Nici nu pot să-ți spun ce fericită sunt! Ți-e foame? O, am și uitat! Ce ți-a zis doctorul?

Schimbase brusc tonul.

— Se confirmă suspiciunea de hepatită. Am ieșit pozitiv.

— Ah... asta înseamnă că va trebui să ții regim pentru o vreme, așa-i? O să am grijă de tine, *meu amor.*

— Mă duc să mă întind puțin. Vorbim mai încolo, da?

Când se trezi, Viviana gătise o friptură la cuptor și piure de cartofi. Așezase pe masă o sticlă de vin.

— Nu am știut dacă ai sau nu voie să bei, asa că nu am desfăcut sticla. Nu vreau să beau singură.

— Doctorul a zis că vrea să mergi și tu la control. Ți-am făcut programare pentru joi după-masă.

Trase scaunul si se așeză. > »

— Și eu? De ce? Adică... e posibil să am și eu?

— E aproape sigur. Am hepatită D, care e endemică în Brazilia.

— Si asta să însemne că ai luat-o de la mine?! Oh, *meu amor...* o lacrimă i se ivi pe obraz. Dar eu niciodată nu am fost bolnavă... Niciodată.

— Nu mai contează. De multe ori nu sunt simptome, dar purtătorul o poate transmite. Doctorul vrea să-ți facă niște analize.

— Există tratament? Un vaccin, ceva?

— Vaccin, da. Dar dacă ești deja infectat, nu mai e eficient. Trebuie să încep tratamentul imediat. Mâine o să mă internez.

— Robert, trebuie să-mi spui. Acum. E grav?

îl privea țintă, fără să clipească.

— Da. Există un risc foarte mare să devină o boală cronică. Poate duce la ciroză, sau chiar la cancer de ficat. Nu e deloc o fericire.

Viviana amuți și-i pieri deodată tot sângele din obraji. Se ridică brusc de la masă și fugi în baie. O putu auzi cum plânge.

Doamna Feldman a venit chiar a doua zi după ce a aflat. Viviana a luat-o de la aeroport și au mers direct la spital. în mașină n-au vorbit mai deloc, iar puținele cuvinte schimbate au fost de complezență, despre cum a fost călătoria cu avionul și vremea din sudul Floridei. Robert era singur în salon și tocmai se trezise când au ajuns cele două femei. îmbrăcat în pijamaua de spital, cu tuburile de la perfuzii conectate la mâna stângă, arăta slăbit, era palid, cu pielea gălbuie de la icter și sclerotica galbenă de-a binelea.

— Nu asa voiam să faceți cunoștință, încercă Robert o glumă, cu glas moale, când cele două femei intrară în salon. Plănuisem să venim în noiembrie acasă, împreună.

— Of, Robert, mă doare sufletul să te văd așa. Ar trebui să vii acasă. Aici nu ai pe nimeni care să aibă grijă de tine.

Viviana vru să spună ceva, dar decise că e mai bine să tacă.

— Mamă...

— Robert, taică-tu mi-a explicat cum stau lucrurile. O să vină și el, vineri seara. După ce te externezi, îți faci bagajele și vii acasă. O să te întorci la Miami când o să te pui pe picioare, dacă o să mai vrei.

— Tata? își face el timp să vină aici?

— Lasă glumele. Ești singurul nostru copil. Dacă nu pentru tine, atunci pentru cine? Zi-mi mai bine cum te simți.

9

Deși încerca să se țină tare, Robert o putea simți cât era de răvășită.

Temerea cea mai mare a lui Robert se adeveri când doctorul Kwon îi făcu o vizită, în cursul după-amiezii, cu rezultatele ultimelor teste. Era infectat cu genotipul 3 al virusului hepatitei D, varianta cea mai agresivă.

DOISPREZECE

Noiembrie, 2023

Următoarele câteva luni erau critice pentru cursul viitor al bolii, și chiar dacă nu era neapărat ceea ce și-ar fi dorit, după ce a pus în balanță toate argumentele pro și contra, Robert a decis să se întoarcă la Paducah la începutul lunii noiembrie. Se mai întremase cât de cât, după ce trecuse faza acută a bolii, dar se simțea în continuare lipsit de vlagă.

Trecerea de la vila lui mare din Miami si de la clima j tropicală înapoi în mediul provincial din Kentucky și la vremea mohorâtă, nu l-au ajutat prea mult din punct de vedere psihic. Era deprimat și nu avea chef de nimic. Stătea mai toată ziua în pat, uitându-se la televizor.

Intr-una din zile ieși la aer, pe terasă, iar Nero, câinele de vânătoare al tatălui său, veni gudurându-se pe lângă el. Doamna Feldman îi adusese o felie de plăcintă cu brânză, cu o jumătate de oră mai devreme. Acum venise să cheme câinele să-i dea de mâncare, si observă că plăcinta era neatinsă.

— E prăjitură cu brânză, de care-ți place ție. Am pus și stafide. Nu vrei?

Robert nu răspunse imediat, continuând să mângâie câinele pe creștet, în timp ce acesta privea pofticios farfuria și se lingea pe bot. Intr-un târziu, ridică ochii, dar o privi defocalizat și răspunse abătut:

— Mă gândeam că Nero, deși are opt ani, va trăi probabil mai mult ca mine.

— Aoleu, si tu acuma! Potoleste-te. Ce-ti veni?

— Analizele nu sunt deloc bune, mamă. Trebuie să încep un tratament destul de complicat.

— Asta ți-a zis taică-tu?

Se așeză și ea pe unul din scaune, aproape de el. îi cuprinse mâinile cu ale ei, strângându-i-le ușor.

— Nu trebuie să-mi zică el. Știu să le interpretez și singur.

— De parcă știința trece de la el la tine prin aerul pe care-1 respirați împreună, doar pentru că stați sub același acoperiș...

— Nu mamă, nu e așa. Știu, crede-mă. Mai trăgeam speranță până ieri. Dar acum...

Nu putu să-și termine gândul, podidindu-1 lacrimile.

— Hai, că poate nu e dracul așa de negru, să vedem ce zice si tata, da?

în weekendul de dinainte de Ziua Recunoștinței a »
»
venit si Viviana. Dl Feldman nu a fost foarte încântat când a aflat că fata urmează să stea la ei, dar si-a dat seama cât e de importantă prezența Vivianei pentru

psihicul lui Robert, așa că a preferat să nu comenteze. Cât timp drumurile nu li se intersectau prin casă și nu era nevoit să facă prea multă conversație, era în regulă pentru el.

Nici doamna Feldman nu se simțea foarte în largul ei, dar din cu totul alte motive. Deși îi dăduseră fetei camera de oaspeți de la parterul casei, ea își petrecea cea mai mare parte din timp în camera lui Robert. Dacă până la sosirea ei se ducea de mai multe ori pe zi să vadă ce face el, acum trebuia să fie precaută, și să-l aștepte pe Robert să coboare. Era însă consecința directă a discuției din dimineața zilei de luni, când Viviana venise în bucătărie s-o ajute.

— Apreciez intenția, dar tu ești aici pentru altceva, zisese ea.

Motivul adevărat era că nu avea de gând s-o lase pe braziliancă să-i zgârie tigăile Calphalon. în plus, fiind Vărsător, simțea cu certitudine nevoia să inoveze, iar asta nu se va întâmpla niciodată în bucătăria ei.

— Simt nevoia să fac și eu ceva, se justificase ea.

— Mai bine stai cu Robert, că doar de-aia ai venit. Sesizase că tonul ei fusese un pic prea dur și, ca să nu-i fie greșit interpretate cuvintele, continuase: Are nevoie de tine mai mult decât am eu nevoie de ajutor. Drept urmare, fata s-a conformat și acum ușa camerei lui Robert era mai tot timpul închisă.

în cele din urmă a venit si Ziua Recunoștinței. Sfârșitul de noiembrie era posomorât, cu cer ca de plumb

și o ploaie măruntă și rece care parcă nu se mai oprea, în timpul cât Viviana aranjase masa din sufragerie, Robert coborâse în living și acum stătea de vorbă cu tatăl său. Pe măsuță trona un manual de medicină in- * temă, acum împins la o parte pentru a face loc unei farfurioare cu alune.

— Deci, luni plecăm dimineață, la șase. Să ajungem în Lexington la nouă. Crezi că faci față la șase ore pe drum, dus-întors?

Avea un ton calm, de parcă planifica o ieșire la pescuit.

— Am de ales?

Robert ciuguli două alune, bău o gură de ceai, apoi se lăsă pe spate, pe canapea.

— Ai avut de ales mai demult. Dacă făceai medicina, nu erai acum în situația asta. Ti-a trebuit...

— Nu vreau să avem discuția asta, da? Au fost alegerile mele și singurul lucru de care-mi pare rău este că relația mea cu Viviana nu are, practic, un viitor. Mi-aș fi dorit să fie mama copiilor mei.

- Ea? O...

— Dacă măcar ai încerca să stai un pic de vorbă cu ea, să o cunoști mai bine, ți-ai face o altă părere.

— Fiule, uiți că fata asta te-a îmbolnăvit? Si că din cauza ei tu...

Nu-și termină gândul, cuprins de un acces subit de tuse. Robert îl cunoștea însă suficient de bine să știe > » că, de fapt, așa își ascundea el emoția.

— încă nu am murit, da? încep săptămâna viitoare tratamentul cu interferon, o să mă pun pe picioare și peste câțiva ani o să ne gândim la perioada asta ca la un vis urât.

Domnul Feldman începu să-și frece mâinile de parcă se spăla înainte să intre în operație. își trozni apoi degetele, își drese vocea, apoi spuse pe un ton posomorât:

— Robert, trebuie să-ti zic ceva. Si vreau să mă înțelegi bine. Forma asta de hepatită pe care o ai, e agresivă rău de tot. Tu ești tânăr, ai putere și s-ar putea s-o duci ani buni de-acum încolo. Dar oricând e posibil să decompenseze, sau să se transforme în ceva mai rău. Nu se poate ști. Se poate chiar să ajungi la transplant.

— Am scos curcanul din cuptor! Arată de nota zece! se auzi deodată vocea veselă a mamei, din bucătărie.

— Să sperăm că n-o să ajung acolo.

Tonul vocii însă nu convingea pe nimeni. Nici măcar pe el.

— Dacă aș fi compatibil cu tine, ți-aș dona jumătate din ficatul meu, crede-mă.

— Te cred. Dar n-are rost să discutăm asta acum. Hai să vedem cum stă treaba cu curcanul acela.

Se ridică, îndreptându-se agale spre sufragerie și exclamă admirativ văzând tava cu friptură.

Domnul Feldman nu-1 urmă însă. Ridică tratatul de medicină internă și se îndreptă spre biroul său,

unde puse cartea groasă la locul ei în bibliotecă. Pe obraz i se scurse o lacrimă. Se așeză pe fotoliu și-și cuprinse capul în mâini. Uneori nu era bine să știi prea multe, pentru că așa ucideai speranța.

ir ir ir

Viviana a plecat la Miami câteva zile mai târziu, urmând să revină la Paducah înainte de Crăciun, pentru a petrece împreună sărbătorile. Iama a venit devreme, cu zăpadă în chiar primul weekend din decembrie. Străzile din oraș erau împodobite frumos, cu ornamente viu colorate, iar casele erau decorate cu luminițe, Moși Crăciuni sau oameni de zăpadă gonflabili. Starea lui Robert oscila, uneori simțindu-se mai în putere și conducând singur până la spital, unde făcea tratamentul cu interferon. Alteori însă se simțea prea slăbit și doamna Feldman trebuia să meargă cu el.

— O să fie un an lung, 2024. Dar sunt sigură că o să te faci bine. Ești puternic.

— Mamă, nici tu nu crezi ce spui. îți dai seama că speranța mea de viață s-a redus drastic. Tata încearcă să te facă să vezi jumătatea plină, sau mai bine zis, sfertul plin al paharului. Dar nu vreau să ai așteptări nefondate.

Mașina opri în fața spitalului și Robert fu preluat de o asistentă. Doamna Feldman continuă să-l urmărească cu privirea până când fu rugată să mute mașina

în parcare. Avea la dispoziție aproximativ o oră și jumătate, așa că se îndreptă spre micul centru comercial din apropiere. Peste câteva zile era Crăciunul și voia să cumpere câteva globuri noi.

Spitalul Mercy Health din Paducah era mult mai mare decât ar fi fost de așteptat pentru o localitate atât de mică, fiindcă servea ca centru regional pentru o duzină de districte învecinate din Illinois, Missouri si Tennessee. Deși avea de urcat numai un etaj, Robert preferă să ia liftul. O salută în trecere pe fata de la recepție, care, recunoscându-1, la rândul ei, îi zâmbi urându-i „Crăciun Fericit!". Sala unde făcea tratamentul se găsea la capătul culoarului și când ajunse acolo simți nevoia să se așeze pe marginea patului. Obosise.

— Pe cine avem aici? îl întâmpină voioasă asistenta.

— Bună dimineața, Janet, răspunse el. Ești binedispusă azi, bag seamă. Pentru că se apropie sărbătorile?

— Pentru că se apropie sărbătorile, bărbatu-meu s-a întors acasă din misiune. Hai, întinde-te. Știi protocolul.

îi puse un garou, apoi dezinfectă pielea în dreptul cotului. Robert strânse pumnul de câteva ori și o venă mai groasă apăru în relief. Janet introduse cu dexteritate acul, apoi montă perfuzorul.

— Majoritatea bărbaților au o problemă cu injecțiile, știi? Nici nu prea suportă să vadă sânge.

Robert mormăi ceva neinteligibil drept răspuns. Se făcu cât de comod îi permitea poziția în care se afla, apoi închise ochii. Dormise puțin și prost în timpul

nopții. Nu reuși totuși decât să moțăie puțin. In jurul lui erau prea multe zgomote care-1 țineau treaz - instalația de climatizare, voci pe culoar, bipăitul ritmic al monitorului de deasupra capului. încercă să le ignore, dar fără niciun rezultat. Ultimele picături din perfuzie se scurgeau cu încetinitorul. Pic. Pic. Pic. Ca un metronom, Janet intră tocmai atunci pe ușă.

— Totul OK? Cum te simți?

Fără să aștepte răspunsul, începu să-l „debranșeze", cum îi plăcea ei să spună.

— Am o ușoară stare de greață, dar atât.

— Vrei să vorbesc cu doctorul să-ți dea ceva?

— Neah, nu trebuie. Mersi. Am pe acasă un sertar plin cu pastile.

Se ridică în capul oaselor și simți cum îl ia cu frig. Era timpul să plece, dar se simțea vlăguit.

— Sărbători Fericite și La Mulți Ani, Robert! Ne revedem la anul. O să-mi iau liber toată săptămâna viitoare.

— Sărbători Fericite și ție, Janet. Vacanță plăcută! Vreau să te rog ceva. Poți să vorbești cu cineva să-mi aducă un scaun cu rotile, să mă ducă până la ieșire?

— Vrei să mai rămâi puțin în salon, dacă te simți ametit? »

Tonul ei exprima o îngrijorare reală.

— Nu, n-o să mă simt mai bine peste zece sau cincisprezece minute. Vreau acasă. Măcar pot să zac în patul meu până o să-mi treacă.

Infirmierul, un tip solid, pe care-1 mai văzuse de câteva ori pe culoar, sosi după numai câteva minute împingând un cărucior care părea o biată jucărie în mâinile sale mari. îl duse pe Robert la intrarea principală, unde doamna Feldman tocmai trăgea mașina.

— Ești OK? Pari cam palid, zise ea.

— Interferonul ăsta e de vină. Mă gândesc cu groază că mai am încă zece luni. Oftă și se lăsă pe spate. Vreau să mergem direct acasă.

ir A *A*

Deși vorbea zilnic pe Skype cu Viviana, abia aștepta să o revadă. Avea nevoie de ea, de dezmierdările ei, de silueta ei profilată în dreptul ferestrei când își peria părul lung, seara, înainte de culcare. Nu se simțea însă în stare să facă drumul de două ore până la aeroportul din Nashville, așa că trebui să aștepte nerăbdător întoarcerea doamnei Feldman împreună cu iubita sa. Când, în cele din urmă, Fordul rubiniu parcă în alee, Robert avu senzația că, pentru el, Crăciunul deja sosise, deși mai erau încă trei zile până pe 25 decembrie.

Afară ningea cu fulgi mari, spre imensa bucurie a Vivianei.

— Nu am văzut niciodată cum ninge, zise ea în loc de salut, când Robert îi ieși în întâmpinare.

— N-ai mai văzut zăpadă până acum?

— Zăpadă, ba da, de câteva ori. Dar cum ninge, nu, niciodată. Uauuu...

întinse mâinile și făcu o piruetă. Robert o privi zâmbind, apoi deschise portbagajul mașinii și apucă valiza. Deși nu era grea, efortul să o ducă înăuntru îl epuiză. Până seara, un strat fin de zăpadă se așternuse peste tot.

Ajunul Crăciunului căzu într-o duminică. Pastorul care ținea slujba la biserica Heartland era un vechi prieten al familiei Feldman, iar băiatul cel mare al acestuia, Timothy, fusese coleg de școală cu Robert.

— Dacă aș fi avut voce, aș fi putut cânta în corul bisericii când eram copil, șopti Robert la urechea Vivianei.

Erau așezați undeva în partea dreaptă, aproape de imensul brad împodobit cu decorațiuni roșii și aurii. Cu două rânduri în spatele lor, cineva vorbea în portugheză. Viviana vru să se întoarcă pentru a-și saluta compatrioții, dar își înfrână impulsul când realiză că discutau despre Robert. Femeia era asistentă la spital și îi spunea soțului că îl tratase în câteva rânduri. Deși zgomotul de fond făcut de mulțime o împiedica să audă bine, înțelese perfect „nu va prinde Crăciunul următor". Simți cum o lasă puterile; probabil că ar fi căzut din picioare, dacă nu ar fi fost deja așezată. Se întrebă dacă și Robert știa. îl privi, abia reținându-și lacrimile. Boala îl afectase vizibil, iar în câteva luni devenise doar o umbră a bărbatului de care se îndrăgostise.

Pastorul urcă pe podium și în sală se așternu liniștea.

&

— Știi, e prima vacanță de Crăciun în ultimii doisprezece ani când nu merg la schi, zise Robert în timp ce spărgea coaja unui ou fiert tare, la micul dejun, a doua zi dimineață.

— Nu am fost niciodată la schi. Nu prea ai unde, în Brazilia, răspunse Viviana întinzându-și tacticoasă untul pe pâinea prăjită. Pentru mine zăpada e ceva exotic, mă-nțelegi? Dar cred că mi-ar fi plăcut. De fapt, mi-ar fi plăcut să fac orice alături de tine.

— La anul. Iarna viitoare, ce zici?

Viviana nu fu în stare să răspundă. O mie de gânduri negre o năpădiseră și cuvintele îi rămăseseră blocate undeva, în capul pieptului.

— Va veni si iama viitoare, da? Robert își așeză mâna peste a ei și o strânse ușor. Voi fi aici, cu tine, OK?

Gura i se uscă brusc. O senzație de greață îl năpădi, făcându-1 să se ridice de la masă cu intenția de a merge la baie, dar puterile îl lăsară, forțându-1 să se așeze la loc. Apucă paharul cu suc de portocale și luă o înghițitură mică, ceea ce-i mai atenuă disconfortul. Viviana îl privi fără să înțeleagă, în primul moment, ce se petrece, dar realiză curând că ceva era în neregulă.

— Ce vrei să fac? Să sun la salvare? La spital?

— Tata... Cheamă-1 pe tata.

Dl Feldman veni un minut mai târziu si îl examină sumar - era palid, cu pulsul rapid și slab și pupilele micșorate. Decise că e mai bine să-l ducă la spital, așa că, zece minute mai târziu, urcau toți trei în mașină.

Din cauza perioadei de sărbători, personalul medical era redus, așa că trebuiră să aștepte aproape două ore până când veni un medic să-l consulte, iar în tot acest timp dl Feldman stătu pe telefon, sunându-și colegii.

Pe parcursul următoarelor trei ore, Robert fu examinat de medicul de urgență, de un internist rezident din India și de un gastroenterolog, avându-1 pe dl Feldman în permanență alături, în salonul unde fusese repartizat. în tot acest timp, Viviana, aflată în sala de așteptare, căută pe internet mai multe informații despre „insuficiența hepatică acută". întrebă o asistentă, care o privise suspicios inițial, apoi dorise să știe dacă „face parte din familie", iar în cele din urmă îi spusese acest diagnostic prezumtiv. Găsi suficiente informații în portugheză cât să nu aibă dificultăți să înțeleagă că boala lui Robert intrase într-o fază avansată.

— îl internează acum, zise dl Feldman când ieși din salon. Să mergem acasă, nu mai avem nimic de făcut aici, deocamdată. O să revenim mai târziu.

— Cât o să fie internat?

— Depinde. Mâine îi vor mai face analize și în funcție de rezultate, să sperăm c-o să fie acasă de Anul Nou.

— E grav, așa-i? Spune-mi adevărul, te rog, vreau să știu.

Dl Feldman o privi de parcă o vedea pentru prima dată. Nu zisese niciodată nimic, nu făcuse niciun comentariu fățiș și respectase faptul că Robert nu o considera vinovată pentru boala lui. Dar, în sinea lui, o detesta pe Viviana. O urâse chiar înainte să o cunoască. Iar acum stătea la o jumătate de metru în fața lui, privindu-1 în ochi și cerându-i confirmarea faptului că îi condamnase băiatul la moarte, cu vocea cu accent străin pe care ajunsese s-o urască până la repulsie.

— E grav, da. Fără transplant, zilele îi sunt numărate, răspunse sec.

Viviana începu să plângă. Simți subit nevoia să-l ia în brațe pe dl Feldman, așezându-și fața pe umărul lui. Luat prin surprindere, doctorul rămase țeapăn, neavând câtuși de puțin intenția de a răspunde la manifestările de efuziune ale fetei. încurcat, o bătu totuși ușor pe spate.

— Hai să mergem. Trebuie să ne întoarcem ceva mai târziu, să-i aducem niște lucruri.

Scoase telefonul și o sună pe dna Feldman, în drum spre parcare.

Robert a rămas internat în spital până în dimineața zilei de 30 decembrie. Starea lui se stabilizase, iar analizele erau ceva mai bune. Medicul curant le spusese, cu o zi mai devreme, că după Anul Nou o să înceapă demersurile pentru includerea lui pe lista de trans-

plant. Perspectivele nu erau însă îmbucurătoare, pentru că hepatita era încă activă. Tratamentul cu interferon trebuia, oricum, continuat, iar așteptarea putea dura până la doi sau poate chiar trei ani.

Ninsese din nou peste noapte și totul era de un alb imaculat. Zăpada care se vedea prin geam, mirosul lemnului care ardea în șemineu și bradul împodobit creau o senzație foarte rustică, de vacantă de iarnă.

— Weekendul viitor trebuie mă întorc la Miami, zise Viviana dintr-odată. Mi-au trimis de la imigrări invitație pentru interviu pe data de 10.

— Miami. Hm. O să stai mult?

— Nu știu. De ce? Ai nevoie să fac ceva pe-acolo?

— Mă gândesc să vând casa. Trebuie să-mi strâng lucrurile, să le pun toate într-un depozit, ceva. Și nu am putere să o fac.

— De ce n-o închiriezi? Chiar vrei s-o vinzi? Nu știu... adică, faci cum crezi. Dar nu știu dacă acum e momentul cel mai bun.

— Nu mai contează. Cel puțin doi, trei ani de-acum încolo o să stau aici.

— Zic să aștepți câteva luni, până la primăvară măcar. Nu mă pricep, dar am impresia că piața imobiliară e mai bună din aprilie încolo.

— Poate că ai dreptate. Dar, totuși, te-aș ruga să îmi împachetezi lucrurile și să le pui tu în niște cutii. N-o să-mi trebuiască prea curând. O să aștept până în aprilie.

Oftă și își întinse picioarele pe taburetul din dreptul fotoliului, privind defocalizat spre flacăra care se întețise brusc. Doamna Feldman atârnase o decorațiune „La Mulți Ani 2024!" deasupra șemineului. Viviana îi spusese, într-una din serile pe care le petrecuse cu el la spital, că mama lui se dedicase obsesiv curățeniei și organizării lucrurilor prin casă. „E modul ei de a nu se gândi la mine", răspunsese el. Dar acum, o altă idee îi trecu prin minte. Cum de nu se gândise oare la ea? Aprilie, 2024! La naiba!

— Ce făceai în 2017? întrebă el într-o doară.

— 2017? Eram în Brazilia.

— Aia știu. Te-am întrebat ce făceai, nu unde erai.

— Eram în liceu. Clasa a zecea.

— Zi-mi ceva ce numai tu știi, nimeni altcineva, care ți s-a întâmplat în clasa a zecea.

— Ce? E un joc, ceva?

— Da, ia-o ca pe-un joc. Impărtășește-mi un secret.

— Pe bune?

— Sunt cât se poate de serios.

— Ceva ce n-am mai spus niciodată, nimănui?

— îhm.

— Hmmm.... Eram îndrăgostită de un coleg de clasă, Francisco. Dar el nu mă băga deloc în seamă. Ca urmare, am scris o scrisoare în care i-am spus ce simt pentru el. N-am avut curaj să-i zic direct, așa că am hotărât să-i strecor hârtia în caietul de chimie. Laboratorul de chimie era singura ocazie în care apucam

să stau lângă el. Am renunțat, însă, când l-am prins sărutând o altă fată.

— Ce drăguț. Și sigur nu ai spus asta nimănui?

— Evident. Eram doar o copilă și credeam că m-aș fi făcut de râs. Acum zi-mi tu un secret.

— Pe care nu l-am mai spus nimănui?

Viviana încuviință dând din cap amuzată. Nu o mai văzuse zâmbind de foarte mult timp.

— Te iubesc.

— Asta nu e un secret. Haide, nu fi rău... E rândul tău.

— Mi-aș dori să fii primul lucru pe care-1 văd dimineața pentru tot restul vieții mele.

O cuprinse de talie, apropiind-o de el. Vru să o sărute, dar ea rezistă, dându-și capul brusc pe spate într-o mișcare reflexă, cu o grimasă de dezgust.

— îmi... îmi pare rău, nu este... ai... ai o respirație foarte...

— La naiba. Nu e bine. Nu e bine deloc.

— Dar... am văzut că te-ai spălat pe dinți de dimineață. Ai vreo carie, ceva?

— Nu. E de la ficat. Si nu e un semn bun.

j

Oftă adânc și se așeză pe canapea.

Dl Feldman tocmai intră în camera de zi, remarcând tăcerea apăsătoare care se lăsase.

— Vi s-a scufundat vreo corabie, ceva?

— Am fetor hepatic. Tocmai mi-a spus Vivi.

— Asta e... cum...

Dl Felman procesa în același timp două informații - prima, faptul că ficatul lui Robert nu mai făcea față, iar a doua, mai subtilă, era utilizarea terminologiei medicale. Cineva studiase cu multă atenție *Harrison**-ui. Bravo. Chiar ar fi trebuit să urmeze medicina.

Se apropie de Robert și-i făcu semn să expire pe gură. Adulmecă suficient cât să aibă confirmarea, apoi își încrucișă brațele și-și țugui buzele, privind în jos.

— La naiba. Nu e bine. Nu e bine deloc.

— Exact ce-am spus și eu înainte să intri. Cuvânt cu cuvânt.

— Nu e de glumă, crede-mă.

— Ce înseamnă? E grav? interveni și Viviana.

Cei doi bărbați se priviră, niciunul nefiind sigur ce să spună, însă Dl Feldman înțelese că fiul său știa răspunsul la întrebare.

— Spune-i tu, dacă vrei. Eu mă duc să-mi pun niște cafea. Vrei?

Ieși, neprimind niciun răspuns. Viviana îl privea pe Robert cu multă atenție, așteptând.

— Fără transplant, nu prea mai am mult. Ține-o pentru tine. Mama nu știe prognosticul, deocamdată. O să-i zică tata, când o să fie pregătită.

— Aș vrea să nu trebuiască să plec săptămâna viitoare, să stau cu tine. Nu stau mult, o să vin imediat după interviu, da?

* Tratatul de medicină Harrison - *n. aut.*

— Nu. Vreau să rămâi la Miami. Perioada următoare o să fiu în tratament cea mai mare parte a timpului, iar tu n-ai avea mare lucru de făcut aici. Du-te la Miami, stai cât este nevoie să te ocupi de casă, de acte, de ce mai e nevoie, cum ți-am zis. Și vino înapoi prin martie, când se face mai cald.

TREISPREZECE

Aprilie, 2024

Doamna Feldman intră în camera lui Robert aducându-i micul dejun. Vru să zâmbească, dar văzându-1, nu-i ieși decât o grimasă. Devenise o umbră ștearsă a tânărului energic și plin de viață care era în urmă cu doar un an. Nebărbierit, cu părul ciufulit, ochii gălbui înfundați în orbite și pielea icterică, Robert arăta de-a dreptul în pragul morții.

— Ce mi-ai făcut bun?

Era rutina lor de fiecare zi. Meniul nu i se schimba decât foarte puțin - pâine prăjită cu puțin unt, brânză Philadelphia și un ou fiert.

Televizorul era pornit, cu buletinul de știri al dimineții. *1*

„Azi este ziua eclipsei americanei Pentru cei aflați pe traseul zonei de umbră, Kathy Dunlop vă va spune în câteva momente dacă veți avea parte de un cer fără nori, în cadrul buletinului meteo! Rămâneți alături de noi!"

— Ești sigur că vrei să mergi acolo? Poți vedea eclipsa și de pe verandă, să știi.

— Sunt sigur, da. Plecăm după prânz, da? Vivi pe unde e?

— E jos, în bucătărie. Vrei s-o trimit sus?

— Nu. O să intru să fac un duș și să mă bărbieresc după ce mănânc.

Ajutat de Viviana, Robert parcurse cu pași mărunți cei câțiva metri până la mașina trasă deja în fața casei de Dl Feldman.

— Te descurci?

Fără să-i răspundă, Robert mai mult se prelinse pe locul din dreapta, ridicându-și picioarele cu ajutorul mâinilor, unul câte unul. Respiră adânc, ca un oftat. Efortul îl epuizase.

Drumul până la râul Ohio nu dură foarte mult. Cu o zi în urmă plouase destul de mult, iar cerul era înnorat.

— Să sperăm că se mai împrăștie norii. Măcar să vedem și noi ceva interesant.

— Acolo e senin, zise Robert arătând spre sud vest. Norii se deplasează spre est. Mai sunt două ore, iar soarele va fi vizibil, cel mai probabil.

Butonă radioul mașinii, selectând un post cu muzică rock, după care își lăsă puțin scaunul pe spate.

— Noi ieșim să ne plimbăm puțin, te lăsăm să te odihnești, da? spuse mama.

— Ihm. Da, duceți-vă. Să reveniți pe la unu și jumătate, nu mai târziu, bine? Am poftă de niște ciocolată, dacă găsiți pe undeva.

Deși încercase să doarmă puțin, nu reușise din cauza poziției incomode. Drept urmare, supraveghea cu atenție mulțimea care se aduna, sperând să o zărească pe Jasmine. Scoase telefonul, să vadă cât e ora și constată, în treacăt, că avea acum un cu totul alt model decât în urmă cu șapte ani. Ochelarii speciali pe care-i comandase pe Amazon acum aveau ramă violet, nu albastră. îl cuprinse un sentiment acut de panică, gândindu-se că prea multe variabile se schimbaseră. Dacă nu se va întâmpla nimic? Dacă peste câteva ore va fi tot în 2024? Nu-și făcea iluzii că se va găsi un donator compatibil în următoarele luni. Oamenii care suferă de o boală incurabilă ajung să se împace cu gândul morții, dar el nu se gândise cu adevărat niciodată că ar putea muri așa curând. Se agățase de speranța eclipsei cu disperarea naufragiatului care vede doar barca de salvare, la câteva lungimi de braț, fără să ia în calcul imensitatea oceanului. Dar dacă universul avea să îi joace încă o festă, lăsându-1 în ofsaid de data aceasta? își aduse aminte de Călii. Trecuseră paisprezece ani de când o ținuse în brațe ultima dată. Avea să o caute din nou pe Michelle și, poate, să o readucă pe Călii în viața lui.

Se trezi brusc din reverie auzind vocile familiare ale Vivianei și mamei sale. J

— Păi n-ai zis că vrei să dormi puțin?

— N-am reușit decât un pic, câteva minute. Uite, s-au spart norii, cum am zis. Tata unde e?

— S-a întâlnit cu niște cunoscuti si stă de vorbă cu ei. Vine și el acum, uite-1.

Viviana scosese între timp scaunele pliante din portbagaj și acum se chinuia cu căruciorul pentru Robert.

— Nu vrei să stăm aici, mai bine? Să nu ne mai trambalăm până la râu?

— Nț. Mergem fix acolo unde am fost și data trecută.

Când terminară de aranjat, mai rămăsese ceva mai mult de un sfert de ceas până la momentul în care luna urma să atingă discul soarelui, care se întrezărea distinct prin perdeaua subțire de nori. Locul unde dățile trecute se așezase Jasmine era acum ocupat de un grup mic, dar foarte gălăgios. Aceasta nu era pe nicăieri, sau, cel puțin, n-o zărise el încă.

îți simțea inima bătându-i cu putere. Probabil că avea pulsul peste 100, dar nu era convins că voia să și-l măsoare. încă o oră, mai mult sau mai puțin, până când va ști care-i va fi soarta. Cea mai lungă oră din viața lui. își strânse brațele la piept, cuprins de un fior rece.

A A A

Minutele trecuseră agonizant de încet, dar acum se apropia cu repeziciune momentul critic. Miji ochii, fără să aibă nevoie de ochelarii speciali, din cauza stratului de nori care filtra destul de bine razele soarelui. Lumina zilei începu să se reducă puțin. Oare ce

făcuse mai demult? Fotografii, da. Multe. Se uită la Viviana, care privea fascinată spectacolul ceresc. Simțindu-1, se întoarse spre el și chipul ei căpătă o nuanță albăstruie, dată de lumina stranie a eclipsei aflate aproape de faza de totalitate. Ii făcu o fotografie în prim plan, apoi încă una din profil. Aducea, ce-i drept destul de vag, cu Jasmine. Fruntea ei era ceva mai înaltă, iar nasul un pic mai coborât.

Se întunecă și se făcu simțit un curent de aer rece. Din mulțime se auzeau chiote si exclamații de uimire, în zona de cer unde nu erau nori se zăreau stele. Trase adânc aer în piept și închise ochii.

— E minunat, e minunat! o auzi pe Viviana. Ce faci, nu te uiți?

Luna acoperise complet soarele, doar o strălucire slabă, străvezie, abia reușind să se mai zărească prin stratul subțire de nori. Viviana aplauda mărunt, ca un copil fericit că-1 vede pe Moș Crăciun. Robert conștientiză brusc faptul că nimic nu se schimba în jurul lui, și-l cuprinse o senzație de greață. Simți o durere surdă în capul pieptului. Vru să se ridice din scaun, dar nu mai avu putere. Durerea se focaliză, devenind brusc mai ascuțită. O apucă de mână pe Viviana și o strânse puternic.

— Robert, ești OK? Robert? Ajutor! Ajutor! Robert! o mai auzi vag, ca într-un vis, înainte să-și piardă cunoștința. , >

A A

Se trezi cu Hank deasupra lui, pălmuindu-1 ușor.

— Ne-ai dat emoții, băi acesta. Ce naiba ai pățit? Vrei niște apă, ceva? Ai apucat să vezi vreo parte din eclipsă sau ți s-a luat lumina înainte? Că n-am stat cu ochii pe tine, mă-nțelegi.

Senzația de greață nu-1 părăsise pe de-a-ntregul, dar se simțea mai bine. Mult mai bine. Iși privi mâinile și constată ușurat că tenta gălbuie a pielii, pe care o avusese în ultimele luni, dispăruse. Sări în picioare și-l îmbrățișă pe Hank cu putere.

— Omule, nici nu știi...

întoarse capul brusc și o zări pe Jasmine acolo unde trebuia să fie. Deși avea părul vopsit tot în roz, acum era coafată altfel și purta un tricou alb cu imprimeu. Se uită în telefon și căută febril printre pozele făcute recent. Era telefonul lui din 2017, dar de data asta nu mai găsi nicio poză cu Jasmine.

— Mergem la mine? întrebă Ben. Am niște bere în frigider.

— Mergem, da, răspunse Robert cu hotărâre, trecân- du-și brațul peste ceafa lui Ben și strângându-1 ușor. Chiar am poftă de o bere rece.

— Mai ușor cu manifestările astea de efuziune în public, că ne vede lumea și ne ies vorbe.

Izbucni în râs, îl apucă de mână și cu o mișcare fluidă prin care-i torsionă cotul, se eliberă de priza lui Robert.

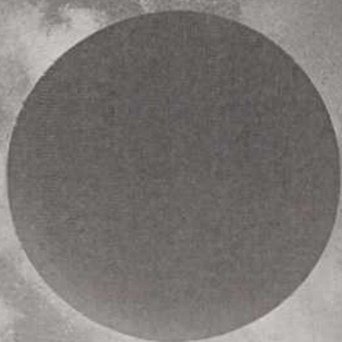
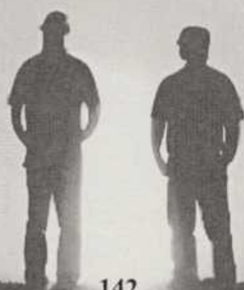
— Au! A durut, să știi. ' J

Conștientiză faptul că Ben ar fi putut să-i fractureze cotul cu ușurința cu care ar fi rupt un băț uscat.

— Figura asta nu e gândită să producă plăcere agresorului, ci suferință, zise acesta de parcă i-ar fi citit gândurile.

Robert își masă brațul, făcând durerea să dispară. Altceva însă îi atrase atenția. La plica cotului se vedeau clar urmele vineții lăsate de perfuzii.

PARTEA A TREIA

PAISPREZECE

August 2017

Aflat pe balansoarul de pe terasa casei, cu o limonadă în mână si ascultând muzică la căști. Robert încerca să-și facă ordine în gânduri. Deși, în mod evident, nu putea înțelege cum fusese posibil acest lucru, iată că avea din nou șansa să o ia de la capăt. Chiar dacă se întrebase de nenumărate ori ce anume i se întâmplase de fapt, adevărul era că n-avea nici cea mai vagă idee. învățase suficient din experiențele anterioare, iar resetarea de acum îi permitea să păstreze lucrurile pozitive din „ciclul inter-ecliptic" precedent, fără ca acum să mai facă vreo eroare majoră - sau, cel puțin, așa spera el.

Drept urmare, în zilele care urmară se pregăti să reînceapă cursurile facultății de medicină, dar, totodată, să investească în criptomonede și două-trei companii hi-tech fiecare bănuț pe care-1 putea pune deoparte. Plănuia să devină multi-milionar înainte de terminarea studiilor. Tânjea după viața dulce, fără grija zilei de mâine, de care avusese parte cu doar ceva mai mult de un an în urmă.

Viviana era acum în Brazilia, în liceu. Nu avea niciun rost să o caute, deocamdată. Poate peste vreo doi, trei ani. Michelle... merita oare să spere la o nouă relație cu ea? Greu de spus, trecuse totuși atât de mult timp, iată, aproape paisprezece ani de când fusese smuls din mijlocul familiei. De fiecare dată când vedea câte o fetiță de câțiva anișori, îl năpădeau amintirile. Parcă și acum îi simțea mânuțele moi în jurul gâtului atunci când o lua pe umeri și auzea râsul ei subțire amestecat cu chiuituri de fericire când o ridica până la tavan. O lacrimă i se scurse pe obraz și nu făcu niciun gest să o șteargă, lăsând-o să ajungă în dreptul bărbiei. Ar fi putut încerca măcar să o întâlnească pe Michelle la librăria Parnassus.

A A A

Deși la facultate lucrurile stăteau, în general, așa cum și le amintea, micile inadvertențe îl luară oarecum prin surprindere, prin faptul că acum păreau mai multe și mai semnificative. Nu numai că i se repartizase o altă cameră, dar se afla într-o cu totul altă clădire, cu un alt coleg de cameră, un tip pe nume Greg, student la secția de inginerie, pasionat de heavy metal.

Cursurile i se păreau plictisitoare, lucru perfect de înțeles - era a treia oară când o lua de la capăt. Așezat în ultimul rând, îl privea defocalizat pe același dr.

McDonovan care preda anatomia. Deși trecuseră, ce-i drept, paisprezece ani de când stătuse în aceeași sală de curs, putea anticipa glumitele pe care acesta le făcea uneori și mai ales ticul verbal pe care-1 avea încheind o idee cu expresia „ceea ce nu dorim nimănui", atunci când făcea referire la o boală sau un traumatism. Vor fi niște ani foarte lungi, concluzionă el. Și, cumva, va trebui să iasă din această capcană temporală, să treacă dincolo de ziua de 8 aprilie 2024.

Aruncă o privire circulară prin amfiteatru, observându-și colegii noi și totuși vechi. Era o situație neobișnuită de care trebuia să țină cont - faptul că multora dintre ei le cunoștea trecutul, situația familială sau, pur și simplu, preferințele în general. Avusese parte de-a lungul timpului de câteva „episoade" în care fusese privit cu suspiciune atunci când, involuntar, mai scăpase câte un comentariu pe baza unor informații știute numai de persoana în cauză.

Privirea i se opri la Carroll. Așezată două rânduri mai jos de el, în dreapta, arăta mult mai bine decât și-o amintea. în minte i se formă imaginea ecografiei 3D a băiețelului lui nenăscut, care avea un profil aproape identic cu al său. Intr-o altă realitate, acum ar fi mers la școală, în clasa întâi. Pe atunci nu se gândiseră serios ce nume să-i pună. Discutaseră în treacăt, aruncaseră câteva nume, dar nu se hotărâseră la nimic. O altă realitate. De ce retrăia aceiași ani? De ce apăreau variații de la o perioadă la alta? O idee îi încolți în

minte - își va dedica energia următorilor ani încercând să afle ce anume se petrecea, de fapt. De unde să înceapă, însă?

Cursul luă sfârșit, iar studenții începură să iasă din sală. Robert, aflat la capăt de rând, rămase așezat, cu capul în mâini.

— Un bănuț pentru gândurile tale! Era Carroll, care-i zâmbea amabil. Noi mergem la bufet, vii și tu?

Oare Carroll nutrea deja sentimente pentru el? Zâmbi în sinea lui, își luă lucrurile și o urmă. ' » »

ic ic ic

— El e Daniel, vărul meu despre care ți-am povestit. El e Robert, colegul meu de facultate.

Cel care făcea prezentările nu era altul decât Hank, iar vărul, după cum avea să afle Robert mai târziu, era de fapt văr cu tatăl lui Hank, deși avea doar câțiva ani mai mult decât acesta. Ceea ce conta însă era faptul că Daniel era cercetător la catedra de Nanostiinte » » și Nanotehnologie din cadrul Facultății de Inginerie de la Vanderbilt. Bine legat și tuns scurt, Daniel arăta mai degrabă ca un jucător de fotbal american decât a savant.

Robert își pregătise cu meticulozitate un întreg scenariu pentru a-și justifica interesul pentru un subiect oarecum neobișnuit. Drept urmare, după ce comandară de băut și după ce făcură un pic de conversație

de complezență, atunci când Daniel vru să știe „Deci, cum te pot ajuta?", Robert își drese vocea și, cu cel mai natural ton cu putință, deschise discuția:

— M-ar interesa să știu în ce măsură ai cunoștință * » » despre efectuarea unor cercetări asupra fenomenelor neobișnuite, marginale, cum ar fi de exemplu, efectele secundare ale unei eclipse solare.

— Oooo... m-ai luat tare. Fă-mă să înțeleg mai bine la ce te referi.

— Eclipsele solare sunt evenimente relativ rare, iar durata lor este de numai câteva minute. Pe lângă aspectele pur astronomice, mai există și efecte de altă natură care pot avea loc în timpul lor?

— Hmmm... vrei informații precise sau intrăm pe un teren pur speculativ? Pentru ce îți trebuie?

— Am citit pe undeva că, în cazul anumitor indivizi, eclipsele solare pot declanșa stări particulare. Viziuni, dezorientare spațio-temporală, senzații de deja-vu, iar unii chiar pot face predicții despre viitor cu un grad nefiresc de acuratețe.

— De curiozitate, de ce te interesează?

— Uhhh.... Iți spun, dar rămâne între noi, te rog.

Daniel dădu din cap aprobator. Robert roti privirea către Hank, cerându-i si acestuia încuviințarea.

— A, da, bineînțeles, se grăbi el să răspundă și făcu un gest de închidere a fermoarului peste buze.

— Vreau să îmi pregătesc încă de pe acum lucrarea de diplomă.

— încă din anul întâi? Nu e cam... prematur?

— Știu că e o chestie cu bătaie lungă, dar n-o să am suficient timp în anul șase de facultate pentru o astfel de cercetare. Cum ziceam, sunt cazuri extrem de rare.

— Și, dacă nu ți-e cu supărare, cum de ți-a venit o astfel de idee?

Robert mustăci, luă o gură de limonadă, așeză paharul pe masă cu multă grijă, de parcă i-ar fi fost teamă să nu-1 spargă, după care, într-un târziu, rupse tăcerea.

— Știi eclipsa totală care a fost în august, da? Ei bine, ceva mi s-a întâmplat, mie personal, atunci. Vreo câteva zile după eclipsă am avut așa, niște stări de amețeală, nu am putut dormi bine noaptea și am avut o serie de vise ciudate. Până atunci nu mai pățisem așa ceva, și nici de atunci încoace. Pentru că mai nimeni din jurul meu nu mai văzuse o eclipsă de soare, am întrebat în stânga și-n dreapta dacă au avut parte de ceva senzații neobișnuite. Nimeni, nimic. Am vorbit si cu tata, care mi-a zis că aș fi putut avea ceva declanșat în subconștient, dar să nu-mi fac probleme decât dacă mi se întâmplă din nou. Și de la asta mi-a venit ideea. Cum ar suna o lucrare cu titlul „Manifestări psiho-somatice induse de fenomene astronomice"?

— Am un cunoscut, e vârcolac. Vrei să ți-1 prezint? Ar putea fi unul dintre subiecții tăi de studiu.

Hank începu să râdă zgomotos.

— Si vecinul meu e din Transilvania. Poate e neam, ceva, cu Dracula. Treci pe la mine într-un weekend și

vă fac cunoștință, adăugă Daniel, ținându-i isonul lui Hank.

Deși jenat, Robert decise că e cel mai bine să nu-i contreze pe cei doi, așa că începu și el să râdă. După ce se mai liniștiră, Daniel îi puse mâna pe umăr.

— Robert, îti dai seama că lucrurile astea nu au nimic de-a face cu munca mea. Sincer, nu am auzit de astfel de cazuri. Ce zici tu pare mai curând de domeniul paranormalului sau psihiatriei. Uite, promit că mă interesez, o să întreb pe ici, pe colo. Dacă aflu ceva, îti zic, OK?

— Super, mulțumesc mult.

☆ A ☆

în drum spre campus, Robert refăcea în minte discuția cu Daniel. Avusese o idee la un moment dat, care-i scăpase printre degete și acum încerca să și-o reamintească. Căutase o explicație în locul greșit. Se gândise că savanții, experții din zona cercetării spațiale, ar fi putut avea mai multe informații despre un astfel de fenomen. Dar căutarea lui trebuia să înceapă de altundeva. Evrica! Asta era! Avea în fată o muncă titanică, dar și suficient timp la dispoziție.

Odată ajuns în camera lui, deschise calculatorul și în câmpul de căutare introduse „Câți psihiatri sunt în SUA". Muncind în fiecare oră liberă pe care o avea, unsprezece zile mai târziu reuși să adune datele de

contact pentru ceva mai mult de jumătate din cei aproximativ 28.000 de specialiști.

Era o zi de sâmbătă. Ningea sporadic, câțiva fulgi răzleți plutind alene în aer. După ce-și pregăti o cafea și o felie din pizza rămasă de cu o seară înainte, trecu la etapa a doua a planului său. O oră mai târziu scoase la imprimantă scrisoarea introductivă pe care o concepuse, citind-o cu atenție pentru a identifica eventualele greșeli.

„Stimate Dr. X,

Mă numesc Robert Feldman si sunt student la medicină, la Universitatea Vanderbilt. Mi-am ales ca temă pentru lucrarea de diplomă o cercetare referitoare la modul în care anumite fenomene astronomice pot determina tulburări de natură mentală la anumiți subiecți. Deoarece astfel de cazuri sunt foarte rare, numărul de pacienți la care am acces direct este extrem de mic. De aceea vă cer sprijinul, ca în măsura în care v-ați întâlnit cu astfel de situații, să îmi furnizați câteva informații de bază, păstrând în mod evident confidențialitatea persoanelor respective.

Mă interesează în mod particular cazurile cu debut relativ recent (din ultimul an) care manifestă tulburări de orientare temporală, simptome de tip schizoid sau halucinații declanșate sau exacerbate în corelație cu evenimente astronomice.

Vă mulțumesc anticipat pentru sprijinul acordat!

Cu respect,
R. Feldman”

Satisfăcut în cele din urmă, selectă primii cinci sute de psihiatri din listă și le trimise un prim e-mail. Plănuia să gestioneze comunicarea cu aceștia pe durata întregii săptămâni, urmând ca sâmbăta următoare să continue cu alți cinci sute, și tot așa până la epuizarea listei.

La orizont se profila sesiunea de examene și, privind teancul de cărți de pe birou, constată că nu avea niciun chef să se apuce de învățat. Luă telefonul și o sună pe Carroll. Fata nu-i răspunse, așa că-i trimise un SMS. Intre timp, primi o serie de e-mailuri care-i semnalau că mesajul nu putuse fi livrat destinatarului, așa că se apucă să marcheze în listă adresele incorecte. Mai rămăseseră doar câteva când Carroll îl sună înapoi. Nici ea nu avea chef de învățat și i-ar fi făcut plăcere să meargă cu el la film, în cursul serii.

Privi ceasul de pe perete. Mai erau încă trei ore până când ar fi trebuit să se pregătească de plecare. Se întinse peste birou și luă căștile de înaltă fidelitate, după care lansă o aplicație de radio online. Apucă atlasul de anatomie al lui Gray și-l deschise la primul capitol. Anatomia era materia la care în trecut luase cele mai mici note. Prea multe informații seci, care trebuiau pur și simplu memorate. Cel puțin, acum era mai familiarizat decât în trecut cu denumirile în limba latină.

CINCISPREZECE

Pe durata următoarelor săptămâni, după ce revenea acasă de la cursuri, își aloca o oră să verifice e-mailurile primite de la medicii psihiatri și să le răspundă, după care stătea până noaptea târziu să învețe. Carroll devenise între timp o prezență destul de constantă în viața lui. Ploaia care răpăia îl trezi într-una din dimineți, cu câteva minute înainte să sune alarma. O privi pe fată cum doarme, cu o șuviță de păr acoperindu-i obrazul. Respira liniștit, pieptul ridicându-i ritmic cearceaful cu care era acoperită. Ii putea vedea distinct forma plină a sânilor și coapsele lungi. Se întinse după telefon și-l închise. Trase ușor cearceaful de pe trupul fetei și începu să o sărute delicat pe sânul drept. Fata oftă adânc si, fără să deschidă ochii, îl trase mai aproape de ea.

Era aceeași Carroll cu care se căsătorise cu nouă ani în urmă și totuși era diferită. Poate pentru că era cu câțiva ani mai tânără acum decât atunci? Sau pentru că el era mult mai matur acum? Sau amândouă, cine putea ști. Cert este că începea să simtă că o iubește cu adevărat. Gândurile îi fură repede alungate de mișca-

rea fetei, care-1 trase deasupra ei, ținând în continuare ochii închiși. In ce privea relația fizică cu un bărbat, femeile se împărțeau în două categorii. Cele care făceau dragoste și cele care făceau sex. Carroll făcea cu siguranță parte din prima categorie, spre deosebire de Michelle si Viviana. Probabil asta era. Acum sim- *i*
țea mai mult nevoia de intimitate în plan emoțional, apropierea de o femeie ca o formă de împlinire a relației, și nu doar impulsul erotic al tinereții declanșat de hormoni.

— Cât e ceasul? O să întârziem, zise ea în cele din urmă.

— Avem cursul de embriologie la prima oră. Nu moare nimeni dacă ajungem la pauză.

Se întinse după telefon, îl pomi și apoi se duse la baie. Când reveni, aroma cafelei îi gâdilă nările. Carroll era în bucătărie, goală, cu spatele la el, unduindu-se lasciv în timp ce amesteca în ceașcă.

— De ce am eu sentimentul că vom ajunge abia la cursul de biochimie?

Fata chicoti, luă o gură de cafea și se întoarse încet spre el, mușcându-și ușor buza de jos. La urma urmei, chiar și biochimia putea să mai aștepte. De fapt, gândi Robert, ar fi putut să sară peste toate cursurile de azi.

O oră mai târziu se dovedi că nici Carroll nu avea chef să iasă din casă prin vremea mohorâtă, doar pentru a moțăi la cursuri, asa că fiecare îsi luă câte un manual și se puseră pe învățat, ea în mijlocul patului, el

pe canapea. Aveau stiluri de învățare complet diferite - Carroll trebuia să repete cu voce tare pentru a-și fixa noțiunile, pe când Robert folosea hărți mentale frumos colorate, în timp ce asculta muzică de la SiriusXM la căștile conectate prin Bluetooth la calculator.

La un moment dat, un bip îl anunță că primise un e-mail. îl ignoră pentru moment, dar un sfert de oră mai târziu făcu o pauză de cafea și deschise mesajul. Era de la un oarecare dr. Abraham Wolkoff din Kansas City.

Dragă Robert,

Am citit cu mult interes e-mailul tău cu privire la lucrarea ta de diplomă. Întâmplarea face să am un pacient despre care cred că se potrivește cu tipul tău de patologie. Este o fată de 18 ani care suferă de o schizofrenie care a debutat recent, declanșată imediat după eclipsa de soare de anul trecut. Trebuie să recunosc că e un caz mai ciudat, medicatia uzuală neavând rezultate semnificative în reducerea ideației delirante. [1]

Dacă dorești, mă poți contacta la numărul de telefon (816) 555-1404 în orice zi lucrătoare, între orele 16:30-18:00, sau răspunzând la acest e-mail.

Dr. AW.

Robert citi de încă două ori mesajul. Mai primise câteva răspunsuri la e-mailurile pe care le trimisese până atunci, dar se dovedise că la niciunul dintre

pacienții respectivi manifestările nu fuseseră în vreun fel corelate cu eclipsa. Până acum. Apăsă butonul „Răspunde" și începu să tasteze cu repeziciune.

Dragă dr. Wolkoff,

Mulțumesc foarte mult pentru informația trimisă. Cred că această pacientă se încadrează în tiparul căutat și aș dori mai multe informații. Vă voi telefona azi, la ora 16:30.

Al dv.,
Robert Feldman

Trimise mesajul și se lăsă pe spate. Iși simțea inima bubuindu-i de-a dreptul.

— S-a întâmplat ceva? vru Carroll să știe, văzându-1 cum tastează surescitat.

— Hmm? A, nu. Am primit un e-mail pe care-1 așteptam de ceva vreme. Știi, legat de cercetarea aia pe care vreau s-o fac.

— Cred că ești singurul student din istoria medicinei care se apucă de lucrarea de diplomă încă din anul I. în fine... Eu am chef să fac o pauză, simt că mi se prăjește creierul. Tu?

Tonul ei nu punea o întrebare, ci adresa o invitație. Ploaia continua să răpăie mărunt pe pervaz.

Când se făcu timpul să-l sune pe doctorul Wolkoff, acesta răspunse aproape imediat.

— Salutare, tinere!

Avea o voce gravă, guturală.

— Buna ziua, domnule doctor! răspunse Robert. Am citit cu mult interes e-mailul dv. si vă mulțumesc încă o dată pentru ajutor. Ce-mi puteți spune despre fata aceea?

— Deci, fata a venit la mine adusă de părinți, a doua zi după eclipsa de anul trecut. S-au dus să vadă eclipsa, toată familia, undeva la vreo trei ore de casă, și din câte mi s-a relatat, imediat după faza de totalitate, domnișoara în cauză a devenit foarte agitată, fiind foarte dezorientată. Zicea că ceva nu e bine deloc, că nu se poate să fie în 2017, că ea s-a întors în timp, mă rog, lucruri de genul acesta. Când a venit la mine se mai liniștise un pic, i-am administrat niște calmante și am putut avea cu ea o conversație cât de cât normală, în cele din urmă, după vreo jumătate de oră, mi-a spus că se dusese cu iubitul ei și niște colegi, în anul 2024, să vadă o altă eclipsă, și când a revenit lumina, după ce se întunecase de tot, s-a trezit înapoi în 2017, în locul unde fusese cu părinții. Evident a zis că e perfect conștientă că asta sună nefiresc, să nu cred că a înne- bunit, că nu știe ce să facă - lucruri pe care le spun de obicei toti cei aflati în această situație. Cum ziceam, din punctul meu de vedere e o schizofrenie cu debut tipic. Nu are pe nimeni în familie cu un astfel de istoric, dar nu ar fi nici prima, nici ultima situație de acest gen.

— Doctore, pare să fie exact genul de pacient de care sunt interesat. Trimiteți-mi, vă rog, datele despre caz.

— Tinere, vreau să clarificăm ceva, OK? E vorba de confidențialitatea datelor medicale. Fără consimtă-mântui ei nu-ți pot da niciun fel de informații personale, de acord?

— Bineînțeles. Vă mulțumesc mult de tot.

■A" тAт -Ar

Doctorul Wolkoff se dovedi extrem de rapid, Robert primind fișierul cu datele clinice chiar a doua zi. Parcurse dintr-o suflare cele patru pagini cu observațiile care detaliau răspunsurile pacientei D.G., confirmându-i-se toate suspiciunile.

Trase adânc aer în piept, de parcă nu respirase deloc în ultimele douăzeci si cinci de minute, își făcu o cafea, după care reveni în fața calculatorului. începu să recitească fișa pacientei, având alături un bloc-notes. Abia la a treia parcurgere a textului făcu o observație cel puțin ciudată, care-i dădu un sentiment acut de neliniște, simțind cum i se ridică părul de pe antebrațe. Data nașterii fetei era 11 august 1999. Erau născuți în aceeași zi. în mod evident, nu putea fi o coincidență. Dar care să fie legătura?

în lipsă de altă inspirație, deschise Google și tastă „11 august 1999". Primele rezultate menționau, toate, o eclipsă solară care avusese loc în Europa. Mintea începu să-i lucreze febril, de parcă ar fi fost sub influența unor substanțe psihostimulante. Deschise mai multe

linkuri, citi în zig-zag paginile web, iar într-un târziu
luă telefonul si-și sună mama. » »

— Mai dai si tu un semn de viată? Dacă nu te sun »

1

eu, tu abia dacă-ți mai aduci aminte să suni, îi zise dna
Feldman. Cum ești? *

— Bine, nimic spectaculos. Voiam să te întreb ceva.

— Ai nevoie de bani?

— A, nu, nu. Altceva. Zi-mi, te rog, eu la ce oră m-am născut?

— De ce vrei să știi? întrebă ea, curioasă ca orice femeie.

— Aoleu, nu poți doar să-mi răspunzi la o întrebare simplă, fără să faci anchetă?

— Uită-te la el! Nu vorbește cu maică-sa aproape o săptămână, nu o întreabă ce face, și când sună o face ca să întrebe la ce oră s-a născut!

— Bine, mamă, ce mai faci, ești bine? Și poți să-mi zici, te rog, la ce oră m-am născut?

— Sunt bine, da, mulțumesc de întrebare. Era dimineață, pe la șase. Taică-tu știe mai bine, că doar a fost și el în sală. Eu aveam alte preocupări la momentul acela, decât să mă uit la ceas, dacă mă-nțelegi.

— Tata e acasă? Poți să mi-1 dai la telefon?

— Da. Dar de ce e important?

— Hai, mamă, te rog, nu începe iar.

Dl Feldman veni într-un târziu la telefon și după ce schimbară câteva cuvinte legate de facultate și de următoarea vizită acasă, Robert află că ora la care se

născuse era 6:04. „M-am uitat la ceas când te-am auzit plângând prima oară. Nu pot să uit acel moment niciodată. Cel mai fericit moment din viata mea."

Robert se lăsă pe spate. Faza de totalitate maximă a eclipsei din 1999 avusese loc la ora 11:04, ora universală. Luând în calcul diferența de fus orar, se născuse fix atunci. Compuse rapid un e-mail către dr. Wolkoff, rugându-1 să afle ora la care se născuse pacienta D.G.

Două zile mai târziu, când reveni de la cursuri, primi răspunsul așteptat. D.G. se născuse la ora 4:04. Deși ora nu era cea la care se așteptase, coincidența minutului îl făcu să răspundă cu o întrebare scurtă: cumva D.G. se născuse într-unul din statele de pe Coasta de Vest? După nici cinci minute, sună telefonul. Era dr. Wolkoff.

— Salut, tinere! M-am gândit să te sun, dacă nu ai nimic împotrivă.

— Sigur, nicio problemă.

— Fata s-a născut în Oregon, așa cum ai bănuit. Cum de te-ai gândit la asta?

— Exact în acel moment avea loc faza de totalitate a unei eclipse de soare în România. Poate fi doar o coincidentă, nu știu ce să zic. Deocamdată adun informații.

— Mai este ceva. De fapt, de-asta am preferat să te sun. Când am vorbit cu fata, s-o întreb ora la care s-a născut, a vrut să știe de ce. Nu i-am dat multe detalii, dar în mare i-am zis despre tine și despre cercetarea

pe care o faci. M-a întrebat dacă poate lua legătura direct cu tine. Am spus că trebuie să te întreb mai întâi dacă ești de acord. »

— Oh. Da, desigur.

— OK atunci. Ii transmit datele tale de contact. Cazul ăsta începe să devină foarte interesant. Te superi dacă te rog să mă ții la curent? Vreau să pot monitoriza evoluția bolii și ceea ce spune ea în discuțiile cu tine ar putea să fie de mare ajutor.

Robert nu răspunse imediat. De fapt, tăcerea dură într-atât încât doctorul Wolkoff fu nevoit să arunce un „Alo? Mai ești acolo?", la un moment dat.

— îmi cer scuze, prietena mea îmi zicea ceva, brodă Robert un pretext de complezență. Da, bineînțeles. O să vă trimit notițele mele. Nefiind practic pacienta mea, ci a dv., bănuiesc că nu se încalcă niciun protocol de confidențialitate, nu?

— O, nu, fii liniștit. O să includ asta în protocolul terapeutic. Cine știe, poate cu tine să fie ceva mai deschisă, doar aveți cam aceeași vârstă. Oricum, acum am ajuns într-un punct mort cu ea.

A A A

Robert era în timpul laboratorului de biofizică atunci când simți vibrația telefonului aflat în buzunarul din 9 9 spate al pantalonilor, anunțându-1 că primise un SMS. Așteptă totuși până la pauză; asistentul le făcuse în

mai multe rânduri observație cu privire la utilizarea telefoanelor si, în cele din urmă, îi făcuse unuia din colegi recomandarea să studieze cu atenție ușa laboratorului, pe dinafară.

Numărul nu-i era cunoscut. Mesajul era laconic: „Diana Grossmann - sunt pacienta dr. Wolkoff. Ladydy99@mail.me". Salvă numărul în lista de contacte, apoi ieși în curte și sună înapoi.

Diana nu răspunse, așa că îi lăsă un mesaj vocal, spunându-i că va încerca din nou mai pe seară. Se întoarse în laborator, dar mintea nu-i stătea deloc la calculul forței exercitate pe discurile intervertebrale în timpul ridicării unui obiect de 25 kg.

ȘAISPREZECE

Robert nu mai avea răbdare. „Prefer să te sun eu, în jur de 18:30", răspunsese Diana. Era șapte fără un sfert, iar fata încă nu sunase. Mai luă o îmbucătură de pizza și o gură de cola și tocmai când mușca a doua oară, ecranul telefonului se lumină - un apel de la ea.

— Alo? Diana?

— Bună, Robert. îmi cer scuze că am întârziat, dar abia acum am putut vorbi nestingherită.

— Nicio problemă. Mă bucur să te aud.

— Mi-a spus dr. Wolkoff despre tine și despre cercetarea pe care o faci.

— Da, așa e. Situația ta e destul de particulară și îți mulțumesc că îmi dai posibilitatea să aflu mai multe.

— Deci, ce vrei să știi?

— Spune-mi, te rog, exact ce ți s-a întâmplat la eclipsă. Am notițele dr. Wolkoff, dar m-ar ajuta să aud versiunea ta.

— Oh, Doamne. Deci. Eram în 2024, pe 8 aprilie, tot la o eclipsă totală. Era a doua oară, prima dată mai văzusem una în 21 august 2017. Acum eram împreună cu prietenul meu și cu niște colegi. Toate bune și

frumoase, s-a făcut întuneric si bam! Când s-a făcut din nou lumină, eram înapoi în 2017, cu părinții. După cum îți poți imagina, am fost destul de isterică, drept urmare m-au dus la control. Mi-au dat niște tranchilizante, m-au internat peste noapte și a doua zi m-a consultat dr. Wolkoff. E un tip foarte de treabă, dar e convins că sunt nebună. Știu că niciun nebun nu o să *i* recunoască asta, evident.

Râse subțire. ♦

— De câte ori ți s-a întâmplat?

Diana se opri brusc din râs.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu cred că ești nebună, în primul rând. Mai cunosc un caz, iar situația lui este identică cu a ta. Mi-a spus însă că i s-a întâmplat de trei ori. Voiam să știu dacă si la tine este cazul. »

— Faci mișto de mine? ♦

— Nu, nu, câtuși de puțin. Din cauza lui m-am gândit la acest subiect pentru lucrarea de diplomă, pentru că nu era de ajuns un caz singular.

— Dr. Wolkoff știe? I

— Nu, nu i-am spus.

— Cine e?

— E un tip, am aflat despre el întâmplător.

— De trei ori, zici? Cred că mi-as tăia venele dacă ar fi să mai trec prin chestia asta încă o dată.

— Stai departe de următoarea eclipsă, în 2024, ce pot să zic.

Fata pufni.

— Știi, nu sunt nebună, și pot dovedi asta. Dar dacă trebuie să retrăiesc aceiași șase, șapte ani, cu siguranță o să-mi pierd mințile.

— De ce?

— Au fost niște ani foarte nașpa, de-aia.

— Poate asa ai o a doua sansă. Să nu mai faci aceleași greșeli.

— Nu a depins de mine. S-au întâmplat niște lucruri. Oricum, ce-a fost a fost.

— Zici că poți dovedi prin ce ai trecut. Cum poți face asta?

— Oh, Doamne! Iți pot da detalii despre locuri, oameni, chestii care mi s-au întâmplat deja. Deși, e ciudat, dar anumite chestii nu se repetă chiar la fel cum mi le amintesc eu.

— Interesant. Foarte interesant. îmi poți da niște exemple?

— Desigur. Uite, vecinii noștri, acum și-au scos casa la vânzare. Atunci au vândut-o abia un an mai târziu.

— Poate nu mai tii tu bine minte si faci o confuzie? I
*

— Exclus. Aveam un motan, Tobias, care scăpase afară și l-am prins chiar lângă semnul cu casa de vânzare. Acum încă nu am motanul. Urmează să-1 primesc abia de ziua mea, în august. Genul ăsta de chestii nu se uită, mă-nțelegi?

— Și i-ai spus astea doctorului Wolkoff? El cum a reacționat?
[1]

— De spus da, i le-am spus și răs-spus. Cum a reacționat, asta n-am de unde să știu. Va trebui să-l întrebi pe el. întoarcerea în timp nu mi-a dat capacitatea de a citi gândurile altora, chicoti Diana amuzată.

— Acum faci vreun tratament?

— Am niște pastile pe-aici pe undeva, dar nu le iau. Nu văd rostul, mă-nțelegi?

— Diana, trebuie să-ți zic ceva, da? în primul rând, eu nu sunt doctorul tău. Trebuie să-i spun lui Wolkoff tot ce discutăm noi aici. Dar numai lui Wolkoff, nimănui altcuiva. El știe că nu-ti iei medicamentele?

i *t*

— *O,* da, fii liniștit. Mi le-a dat acum câteva luni si când m-a întrebat dacă să-mi reînnoiască reteta, i-am zis că nu. N-a comentat, doar a spus că atunci când se termină să-l anunț, să-mi facă o altă rețetă.

— Diana, mulțumesc mult pentru că ți-ai făcut timp pentru mine. E OK dacă te mai sun? S-ar putea să mai am nevoie de ceva informații.

— Sigur, da. Dar, spune-mi, te rog, de ce era importantă ziua mea de naștere? M-ai făcut curioasă.

— Știi, tipul acela de care-ți zisesem mai devreme? Și el e născut tot pe 11 august 1999.

— Ha! Ce coincidentă!

— Da. Coincidenta naibii.

AAA

Următoarele zece minute îl găsiră pe Robert nemișcat în fața calculatorului, parcă hipnotizat într-o stare catatonică. Se întoarse în cele din urmă spre ușa de la intrare, când auzi cheia învârtindu-se. Era Carroll.

— Uau! Ce-i cu tine? Arăți de parcă ai văzut o fantomă! S-a întâmplat ceva?

— Hm? Nu. Tocmai am terminat de vorbit cu fata aia, pacienta doctorului Wolkoff.

- Si? »

— Mă gândeam prin ce pot trece unii oameni. Povestea ei... e extrem de convingătoare. Foarte... ciudată.

— Poți să-mi zici? Sau e... „confidențial"? făcu ea cu degetele gestul ghilimelelor.

— Cred că anumite detalii ți le pot împărtăși. Având în vedere interesul tău pur științific referitor la un caz clinic, bineînțeles.

— Bineînțeles.

Râse cu poftă, îl sărută rapid și se îndreptă spre baie.

Robert realiză cât îi era de foame. Frigiderul arăta dezamăgitor de gol, dar reuși totuși să încropească o masă, scoțând din cuptorul cu microunde niște sandviciuri cu cașcaval si șuncă exact în momentul în care »
» »
Carroll ieși de la duș, acoperită doar cu prosopul.

— Immm, papa bun! adulmecă ea. Nu știu ce mi-aș dori mai mult acum, un sandvici sau pe tine?

— Cum vrei tu, și după aia mâncăm.

Râseră amândoi cu poftă. Foamea, însă, se dovedi mai puternică. Nu apucă să ia decât o mușcătură, când zbârnâi telefonul. Era un apel de la Diana. Răspunse, și activă difuzorul.

— Bună, se auzi vocea Dianei. îmi pare rău dacă te deranjez, dar am preferat să te sun. Poți vorbi?

— Da, sigur. Nu mă deranjezi.

înghiți repede.

— Am aflat că m-am născut în timpul unei eclipse totale de soare. Am găsit pe net chestia asta.

— Da? Ce chestie...

Robert mergea pe gheață subțire și trebuia să fie extrem de precaut pentru a nu se da de gol.

— Și tipul acela de care ziceai, s-a născut la aceeași oră ca mine?

— Uite, nu știu. O să iau legătura cu el și-l întreb.

— După ce afli, îmi zici?

- Sigur.

— Promiți? Uite care-i treaba, pentru mine chestia asta e extrem de importantă, da? Adică, nu vreau să sune aiurea, dar e vorba de viata mea aici si vreau să știu.

— îți promit. După ce iau legătura cu el, îți zic.

— Mulțumesc. Și scuză-mă de deranj.

— Nu face nimic. E OK să mă suni, nu-ți face probleme.

închise si reveni la sandvici.

— După voce, e drăguță... - făcu Carroll cu ochiul. Despre ce tip e vorba?

— A, nimic. Am inventat un alt pacient, ca să o fac să se relaxeze și să-mi spună ce voiam să știu.

— Manipulator mic ce ești! Pe mine nu mă faci să mă relaxez? Un masaj ar face minuni!

Peste o jumătate de oră, în timp ce fata gemea moale sub mâinile lui experte, Robert zise:

— Am vorbit cu ai mei mai devreme. M-au întrebat când mai trec pe-acasă.

- Si? J

— Nu le-am dat un răspuns. N-am mai fost pe-acolo de mai bine de o lună. Mă gândeam la weekendul de după examenul de fiziologie. E într-o vineri; dacă plecăm pe la patru, suntem acolo la șase și jumătate, șapte cel târziu.

Carroll se întoarse cu fața la el, îl trase aproape și-l sărută pasional. Dacă urma să-i prezinte părinții, însemna că o iubește cu adevărat.

ȘAPTESPREZECE

Robert avea acum o nouă pistă pentru cercetările lui - căutarea celor născuți pe 11 august 1999. Numai că habar nu avea de unde să înceapă. Intre timp, continua să trimită mesaje specialiștilor în psihiatrie, cu speranța găsirii unui nou caz precum cel al Dianei.

— Să-mi explici și mie într-o zi cum faci, îi spusese Carroll pe un ton bosumflat.

— Cum fac... ce?

— Stau cu tine cea mai mare parte a timpului și văd că abia dacă pui mâna pe carte, dar la examene iei cele mai mari note din toată grupa. Și apoi văd cum discuți cu profesorii și cu asistenții. Parcă ai mai studiat medicina într-o viată anterioară, zău asa.

— E, exagerezi. Știi că tata e medic și el, da? Am trăit într-o casă plină cu cărți de specialitate și m-am jucat prin spitale.

— Abia aștept să-ți cunosc părinții.

— Le-am zis că venim împreună. Și ei sunt curioși să te cunoască. Dar trebuie să te avertizez în legătură cu mama.

Carroll se dădu un pic în spate, așteptând urmarea.

— Mama e maniacă cu astrologia. Tu ești, ca zodie, Săgetător, așa-i? Asta o s-o încânte. O să-ți verifice ascendentul, o să facă un fel de evaluare a compatibilității cu mine, o să vezi. Bine că nu ești Pești.

— Tu glumești?

Carroll îl privea perplexă, cu mâinile încrucișate în poală.

— Câtuși de puțin. Chiar și la alegeri, votează abia după ce studiază horoscopul candidaților. Când am avut alegeri pentru șerif, anul trecut, să vezi ce l-a ridicat în slăvi pe Benjamin Thompson! A zis că districtul are nevoie de un lider, de un om de acțiune, un om curajos și încrezător, nu de unul prea filosof și analitic. A câștigat cu doar vreo două-trei sute de voturi mai mult decât contracandidatul lui, si cred că acestea au venit de la prietenele de pe Facebook ale mamei.

A A A

Examenul la fiziologie fusese ultimul din sesiunea de iarnă. Aveau gentile de voiaj pregătite în portbagaj, așa că plecară spre Paducah imediat după ce încheiară testarea. La puțin timp după ieșirea din Nashville se opriră la o benzinărie, pe Interstatala 24. Cât timp Robert făcu plinul, Carroll intră în magazin. Exact când punea pompa de benzină la loc, sună telefonul. Era dr. Wolkoff.

— Salut, tinere! Sper că nu deranjez!

— Domnule doctor, nicio problemă, mă bucur să vă aud. Ce faceți?

— Bine, mulțumesc. Uite de ce te-am sunat, intră el direct în subiect. M-a intrigat subiectul cercetării tale, chiar mi s-a părut o temă interesantă. Săptămâna trecută am participat la o conferință de specialitate în Atlanta și am menționat, în timpul unei mese rotunde, despre studiul pe care-1 faci. Să fiu sincer, m-ai făcut și pe mine curios dacă există vreo corelație între astfel de fenomene și patologia psihiatrică. Ei bine, spre marea mea surprindere, doi dintre colegii mei de breaslă mi-au spus că s-au întâlnit cu o cazuistică similară. Au fost de acord să te pun în legătură cu ei, ce zici?

Lui Robert i se uscase gura.

— Uau! Este... extraordinar! Mulțumesc mult!

— O să-ți trimit datele lor de contact prin e-mail, probabil luni. Legat de Diana, e ceva ce ar trebui să știu?

— Am vorbit cu ea de două-trei ori. Nu mi s-a părut chiar sărită de pe fix. Adică, deși povestea ei este greu de digerat, ce m-a surprins este coerența ideației. Nu mă așteptam, să fiu sincer. Dar tot ce spune are cap și coadă. Sunt curios în ce măsură ce spune ea se va adeveri în viitor.

— A, da, faimoasele ei predicții. Ți-a zis și tie de pandemia aia?

Robert ezită înainte să răspundă. Diana nu-i spusese de fapt nimic, deși, evident trecuse și el prin pandemie. Alese un răspuns evaziv:

— Nu, nu mi-a zis nimic, ce pandemie? A menționat ceva despre de un motan pe care urmează să-l primească de ziua ei.

— Da, da, Tobias. E, când mai vorbești cu ea, întreab-o despre pandemie. Te rog să înregistrezi convorbirea și să-mi pui la dispoziție fișierul. Vreau să fac niște coroborări cu ce mi-a relatat mie; sunt curios dacă există inadvertențe. E, mai sunt oricum câțiva ani până atunci.

— Doctore, asa, între noi. Dar dacă e adevărat?

— Ținere, controlează-ți gândurile. Nu lăsa pacientul să intre în mintea ta. Dacă as crede că e adevărat o
*
zecime din tot ce mi-au spus schizofrenicii pe care i-am avut ca pacienți în ultimii cincisprezece ani, acum aș fi la izolare, sub o doză masivă de sedative. Hai, te las, weekend plăcut! Ține-mă la curent cu ce afli.

— Weekend plăcut și dv.!

Convorbirea se termină exact când Carroll reveni cu două cafele și niște sandviciuri.

— Cu cine vorbeai?

Robert se întoarse lent către mașină, deschise ușa și se așeză la volan fără să-i răspundă. Dacă ar fi avut doar douăzeci de ani și Carroll ar fi fost prima lui prietenă, ar fi răspuns simplu, „cu Dr. Wolkoff". Dar trecuse prin destule relații încât să recunoască tonul care nu exprima doar o curiozitate nespecifică, ci era modul subtil prin care ea încerca să-l controleze. Cumva, nu-i remarcase această latură în timpul primei lor relații.

Așa că decise să se joace puțin de-a șoarecele cu pisica și nu-i răspunse.

Treizeci de kilometri mai târziu, Carroll terminase sandviciul și, după ce luă încă o gură de cafea, zise pe cel mai neutru ton cu putință:

— Tot nu mi-ai zis cu cine vorbeai la telefon în benzinărie. Păreai îngândurat. S-a întâmplat ceva?

- Hm?

Robert tăcuse cea mai mare parte din timp. înainte să răspundă, dădu muzica puțin mai încet.

— Era dr. Wolkoff. Mi-a spus că îmi trimite numerele de telefon ale unor colegi de-ai lui care au avut și ei pacienți cu istoric asemănător.

— Foarte tare. Deci, fata aia, Diana, nu e chiar un caz singular.

— Da, o să iau legătura cu ei săptămâna viitoare.

— A mai zis și altceva?

— Vrea să-l țin la curent.

Carroll își lăsă scaunul pe spate, se întinse și închise ochii.

— Nu cred că o să adorm, dar m-aș bucura dacă ai da muzica mai încet. Vreau să fiu fresh când ajungem la ai tăi și azi-noapte nu prea am dormit bine.

A A A

întunericul se lăsase de-a binelea când mașina intră pe aleea din dreptul casei. Farurile luminară o clipă

interiorul sufrageriei, prin geamurile mari, apoi se fixară pe panoul de baschet din dreptul porții dinspre curtea din spate. Carroll își pusese jacheta sub cap drept pernă și adormise cu mult timp în urmă. O înghionti ușor, șoptindu-i:

— Frumoasa adormită, scularea! Am ajuns la castel.

Fata se trezi, buimacă. Un bec ca un reflector se aprinse undeva pe peretele casei și o făcu să închidă ochii într-un gest reflex.

— Abia am ajuns și ai tăi mă supun deja la interogatoriu? Mărturisesc tot. Te iubesc, da?

— Hai. Pune-ți haina pe tine, că e destul de rece.

Termometrul de bord arăta 2°C.

Dna Feldman îi aștepta în prag. își îmbrățișă fiul, apoi deschise larg brațele în întâmpinarea fetei.

— Mă bucur să te cunosc, draga mea! Robert mi-a povestit foarte multe despre tine.

— încântată, doamnă Feldman!

— Oh, spune-mi Mandy. Intră, hai.

Dl Feldman își făcu și el apariția, iar Robert remarcă imediat faptul că se îmbrăcase mai formal decât o făcea în mod obișnuit, cu pantaloni de stofă și un pulover negru, cu un model cu romburi. Zâmbea larg și o îmbrățișă cu multă efuziune pe Carroll. Era un deja-vu pentru el - această reuniune mai avusese loc în urmă cu niște ani, doar anotimpul fusese diferit. în mod evident, dintre Michelle, Viviana și Carroll, cea din urmă era de departe favorita părinților lui.

Cina se dovedi o sesiune de întrebări și răspunsuri. Carroll făcu față cu brio, iar pe fețele gazdelor se putea citi încântarea de a o avea „în familie".

— Si cum te-ai descurcat la examene? întrebă într-
un »
târziu dl Feldman, întorcându-se spre Robert.

înainte să apuce să deschidă gura, Carroll răspunse în locul lui.

— Ne-a dat clasă la toți. La examenul oral a fost favoritul profesorului, iar la testul scris a predat foaia cu jumătate de oră mai devreme de expirarea timpului și a luat 98%.

— Oh, bravo! Chiar așa?

— Cum zice fata.

Robert zâmbi pe sub mustață, privind-o complice. — Băiatul ăsta o să fie șef de promoție, credeți-mă. — Mă bucur să aud asta. Până acum vreo doi ani nici nu era interesat de medicină, voia să se facă „dezvoltator de jocuri video". Auzi tu.

— Pe bune? Mie mi-a spus că mediul de acasă l-a ajutat. Faptul că a fost mereu înconjurat de cărți de medicină.

— Cărțile de medicină trebuie scoase din raft si > »
studiate. Știința nu se transferă prin osmoză.

Dezvoltator de jocuri video. Da, așa era, într-adevăr. își aducea aminte de vremurile acelea, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă.

— ...Ce zici?

Mâna tatălui îl atinse ușor pe umăr.

— Ce anume? Nu eram atent, îmi pare rău.

— Don'soara aici de fată zice că abia dacă te vede J
*
studiind, iar tu iei examenele cu brio.

— Da, se poate, nu știu ce să zic. Probabil că am o capacitate de a reține ceea ce citesc mai bună decât colegii mei.

— Nu-mi aduc aminte de asta, să știi. Mai ții minte acum un an, doi, cât am lucrat cu tine - erai la începutul clasei a douăsprezecea și nu reușeai deloc să reții niște lucruri relativ simple. Foarte serios, acum. Sper că nu iei niște „adjuvante" care să te ajute cu memoria pe termen scurt înainte de examen.

îl privi scrutător, de parcă avea raze X în ochi. Doctorul luase locul tatălui.

— Doamne, ce idei poți să ai, zău așa. Dacă țin bine minte, tot cam pe atunci m-ai învățat despre hărțile mentale și formulele mnemotehnice. Așa că nu înțeleg de ce ți-e greu să crezi că pur și simplu pot învăța mai ușor decât alții. Vrei să-ți demonstrez asta?

— Nu acum. Haide mai bine să ne bucurăm de cină, de prezența acestei fete drăguțe în mijlocul nostru și, personal, nu pot decât să fiu cel mai fericit tată dacă lucrurile stau cum am auzit, OK?

Se întoarse apoi spre Carroll, întrebând-o dacă mai dorește niște piept de curcan. Primind un răspuns afirmativ, luă cutitul si tăie cu meticulozitate o felie de exact un centimetru lățime, pe care o așeză cu grijă în farfuria fetei. Mai turnă două linguri de sos, apoi o

servi pe fată, zâmbind larg, pentru prima dată în seara aceea.

ir ir ic

Lumina soarelui cădea razant, generând reflexii multicolore pe suprafața insulei din bucătărie. Ceva sfârâia pe aragaz, iar în aer se simțea aroma cafelei cu scorțișoară. Dl Feldman stătea rezemat de tocul ușii , » » ținând o cană în mână și privind spre curte.

— Neața. La ce te gândești?

Desi Robert intrase de câteva secunde bune, tatăl lui nu se întorsese cu fața de la geam.

— La terasă. Trebuie s-o refac. Are... cât? Douăzeci de ani? Mai mult chiar. Scândurile sunt destul de pă-răginite.

— Ar fi cazul, într-adevăr. E asa de când mă știu.

Zic ' , >

prin primăvară, aprilie, mai. Tot din lemn, sau vrei să pui scânduri din alea sintetice?

— N-ar fi o idee rea. Leonard și-a pus din astea anul trecut si arată foarte bine. Dai un ban, dar face. Plus că nu mai trebuie vopsite niciodată.

— De parcă le-ai vopsi tu. Te și văd. Vrei să-ți caut o firmă să-ți dea un preț?

— Neah. O să-l rog pe Leonard să-mi dea omul cu care a lucrat el. La cum îl știu, a făcut el suficientă cercetare de piață. Merg pe mâna lui. Plus că, repet, a ieșit chiar bine. »

— Tată. Leonard știe ce să facă cu o șurubelniță, ca să zic așa. El nu a angajat pe cineva să-i facă terasa, ci a avut pe cineva care să-1 ajute. Ție îți trebuie o echipă care să scoată scândurile vechi, să refacă structura de rezistență și să pună scândurile noi.

— Poate facem asta împreună. Economisim cu forța de muncă măcar vreo două, poate trei mii.

— Nu e vorba numai de bani, ci de cum o să iasă. Nici eu, nici tu nu suntem de meserie. N-ai sculele necesare. Dacă o refaci, trebuie să respecți toate normele de la codul de construcții în vigoare azi, nu de când a fost făcută casa. Nu te băga în asta, pe bune. Adică, dacă vrei doar așa, o cosmetizare, da, o putem face împreună. Doar să înlocuim scândurile cu altele, asta merge. Când vin acasă, la vară, după semestrul al doilea, în trei, patru zile o dăm gata. Dacă vrei însă o chestie mai șmecheră, cu Trex din alea, clar trebuie să aduci pe cineva care se pricepe.

— Să fac un buget mai întâi.

— Mă ocup eu, OK? Până mâine seară când plec înapoi, îl ai.

— Ocupă-te de fata asta mai bine. Scoate-o prin oraș. N-ai adus-o aici ca să faci bugete de renovat terasa cu ea.

— Bine, atunci o să fac măsurătorile și mă ocup după ce mă întorc la Nashville.

— Auzi, apropo, de când te pricepi tu la făcut bugete?

Dl Feldman era de-a dreptul contrariat.

— E, de când trebuie să mă descurc pe cont propriu. Se cheamă maturizare fortată.

Robert zâmbi misterios, apoi se îndreptă spre expresorul de cafea.

Carroll își făcu și ea apariția în pragul bucătăriei și aproape imediat își făcu apariția și dna Feldman. Fata le dădu bună dimineața și aruncă o privire circulară.

— Bună dimineața, oameni buni. » ’

— Bună dimineața și ție, fată frumoasă, răspunse complice dl Feldman.

— Interesantă dinamica familială, chicoti Carroll. La mine acasă, eu si mama suntem cele care se trezesc primele și facem micul dejun, iar tata și soră-mea se scoală abia când e soarele sus pe cer.

— Draga mea, toată viața m-am trezit la prima oră - asta e viata de doctor. In fine, haideți la masă. Am făcut omletă, dar dacă nu vrei, avem și alte chestii prin frigider.

— Omletă e perfect, mulțumesc mult.

Se așezară la masă și o vreme nu se auzi decât zgomotul tacâmurilor.

— Immm... e foarte bună. Robert nu o face asa. Cu
*
ce ati făcut-o? >

— Cu ouă? răspunse Robert într-o doară.

— Stai o clipă, că ceva nu face parte din decor aici. Ai zis că Robert îti face... *omletă?* zise dna Feldman, pe cât de contrariată, pe atât de amuzată.

— Da, de ce? Face omletă, paste, chiar și friptură la cuptor, din când în când.

— Acum câteva luni, Robert abia dacă știa să-si facă un sandvici cu unt de arahide, dragă. Ce i-ai făcut? Mi-ai înlocuit băiatul cu vreun extraterestru?

Toate privirile se îndreptară către Robert, care culegea cu multă atenție niște firimituri din farfurie, fără să zică nimic.

— Ce alte talente neștiute ascunzi, copile? continuă dna Feldman.

— A zis mai devreme că mă ajută cu bugetul pentru refacerea terasei, turnă dl Feldman gaz pe foc.

— Pe bune?

Tonul mamei era cât se poate de serios.

— Tata vrea să refacă terasa și am zis că-l ajut, asta e tot, încercă Robert să minimalizeze.

Dl Feldman miji ochii, de parcă își vedea fiul pentru prima dată. Prin minte îi trecură cu repeziciune mai multe detalii observate în seara precedentă și realiză că nu mai avea lângă el un copil - nici măcar un adolescent - ci un bărbat în toată firea, care se comporta ca atare. Oare când trecuse timpul?

OPTSPREZECE

Imediat după ce reveni la Nashville duminică seara, Robert le scrise câte un e-mail celor doi medici cu care se întâlnise dr. Wolkoff. Unul locuia în Dallas, Texas, iar celălalt în Boise, Idaho. In cursul după-amiezii de luni primi un răspuns de la Amanda Sanchez, doctorița din Dallas, care îl invita să îi dea un telefon fie marți, fie joi, după ora locală 16:30.

A doua zi, ora convenită îl prinse în biblioteca facultății, alături de Carroll care stătea înconjurată de mai multe cărți groase. Căută un loc mai retras și sună la cabinetul dr. Sanchez.

Avea o voce plăcută, care trăda însă o vârstă destul de înaintată. Realiză că nu-i trecuse prin minte să o caute pe internet, să afle mai multe despre ea. După micile formalități introductive, Robert intră în subiectul care-1 interesa. Pacientul în cauză era un tânăr de 18 ani, care fusese adus în urmă cu șase luni pentru a fi ținut sub observație, după ce avusese o manifestare de tip schizoid în timp ce se afla cu părinții în Tennessee, pentru a observa eclipsa solară. Spunea că se întorsese în timp, din 2024. Răspunsese bine la medica-

ție și acum se comporta normal, după cum constatase în cursul ultimelor două-trei vizite lunare.

— De curiozitate, pacientul e născut pe 11 august 1999? puse Robert întrebarea, după ce dr. Sanchez termină de făcut rezumatul cazului.

— O clipă, să verific... Țăcănitul tastaturii se putu auzi distinct în receptor. Măi să fie! exclamă surprinsă doctorița. De unde-ai știut?

— Printr-o coincidență bizară, pacienta dr. Wolkoff este născută în aceeași zi. Am avut asa, o bănuială.

— Foarte bizară această coincidentă, într-adevăr. E ceva ce ar trebui să știu?

— Nu am, din păcate, foarte multe detalii - asta încerc să pun cap la cap. Ați putea, vă rog, să luați legătura cu băiatul respectiv și să-l întrebați dacă e de acord să vorbească cu mine? Așa cum am procedat și cu pacienta doctorului Wolkoff, vă pot pune la dispoziție înregistrarea convorbirii.

— Tinere, discuția cu tine m-a făcut foarte curioasă. Următoarea vizită e programată vinerea viitoare; o să vorbesc cu el. Singurul lucru de care mi-e teamă este ca o astfel de discuție să nu-i producă o revenire a ideației delirante, așa că o să decid dacă este sau nu o idee bună după ce-i fac evaluarea. OK?

— E perfect. Mulțumesc mult.

Puse telefonul pe masă și-și cuprinse fața cu mâinile. Deși începea să adune informații bob cu bob, nu se întrezărea găsirea vreunei explicații. înțelese că era

timpul să plece de la facultate, după ce o văzu pe Carroll închizând cu năduf un atlas de anatomie. Trebuia între timp să mai calculeze necesarul de materiale și bugetul pentru reconstrucția terasei de acasă, așa cum îi promisese tatălui său. Mustăci amuzat, anticipând reacția de surpriză pe care acesta urma s-o aibă.

■fr ft

Răspunsul de la dr. Alan Schencker din Idaho se lăsă așteptat până vineri, când acesta îl sună seara, destul de târziu din cauza diferenței de fus orar. Spre deosebire de dr. Wolkoff si dr. Sanchez, care se arătaseră foarte doritori să împărtășească cu el informațiile despre pacienții lor, dr. Schencker era foarte scump la vorbă, lăsându-1 pe Robert să vorbească și punând din când în când întrebări scurte.

— Colega, zise acesta într-un târziu, cazul meu are o serie de similitudini cu cele două pe care mi le-ai descris, numai că lucrurile stau puțintel diferit. Pacientul meu pretindea, de asemenea, că și el s-a întors din viitor, numai că lucrul acesta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, acum vreo douăzeci de ani. După ce am primit mesajul de la tine, am încercat să iau legătura cu el și am aflat ceva foarte straniu. O să îți povestesc pe îndelete, dacă ai timp.

— Domnule doctor, am tot timpul din lume, vă asigur.

— Deci, în 1999 - eram medic rezident atunci - am avut internat pe salon un tip care pretindea că se întorsese din 2017. îmi aduc aminte cazul cu destul de multe detalii, pentru că tânărul respectiv era de fel dintr-un orășel aflat la mai puțin de douăzeci de mile de unde crescusem eu. Avea cam aceeași statură si aceeași cu- » » 1 loare a ochilor ca și mine și, cumva, am simțit o legătură personală cu el. El și familia lui erau membri ai bisericii metodiste și, în 1999, s-au dus în România, într-o misiune acolo, să îngrijească niște copii orfani, în vara acelui an a avut loc o eclipsă solară pe care s-au dus să o vadă. Imediat după eclipsă, tânărul cu pricina a avut un prim episod schizofrenic. Acolo l-a văzut un medic local, care l-a diagnosticat ca atare și a recomandat să înceapă imediat tratamentul medicamentos. Părinții lui s-au opus, au revenit cu toții acasă în America și într-un final a ajuns la profesorul McCarthy, care era șeful catedrei de psihiatrie. Ceea ce i-a suscitat atenția profesorului a fost faptul că pacientul respectiv era foarte coerent și toate ideile lui se legau, ca să zic așa. El susținea că în 2017 s-a dus să vadă eclipsa aici, în Idaho, și a fost azvârlit înapoi în timp și spațiu, trezindu-se iarăși în România, în 1999. Trebuie să mă înțelegi, tipul terminase doar liceul, într-un orășel din mediul rural, lucra la o fermă si nu avea nici pe departe o imaginație atât de bogată încât să inventeze așa ceva. Chestia ciudată însă nu se oprește aici. Am reușit să găsesc în arhive datele de

contact și am vrut să iau legătura cu el zilele trecute. Am dat în cele din urmă de soră-sa, care mi-a spus ca Nathaniel a dispărut, pur și simplu, după eclipsa de anul trecut. Nimeni nu l-a mai văzut de-atunci. Nu știu cât îți poate fi de folos chestia asta, dar e tot ce am pentru tine.

Lui Robert i se uscase gura. Aflase prea multe informații, ca să le poată prelucra dintr-odată. Dacă lucrurile stăteau așa cum își imagina, Nathaniel probabil se întorsese din nou în România anului 1999. Acum, după eclipsa din 2017, Nathaniel devenise o persoană dispărută. Oare și el era tot „o persoană dispărută" într-o lume paralelă? Exista pe undeva o Călii care nu-1 mai găsise lângă ea atunci când se făcuse din nou lumină? Exista pe undeva un băiețel născut de Carroll, care nu-si cunoscuse niciodată tatăl?

— Alo? Mai ești acolo?

Gândurile îl copleșiseră și uitase că dr. Schencker se afla încă la telefon.

— Da, reuși să îngaime în cele din urmă. Mă gândeam. Foarte ciudată povestea, într-adevăr. M-ar interesa să aflu mai multe detalii, știți, pentru proiectul meu de diplomă.

— E mai delicat, pentru că pacientul nu-și poate da acordul si nu este declarat decedat în mod oficial. Știi, trebuie să treacă șapte ani de la dispariția lui. Dar știi ce putem face? Iți trimit dosarul lui, cu datele personale anonimizate, bine?

Dr. Schencker se ținu de cuvânt și marți spre seară Robert primi un e-mail cu patru fișiere atașate. Scoase la imprimantă cele aproape șaizeci de pagini scanate, se așeză comod pe canapea și începu să le citească. Nathaniel fusese ținut pe medicație timp de aproape un an, tulburările psihice se reduseseră complet și medicul decisese oprirea tratamentului și menținerea sub observație. Nu află nimic semnificativ, iar observațiile medicului arătau clar că acesta nici măcar nu își punea problema ca relatarea lui Nathaniel să fi fost adevărată. Ultima notă data din 2004, cu mențiunea „Vindecat clinic". Ajunsese într-un punct mort.

— Care-i treaba? Ce-a zis? Ti-e foame? Mai stai? »

Carroll mitralie seria de întrebări parcă fără să respire.

— Da, o să mănânc ceva, ce mai e prin frigider. Nu mai stau, că mă simt cam obosit. Oricum, nu mai am ce face deocamdată. Tipul ăsta are o poveste foarte stranie. Nu e de găsit, a dispărut în august anul trecut, când s-a dus să vadă eclipsa. N-am cum să vorbesc cu el. Nici măcar nu știu cum îl cheamă, pentru că nu i se poate cere acordul pentru partajarea datelor personale.

— Zici că a dispărut? Așa... poof?

Carroll pocni din degete, cu gestul unui scamator.

— Nu știm cât „poof!", dar cert este că nu l-a mai văzut nimeni de la eclipsă încoace.

— Caută-1 pe site-ul cu persoane dispărute, vezi poate afli mai multe acolo.

Robert o privi de parcă o vedea prima dată. Era evident. Oare lui cum de nu-i venise ideea? Tastă febril „Persoane dispărute Idaho" și după câteva clicuri ajunse la pagina cu adulți dispăruți. Parcurse rapid lista cu cele aproape șaptezeci de nume și găsi un singur Nathaniel, văzut ultima oară pe 21 august 2017. Fotografia arăta un bărbat de vârstă mijlocie, șaten, cu ochi verzi și mustăcioară. „Dacă aveți informații despre Nathaniel, contactați poliția din Stanley la numărul de telefon 208.555.7370". Privi ceasul de pe perete, era aproape ora zece, dar în Idaho era cu două ore mai devreme. Fără să stea prea mult pe gânduri, formă numărul de telefon. Răspunse un ofițer cu voce hâr- sâită si avu nevoie de multe minute ca să-1 facă să în- » *
țeleagă ce anume voia de la el. După ce-1 descusu bine, ofițerul acceptă în cele din urmă să-i dea numărul de telefon al surorii lui Nathaniel.

Sora, pe numele ei Annette Stewart, nu răspunse. Ca urmare, îi lăsă un mesaj vocal cu rugămintea de a fi contactat oricând după ora șase seara.

Se ridică de la birou și simți o amorțeală neplăcută în picioare și un gol în stomac, care-i amintea dureros că nu mâncase nimic de mai bine de opt ore.

AAA

A doua zi începu să facă metodic cercetare. După mai multe pagini de internet studiate și câteva tele-

foane, reuși în cele din urmă să dea de o persoană de contact de la biserica metodistă care, în urmă cu douăzeci de ani, începuse să trimită oameni în România pentru o serie de misiuni dedicate copiilor orfani, o anume Barbara Mitchell. Aceasta s-a dovedit foarte dispusă să vorbească și i-a confirmat în mare relatarea dr.-ului Schencker, spunându-i că fusese împreună cu familia lui Nathaniel să vadă eclipsa din 1999, adăugând și alte câteva detalii, mai mult sau mai puțin relevante. O remarcă anume i-a atras atenția în mod deosebit, anume că Nathaniel era foarte dezorientat și repeta mereu „Nu din nou, nu din nou" și numele unei anume Jenny, despre care spunea că e soția lui. în mod evident, Nathaniel, care abia împlinise douăzeci de ani, nu era căsătorit la acea vreme.

Puțin înainte de ora opt seara, Annette Stewart îl sună înapoi. Discuția cu ea a început destul de ciudat, femeia fiind foarte circumspectă în a-i da prea multe informații, răspunzând de multe ori monosilabic, doar confirmând ocazional cu câte un „da" sec.

— Annette, mulțumesc mult pentru timpul acordat, îmi dau seama că vă e foarte greu acolo, având în vedere circumstanțele dispariției lui Nathaniel, dar dacă afli ceva, te rog să mă ții la curent.

înainte să încheie convorbirea, mai aruncă o privire pe notițele luate pe carnețelul din fața lui și în minte îi veni o întrebare, în vreme ce Annette își lua si ea la revedere.

— Annette, doar o clipă, dacă se poate, te mai rog. Numele de Jenny îți zice ceva?

— Jenny? O, la naiba, de unde știi de Jenny?

Tonul femeii se ridică brusc și Robert avu senzația că tocmai apăsase un buton de declanșare a durerii.

— Aăăă...

Luat pe nepregătite, căută febril un răspuns, dar nu fu nevoie. Annette începu să-i povestească despre drama prin care trecuse Nathaniel, cu mulți ani în urmă, când Jenny, cu care urma să se căsătorească, murise într-un accident de mașină. De atunci Nathaniel căzuse într-o depresie profundă și nu mai fusese interesat de nicio altă relație.

— Annette, uite, mai am o întrebare, dacă nu te superi. Când s-a născut Nathaniel? Nu am găsit pe nicăieri data lui de naștere.

— 26 februarie 1979. De ce?

— Numai o clipă, te rog.

Tastă cu repeziciune data în motorul de căutare și, nici prea surprins, nici complet neașteptat, află că în acea zi avusese loc o eclipsă de soare a cărei fază de totalitate fusese vizibilă în statele din nord-vest si Canada, la ora locală 8:14 dimineața.

— Spune-mi, te rog, absolut întâmplător, știi cumva si ora la care s-a născut?

— A, nu, asta chiar nu știu. Dar de ce îti trebuie?

— Ai putea-o întreba pe mama ta, te rog?

Robert evită în mod deliberat să răspundă.

— Mama... mama s-a prăpădit acum doi ani. Și nici tata nu mai trăiește.

— Nathaniel s-a născut la spital? Există pe undeva înregistrată nașterea lui?

— Mama a născut acasă. Și pe mine tot acasă m-a născut, cu o moașă. Dar sunt destul de convinsă că a fost devreme, pentru că am auzit-o de mai multe ori zicând că Nathaniel a început viața de parcă ar fi mers la lucru, într-o luni dimineața.

— Moașa aceea, știi ceva despre ea? Mai trăiește?

— Trăiește, cum să nu. Are spre șaptezeci de ani și încă mai aduce copii pe lume. Dacă vrei să vorbești cu ea, pot să-i caut numărul de telefon și ți-1 dau. Dar de ce e important?

Robert decise că e mai bine să-i spună ceva totuși.

— Știai că Nathaniel s-a născut într-o zi în care a avut loc o eclipsă totală de soare?

— Faci mișto de mine?

— Câtuși de puțin. Tocmai am căutat pe internet.

După ce termină convorbirea de-a binelea, Robert scoase o foaie albă de hârtie din imprimantă, trase cu creionul patru linii paralele și scrise în stânga sus 1979, apoi 1999, dincolo de mijloc 2017 și la capătul din dreapta 2024. Marcă cu un punct pe fiecare linie anul respectiv. Apoi, în stânga scrise în dreptul fiecărei linii Nathaniel, Robert, Diana și la ultima puse X, pentru că nu știa numele pacientului dr. Sanchez. Dacă teoria i se confirma, toți se născuseră în timpul fazei de tota-

litate maximă a unei eclipse de soare. Nathaniel fusese în 1999 martorul unei eclipse totale, iar apoi, în timpul celei de-a doua, din 2017, „poof!"- înapoi în 1999. El, Diana și X se născuseră în 1999, asistaseră la eclipsa din 2017 prima dată, iar apoi, în timpul celei de-a doua, din 2024 „poof!"- înapoi în 2017. începea să observe un tipar, iar confirmarea se aștepta s-o primească după discuția cu X și, eventual, cu moașa care asistase nașterea lui Nathaniel.

Oare câți alții ca ei mai existau? Tastă în câmpul de căutare Google „Câți copii se nasc pe zi". Răspunsul veni prompt, 385.000 în întreaga lume și aproximativ 10.000 în Statele Unite.

La căutarea „Câte eclipse solare totale în ultimii 50 de ani", Google își făcu din nou datoria, afișând prompt mai multe linkuri cu eclipsele din secolul XX și cele din secolul XXL Numără 21 între 1970 și 1999, și 11 între 2000 și 2017. Câteva calcule mai târziu ajunse la un rezultat de aproximativ 500 de persoane numai în Statele Unite, născute după 1970, care veniseră pe lume în timpul celor aproximativ două minute ale fazei maxime de totalitate a unei eclipse solare.

Oare câte dintre acestea „dispăruseră" în 21 august 2017? Tastă „Persoane dispărute în Alabama". Găsi lista, căută pe cei dispăruți în 2017 și descoperi șase persoane. Deshawn Westbrook era dat dispărut pe 23 august, dar fusese văzut ultima oară pe 21. își notă cu

conștiinciozitate informațiile și trecu mai departe, la „Persoane dispărute în Alaska".

Până a doua zi, seara târziu, adunase nu mai puțin de 16 persoane de pe întreg cuprinsul Americii care corespundeau criteriilor de căutare. Pentru fiecare făcuse o fișă cu numele și informațiile de contact ale poliției locale. începând cu a doua zi, urma să înceapă să-i sune la telefon. Se lăsă pe spate, cu mâinile la ceafă. Ar fi băut niște whisky, dar nu avea deloc prin casă vreo băutură alcoolică. îl deranja uneori faptul că nu putea furniza un document de identitate cu vârsta lui reală, iar cu figura lui de puștan nu avea nicio șansă să cumpere nici măcar bere. Trebuia să mai aștepte încă doi ani și jumătate pentru asta.

Telefonul îl avertiză cu un piuit slab că primise un SMS. „Candace Rimbaugh 208-555-5926. A zis că poți să o suni oricând seara. Annette." Chiar si în Idaho era *i*
destul de târziu, cu toată diferența de fus orar, astfel că, oricât l-ar fi mânat curiozitatea, amână convorbirea pentru a doua zi. Ce-i drept, o contribuție semnificativă la această decizie o avusese și Carroll, care se fâțâia prin cameră îmbrăcată numai cu un negligeu.

A A A

Vinerea avea numai cursuri, fără ore de laborator la care să fie cerută prezența. Afară burnița și putea vedea pe geam chiar și niște fulgi de zăpadă răzleți.

N-avea niciun chef să iasă din casă, așa că opri alarma telefonului și se întoarse pe partea cealaltă, încercând să adoarmă. Fără succes, însă, pentru că un gând nu-i dădea pace. Concentrat pe munca de investigație, scăpase din vedere imaginea de ansamblu. Acum, că terminase de periat listele cu persoane dispărute, putea să pună cap la cap informațiile. Ca și el, oamenii aceștia erau prinși, probabil, într-o buclă temporală care-i arunca mereu în trecut. Deși 16 era un număr relativ mic, cauza era faptul că între 1979 și 2017 nu mai avusese loc nicio eclipsă totală vizibilă din America. Cu cea din 2024 însă, situația stătea mult mai diferit. Ca și el, milioane de alți americani vor asista la ambele eclipse, ceea ce însemna că numărul celor care vor fi „dispărut" în aprilie 2024 trebuia să fie cu mult mai mare. Până acum avea numai 2-3 cazuri. Se trezise de-a binelea.

înainte de a începe campania de telefoane pe la secțiile de poliție, își pregăti un scenariu. Era necesar să ia legătura cu un membru de familie al persoanei respective, de la care să afle nu numai data, dar, pe cât posibil și ora la care acesta se născuse și, cel mai important, dacă existase posibilitatea ca respectivul să fi fost martorul unei alte eclipse solare, înainte de 2017.

Era ora 7:40 și se gândi că-i prea devreme pentru a suna în Alabama. Drept urmare, ordonă lista în funcție de fusul orar și primul apel fu la poliția din Griffin, Georgia, unde era ora 8:40. Răspunse o femeie care,

după voce, abia absolvise academia de poliție. Foarte amabilă și extrem de profesională, îi puse la dispoziție informațiile pe care le putea furniza public, dar refuză să-i ofere datele de contact ale familiei lui Mitchell Yarbrough. Cu toate acestea, își notă întrebările lui Robert și-i promise că va lua personal legătura cu soția acestuia și îi va trimite răspunsurile prin e-mail.

Termină lista cu puțin înainte de prânz; ultima conversație o avusese cu un ofițer de la biroul șerifului » » I din districtul Washoe, Nevada. Acesta o cunoștea personal pe mama femeii dispărute, care-i fusese profesoară în școala elementară. „Sună-mă luni dimineață, OK? O să vorbesc cu ea în weekend. Multă baftă!" zisese acesta înainte să închidă.

Robert puse telefonul pe masă și răsuflă ușurat. Nimeni nu-i pusese întrebări la care să-i fi fost dificil să răspundă și era evident că, neavând nicio pistă de urmărit, polițiștii erau chiar bucuroși să beneficieze de orice fel de sprijin în dezlegarea cazurilor respective, chiar dacă era vorba de un student la medicină care-si ♦ pregătea lucrarea de diplomă. Acum, tot ce mai avea de făcut era să aștepte. Intre timp, era cazul să mai citească ceva pentru facultate. Fără prea multă tragere de inimă, luă unul din manualele așezate ordonat pe birou și se întinse pe canapea.

A A A

Ziua trecu strecurându-se printre paginile pline cu formule ale cursului de biochimie. Se ridică să-și pregătească o cafea, când sună telefonul. Era dr. Sanchez.

— Bună seara, tinere.

Vocea i se auzea cu un oarecare ecou și Robert își putu da seama că era în mașină, probabil în drum spre casă.

— Mă bucur să vă aud. Ce mai faceți?

— Am avut ceva mai devreme ședința[1] cu Joakim, dar te-am sunat abia după ce mi-am pus în ordine lucrurile pentru luni. Poți vorbi? E un moment potrivit?

— Sigur, da.

— Deci, s-o luăm pe rând. Pacientul e stabil, nu mai prezintă ideația delirantă și nu cred că o discuție cu tine i-ar putea face rău. Din contră, chiar mă gândesc că aș putea găsi niște elemente care să-1 ancoreze în realitate pentru discuțiile viitoare cu el. Asta, în ce mă privește. Legat de el, Joakim a zis că nu are nimic împotrivă să stați de vorbă. Weekendul acesta pleacă cu părinții într-o excursie, din câte am înțeles, așa că rămâne să vorbiți săptămâna viitoare. E OK să-i dau numărul tău de telefon, să te sune el?

— Sigur, da.

Nu că ar fi avut de ales.

— Dar am o condiție. Vreau să înregistrezi discuția cu el și să mi-o pui la dispoziție. Am vorbit deja despre asta cu Joakim și a fost de acord.

— Bineînțeles. Am același aranjament și cu dr. Wolkoff.

— Bine, atunci. Iti doresc un weekend minunat!

— Asemenea. Mulțumesc mult încă o dată.

Abia așeză telefonul pe masă cu gândul îndreptându-se la o cafea, când acesta sună din nou. Era dl Feldman.

— Bună, tată. Care-i treaba?

— Salut, fiule. Doar voiam să-ți zic. L-am rugat pe Leonard să arunce o privire pe ce mi-ai trimis tu, calculele tale pentru terasă, știi. Ți-a ieșit la marele fix.

— OK. Mă bucur, ce pot să zic?

— Zic s-o facem după Paște, când se face vremea ceva mai caldă.

— „Noi" - adică tu împreună cu Leonard, sau tu cu mine?

— De ce, nu vrei să dai o mână de ajutor?

— A, da, nu asta-i problema. Te ajut cu demolarea, dar să știi că nu mă bag la montajul scândurilor noi.

— Părerea mea e că două zile sunt mai mult decât suficiente. Cu tot cu debarasat scândurile vechi. Vii tot așa, într-o vineri seara. Poți să o adud și pe fată, dacă vrei.

— Asta e de la tine sau de la mama?

în loc de răspuns, dl Feldman râse din toată inima.

A A A

Ultimele picături de cafea se scurgeau cuminți în cană. în Idaho era acum ora cinci după-amiaza. Era momentul să o sune pe Candace Rimbaugh.

Se dovedi că moașa era o persoană foarte meticuloasă. Nu numai că își notase cu multă grijă toate detaliile despre copiii pe care-i adusese pe lume, dar păstrase într-o arhivă personală tot felul de memo-uri și notițe și avea la îndemână toate informațiile despre nașterea lui Nathaniel, inclusiv ora exactă: 8:56. Era exact ora momentului de maxim al eclipsei din 1979. Piesele de puzzle începeau să se așeze una câte una, dar cum avea să arate imaginea finală, asta nu putea ști. Apucă din reflex ceașca de cafea, doar pentru a constata surprins că era deja goală. Pur și simplu, în ultimul sfert de oră mintea lui nu înregistrase nimic altceva în afara conversației telefonice. >

NOUĂSPREZECE

Săptămâna care urmă aduse cu sine mai multe clarificări, una după alta. Nouă din cele șaisprezece persoane dispărute se născuseră într-o zi când avusese loc o eclipsă totală. Pentru două din acestea află chiar și ora la care se născuseră și care, fără mare surpriză, coincidea cu momentul de maxim al eclipselor din 30 mai 1965 și, respectiv, 20 iunie 1974. Despre șase din acestea i se spusese că mai fuseseră la un moment dat martorii unei eclipse totale - două în Africa, una în India, una în Brazilia și încă două tot prin America de Sud. Pentru ceilalți încă mai aștepta informații sau nu putuse lua legătura cu membrii de familie care să-i ofere detalii, dar acest aspect nu mai era atât de important - avea destule date care să-i confirme teoria.

Joakim se dovedise circumspect la început, fără să se arate foarte dornic de a-și împărtăși experiența, dar în cele din urmă se deschise discuției, iar povestea sa se dovedi extrem de asemănătoare cu cea a Dianei.

Ceea ce-l frapă pe Robert fu însă numărul mult mai mare de detalii furnizate de Joakim referitoare la diferențele observate între cele două perioade, cum ar

fi culoarea albastră în loc de grena a mașinii cumpărate de un vecin, sau faptul că o verișoară de-a sa născuse o fată prima dată, iar acum avea un băiat.

— Poți să-mi zici, te rog, ce crezi că se va întâmpla în viitor? Sau, mai bine zis, ceva semnificativ care s-a întâmplat în acea perioadă?

Joakim tăcu o vreme, înainte să răspundă.

— O pandemie cu un virus din China. A durat vreo doi ani. A fost nasol. Lumea a trebuit să stea în izolare, milioane de morți, chiar nasol. Și mă îngrozește ideea că trebuie să trec din nou prin asta. Și a mai fost un război între Rusia si Ucraina.

Robert știa prea bine la ce se referă Joakim, doar trecuse și el, nu o dată, ci de trei ori prin pandemie. Atâta doar că ultimele două fuseseră mult mai blânde - Covid20 se dovedise a nu fi mai periculos decât gripa, iar Covid22, care avusese originea în India, fusese relativ repede ținut sub control, datorită perioadei de incubație mult mai scurte, de numai 3-5 zile.

— Ce te face să crezi că o să se repete la fel? Doar ai văzut câte diferențe există între cele două segmente temporale? Poate va fi o pandemie cu un virus mai puțin agresiv?

— Să ne ferească Dumnezeu de una cu un virus mai rău, atâta îți zic.

După ce încheie convorbirea cu Joakim, o sună pe Diana. Fata răspunse aproape imediat; fără îndoială, ținea telefonul mereu aproape de ea.

— Bună, Diana! Mă uitam pe notițele făcute în timpul discuțiilor noastre și ceva mi-a atras atenția. La un moment dat, ai zis de faptul că nu vrei să mai treci încă o dată prin aceeași perioadă pentru că, citez, „S-au întâmplat niște chestii nasoale de tot". A fost ceva personal sau ceva care s-a întâmplat la nivel global? Poți să-mi dai mai multe detalii?

— Nu ți-am zis, nu? Deci, a fost o pandemie, cu un virus din China. S-a panicat toată lumea, ne-au ținut în casă câteva săptămâni, a trebuit să purtăm mască atunci când ieșeam pe stradă. O să vezi pe pielea ta. Mi-a murit o mătușă atunci. îți dai seama, am fost la înmormântarea ei acum trei ani, iar weekendul trecut a fost la noi în vizită. Cât poate să fie de aiurea chestia asta?

— Aiurea, da.

— Parcă ziceai că mai ai un caz, un tip care a trecut și el prin asta. Greșesc?

— îhm.

— El ți-a zis ceva de pandemie?

Robert nu voia s-o mintă, dar nici nu-i putea spune adevărul. Se băgase singur într-un colț și nu voia ca Diana să-și piardă încrederea în el.

— Uite, o să-l întreb. E un caz mai dificil, nu comunică foarte mult.

— Chiar sunt curioasă. îti dai seama, dacă si el are
» ' »
aceleași experiențe ca mine, e clar că eu nu sunt nebună.

— în ce an o să fie pandemia asta de care zici? Nu de alta, dar să-mi fac provizii din timp, dacă ne țin ăștia fortat în casă. » »

— Faci mișto de mine?

— Câtuși de puțin.

- 2021.

— Covid21, interesant.

— Hei, hei. De unde știi de „Covid"? Eu nu am zis asta niciodată.

— Ah, nu știu... probabil de la dr. Wolkoff? improviză Robert.

— Nu încerca să mă faci din vorbe. Am spus că eu nu am zis de Covid NI-CIO-DA-TĂ. Nici ție, nici lui Wolkoff, nici nimănui. Deci, de unde știi de „Covid"?

— Ești sigură că nu ai pomenit asta niciodată? Am ascultat câteva din înregistrările tale cu dr. Wolkoff.

— Tu ești cazul, așa-i? Mie poți să-mi zici. De altfel, cred că doar mie poți să-mi zici, din toată lumea asta.

— Ce idee! Nu Diana, nu sunt eu cazul acela, crede-mă.

— Nu? Atunci zi-mi, te rog, care e data ta de naștere? Nu-mi răspunde, lasă-mă să ghicesc... 11 august 1999?

Robert rămase blocat. Dăduse cu bâta în baltă în stil mare.

— Uite care-i treaba, zise fata. Pentru mine, chestia asta este extrem de importantă, mă-nțelegi? Să am practic dovada că nu sunt nebună, chiar dacă în sinea mea știu asta. »

— Hai să vorbim despre asta altădată, da?

— Când?

— Peste vreo săptămână?

Imediat ce lăsă telefonul din mână, deschise Google și tastă „Software pentru editare audio". Nu-i plăcea deloc ce trebuia să facă, dar nu avea nicio altă soluție. Găsi un program care oferea gratuit 7 zile de probă, încărcă fișierul audio cu convorbirea de mai devreme » și elimină cele 52 de secunde care-1 puneau cu spatele la zid. Salvă fișierul editat și-l trimise pe e-mail dr.-ului Wolkoff, cu mențiunea că identificase un alt caz similar, al doctoriței Sanchez, care îi spusese și el despre o pandemie. Ar fi fost oare util, pentru binele celor doi pacienți, să-i pună în contact unul cu altul? Scrise apoi un al doilea e-mail adresat doctoriței Sanchez, foarte asemănător cu cel de dinainte.

Privi maldărul de hârtii cu notițele și mâzgălelile adunate până atunci și avu un sentiment de deznădejde. Era prea mult pentru un singur om. Avea nevoie de cineva care să îi dea un suflu nou. Gândul îi zbură la Daniel, vărul lui Hank. Deși îl cam luase în zeflemea, Daniel avea o mare calitate: putea vedea lucrurile critic, dintr-o altă perspectivă. Fără să stea prea mult pe gânduri, puse mâna pe telefon.

A A A

— Ce să zic, e cel puțin surprinzător. Ce aș putea să fac eu?

Daniel avusese o etapă inițială în care îl tratase cu multă condescendență pe Robert, dar mai apoi începuse să pună cap la cap informațiile și curiozitatea omului de știință luase locul scepticismului, în cele din urmă. Dacă la început își consulta ceasul din două în două minute, acum nu se mai atinsese de telefon de aproape un sfert de oră, observă Robert.

Se aflau la aceeași terasă unde avuseseră discuția * , anterioară. In dreapta lor, doi îndrăgostiți se sărutau cu pasiune, iar undeva în spate, un tânăr era adâncit într-un laptop, fără să acorde nicio atenție oamenilor din jurul lui.

— Daniel, îti dai seama, chestia asta e atât de neobis- nuită. Nici eu nu știu de unde s-o apuc. Zi-mi ce crezi.

— Știi, științele exacte se bazează pe o serie de elemente concrete. Dacă ar fi să-l parafrazez pe Sherlock Holmes, după ce elimini imposibilul, ceea ce rămâne, oricât de improbabil, trebuie să fie adevărul. In cazul ăsta - făcu un gest amplu cu mâna spre dosarul lui Robert -, necazul e că, dacă elimini imposibilul, nu mai rămâne nimic. Ori ai dat peste o serie de coincidențe foarte bizare, dar nimic mai mult, ori tocmai ai descoperit existența unui univers cu linii temporale paralele și oameni care le pot traversa.

— Si deci, nu e nimic de făcut altceva decât să stăm în expectativă?

— Practic, da. Adică, putem pune la cale câteva experimente așa, de dragul științei, dar nu e chiar simplu.

— La ce fel de experimente te gândești?

— Pfuuu.... dacă teoria ta e corectă, asta înseamnă că, dacă unul din subiecții tăi ar fi expus unei eclipse de soare, o să dispară într-un trecut alternativ. Ar trebui să vedem unde si când o să aibă loc următoarea > eclipsă, o luăm de mânuță pe fata aia, Diana, și mergem cu ea în Europa, sau Africa, sau unde-o fi și, în loc să ne uităm la spectacolul celest, ne uităm la Diana. O filmăm. Dacă face... cum ai zis? „Poof"?... atunci teoria ta se verifică.

— America de Sud.

- Huh?

— Următoarea eclipsă totală. O să aibă loc în America de Sud în iulie, anul viitor. Si încă una, tot acolo, în decembrie 2020.

— De unde știi?

— Am... studiat mult eclipsele.

— Tu glumești, așa-i? Adică... nu te gândești pe bune să...

— Nu mă gândisem la asta, nu. In plus, știi vorba aia, trebuie să vrea și fata.

Râseră amândoi, dar senzația de straniu din jurul mesei nu se disipase.

DOUĂZECI

Nici dr. Wolkoff, nici dr. Sanchez nu fuseseră de acord cu ideea lui Robert. Deși era dezamăgit, putea înțelege foarte bine motivația celor doi psihiatri: dacă pacienții lor ar fi găsit niște ancore care să le confirme „ideația delirantă", acest lucru ar fi dus la o regresie a stării lor de echilibru, spre manifestările schizofrenice. Nu avea însă de ales decât să accepte decizia specialiștilor.

Rumega încă la discuția avută cu Daniel. Impedimentul major pe care-1 vedea era acela că, dacă s-ar fi dus și el în America de Sud împreună cu Diana, atunci, cel mai probabil și el s-ar fi trezit aruncat înapoi în 2017, iar acest lucru nu făcea deloc parte din planurile sale. Orice avea să se întâmple de acum înainte, avea să stea departe de următoarele eclipse de soare pentru tot restul vieții sale. Mai mult, nu putea să dezvăluie nimănui faptul că el însuși era unul dintre „subiecți".

— La ce te gândești? îl întrebă Carroll, văzându-1 preocupat.

Cum mai aveau o oră de mers până la cabana unde plănuiau să-și petreacă weekendul și tocmai terminase de făcut niște comentarii la postările pe Facebook

ale prietenelor ei, în mod evident acum avea chef de conversație.

— Nimic spectaculos. Mi-am dat seama că trebuie să-mi fac schimbul de ulei la mașină și probabil trebuie să schimb și plăcuțele de frână.

Muzica de la radio începu să aibă întreruperi și Carroll butonă aparatul, căutând un alt post care să difuzeze o muzică pe placul ei.

Time flies by in the yellow and green
Stick around and you'll see what I mean I'll be
riding shotgun Underneath the hot sun
Feeling like a someone

Robert dădu volumul mai tare și începu să bată ritmic cu mâna în volan, cântând și el totodată, fals ce-i drept, dar din toată inima. După ce melodia se termină, gazda emisiunii muzicale, care după voce părea a fi un adolescent, îi anunță că, după calupul de reclame, urma un interviu în exclusivitate cu George Ezra, solistul melodiei „Shotgun", pe care postul de radio WLAC tocmai o difuzase în premieră. Robert vru să schimbe postul, dar Carroll nu-1 lăsă.

„Timpul zboară în galben și verde
Rămâi prin preajmă și vei vedea ce vreau să spun
O să fiu pe locul de lângă tine
Sub soarele fierbinte
Simțindu-mă important"

Fetei îi dispăruse brusc cheful de discuții, cufundându-se într-o tăcere adâncă. Dacă Robert s-ar fi uitat la ea, ar fi putut citi pe fața ei un amestec de surpriză și consternare, dar intraseră într-o zonă cu serpentine și era foarte atent la drumul spre lacul Center Hill.

Camera pe care o închiriaseră la Leeric Lodge cu 140 de dolari pe noapte avea un aspect rustic, cu un puternic miros de lemn de brad. Lacul se afla la ceva mai mult de o milă, la capătul unui drum asfaltat, mai ocolit, pentru cei care preferau să meargă cu mașina, dar Robert preferă cărarea prin pădure, marcată de urmele bicicletelor montane, care ieșea direct la ponton.

— Ce vrei să facem? Mergem de-a lungul lacului? Inchiriem o hidrobicicletă?

— Mi-ar plăcea să închiriem o barcă, ce zici?

— Am putea, da. Dar trebuie să mergem cu mașina până la debarcader, e cam departe.

— OK atunci. Haide.

Tonul nu lăsa loc de întors, sau cel puțin așa i se păru lui Robert.

A A A

Bărbatul care gestiona centrul de închirieri, un zdrahon de aproape doi metri înălțime, le spuse că nu avea momentan nicio barcă disponibilă până la ora trei. Le recomandă să viziteze între timp centrul de

creație pentru nativii americani din apropiere, iar dacă le era foame, le recomanda food-truckul lui Gracie.

Appalachian Center for Craft vindea tot felul de obiecte decorative - vase cu forme ciudate, sticlărie pictată, mobilier cu forme futuriste sau jucării din lemn. Carroll își cumpără o piesă ceramică în forma literei omega decorată cu motive Cherokee, în timp ce Robert se mulțumi cu un briceag al cărui mâner sidefat avea forma unei gheare.

Piesa de rezistentă din meniul lui Grade erau rulou-
*
rile Lumpia, în stil filipinez, pentru care așteptară douăzeci de minute, vreme în care Carroll a tot butonat telefonul. Găsiră o masă ceva mai retrasă și mâncară cu poftă. Aproape terminaseră, când un SMS îl anunță pe Robert că barca era acum disponibilă.

A A A

Sezonul de pescuit propriu-zis încă nu începuse, dar ici și colo se puteau zări pe lac bărcile pescarilor inveterati.

— Iți place să pescuiești?

Erau deja în mijlocul apei, departe de mal.

— Nu neapărat. îmi place peștele, dar nu mă dă pe spate să stau pe lac o zi întreagă cu trei undițe.

— Dar văd că te descurci bine cu barca.

Carroll făcuse remarca imediat după ce o șalupă de dimensiuni relativ mari trecuse în viteză pe lângă

ei, iar Robert manevrase cu repeziciune volanul, punând barca în diagonală față de valurile formate, minimizând tangajul.

— Draga mea, mă descurc bine cu multe lucruri. Cum ar fi, de exemplu...

Nu-și termină propoziția, apropiindu-se de Carroll și sărutând-o cu pasiune. își aduse deodată aminte de Viviana și de momentele lor de pasiune din largul Miami-ului.

Fata se desprinse moale din îmbrățișarea lui, privindu-1 lung.

— Te iubesc, știi?

— Si eu te iubesc.

Vru să o sărute din nou, dar Carroll se întoarse ușor, iar buzele lui îi atinseră doar obrazul.

— Dacă ai avea un secret, ai avea încredere să mi-1 împărtășești?

— Dacă aș avea un secret...? Ce vrei să spui?

— Robert. Oftă adânc, trase aer în piept, după care continuă. Spune-mi, te rog, ești și tu unul dintre *aceia?* Să nu mă minți!

»

— Dintre „aceia"? La ce te referi?

— Robert, te rog. Unul din cei care este afectat de eclipsă.

— Pfuai, ce idee! De unde și până unde?

— Am pus cap la cap mai multe lucruri și e singura explicație logică. Interesul tău nefiresc pentru „lucrarea de diplomă", deși nu s-a mai auzit despre un stu-

dent care să înceapă încă din anul întâi așa ceva. Faptul că știi atât de multe lucruri din medicină, de parcă ai mai fi trecut prin facultate o dată. Sau lucruri mici, cum e ăsta, cu barca. Voi n-aveti o barcă acasă si totuși ai manevrat-o extrem de natural. Mi-am dat seama când veneam încoace si cântai în mașină melodia aia t *
cu pasiune, știai versurile, știai ritmul - e clar că o mai ascultaseși nu o dată, de două ori, ci de foaaarte multe ori. Și totuși, e o melodie abia lansată în Anglia, de nici două săptămâni. Și m-am întrebat, cum e oare posibil să știi cântecul?

— E, cum să fie lansată doar de două săptămâni?

Tonul lui era însă neconvingător.

— Nu mă lua de proastă, te rog. Am căutat pe internet cât ai stat la coadă la mâncare, dacă vrei să știi. în ultimele două săptămâni am petrecut aproape tot timpul cu tine și melodia asta nu am mai auzit-o *niciodată* până acum. Chiar și DJ-ul a zis că e difuzată în premieră. E un cântec foarte mișto si sunt convinsă că o să fie unul din hiturile verii. O să-l tot auzim de n-șpe ori pe zi la radio și în fiecare club pe unde o să mergem, până o să ni se acrească. Dar așa ajungi să-l reții și, peste niște ani, când o să-1 asculți din nou, ți-1 vei reaminti și o să-l cânți și tu împreună cu solistul. Așa mi-a picat fisa. Tu ai mai ascultat acest cântec, de foarte multe ori. Iar dacă e să caut un singur lucru care să le explice pe toate, atunci acesta este. Tu ai mai trăit astea odată. Ai mai trecut prin facultate odată. Ai învățat să con-

duci o barcă. Și probabil ai mai fost împreună cu mine odată. Faptul că știi, de exemplu, că nu-mi plac crinii, că prefer oule fierte moi sau că îmi place apa tonică, lucruri din astea, cărora nu le-am acordat până acum nicio atenție, dar care acum capătă sens.

Robert tăcu, înghițind în sec, privind atent un cocostârc care stătea într-un singur picior pe un ciot, nu departe de ei. Aerul era nemișcat, nu adia nicio boare de vânt. încerca să-și adune gândurile, dar nu reușea să conceapă o idee coerentă. Nu voia, nu putea să recunoască adevărul în fața lui Carroll, dar în același timp argumentele ei erau corecte.

— Si dacă ar fi asa? Dacă as fi unul dintre cei care ,
J »
s-a întors în timp, ce diferență ar face asta?

— Nu știu, nu m-am gândit. Deci, este adevărat?

— Nu am zis asta. Dar, dacă nu contează, atunci de ce să facem speculații?

— Ai fost acolo. Si... nu o dată, ci măcar de două ori. Doamne!

— Carroll, n-o lua pe arătură, te rog.

— Cei doi, Diana și băiatul ăla, Joakim? Au ajuns la psihiatrie, și cred că și eu aș lua-o razna dacă mi s-ar întâmpla așa ceva. Tu însă nu, te comporți perfect normal și suntem împreună din noiembrie, deci, la foarte puțin timp după eclipsa de anul trecut. Asta îmi spune că poți ține sub capac toată povestea fără prea mare efort. Știi ce ți s-a întâmplat și știi ce ai de făcut. Nu cred în supranatural sau chestii din astea, dar e vorba

duci o barcă. Și probabil ai mai fost împreună cu mine odată. Faptul că știi, de exemplu, că nu-mi plac crinii, că prefer oule fierte moi sau că îmi place apa tonică, lucruri din astea, cărora nu le-am acordat până acum nicio atenție, dar care acum capătă sens.

Robert tăcu, înghițind în sec, privind atent un cocostârc care stătea într-un singur picior pe un ciot, nu departe de ei. Aerul era nemișcat, nu adia nicio boare de vânt. încerca să-și adune gândurile, dar nu reușea să conceapă o idee coerentă. Nu voia, nu putea să recunoască adevărul în fața lui Carroll, dar în același timp argumentele ei erau corecte.

— Si dacă ar fi asa? Dacă as fi unul dintre cei care J
» >
s-a întors în timp, ce diferență ar face asta?

— Nu știu, nu m-am gândit. Deci, este adevărat?

— Nu am zis asta. Dar, dacă nu contează, atunci de ce să facem speculații?

— Ai fost acolo. Si... nu o dată, ci măcar de două ori. Doamne!

— Carroll, n-o lua pe arătură, te rog.

— Cei doi, Diana și băiatul ăla, Joakim? Au ajuns la psihiatrie, și cred că și eu aș lua-o razna dacă mi s-ar întâmpla așa ceva. Tu însă nu, te comporți perfect normal și suntem împreună din noiembrie, deci, la foarte puțin timp după eclipsa de anul trecut. Asta îmi spune că poți ține sub capac toată povestea fără prea mare efort. Știi ce ți s-a întâmplat și știi ce ai de făcut. Nu cred în supranatural sau chestii din astea, dar e vorba

dată. Sau de două ori. Sau de o mie de ori. Știu, și pentru mine e suficient. Dar mi-aș fi dorit să fii sincer cu » mine.

— Ce ar însemna asta pentru tine? Să presupunem, prin absurd, că ar fi adevărat și că da, aș fi un fel de călător prin timp și ți-aș mărturisi acest lucru. Ce ai face?

— Nimic. Aș păstra asta secret, dar nu m-aș mai mira de fiecare dată când scoți din joben câte o chestie spectaculoasă. Aș ști că ești un tip normal, care a avut parte de o experiență unică, și nu un tip într-atât de neobișnuit că uneori mă sperii.

— Deci asta e? Ai nevoie să recunosc că fac salturi prin timp ca să te simți în siguranță cu mine? OK, atunci. Da, recunosc cu mâna pe inimă, am mai trăit asta, și da, am mai fost împreună cu tine. Ești fericită acum? Te face asta să te simți mai sigură?

— Robert, nu o lua la modul ăsta, te rog. Pune-te în locul meu, fie și pentru o secundă. Dacă tu ai fi un tip obișnuit și ai avea o prietenă care să fie... ca tine, să aibă preocupări tipice pentru o femeie de treizeci și cinci de ani, nu pentru o studentă, care să fredoneze melodii care încă nu s-au lansat, asta ca să dau un singur exemplu, tu ce ai crede? Poți să fii sincer?

— Aș căuta o explicație, cu siguranță, dar nu m-aș gândi la ceva atât de improbabil.

Carroll oftă adânc, se ghemui și nu mai spuse nimic. Deși vara nu era prea departe, serile erau încă răco-

roase. Soarele coborâse mult către linia orizontului si *f* căpătase o nuanță roșu-portocalie care se reflecta pe oglinda lacului. Robert întoarse barca și până la debarcader nu se mai auzi decât huruitul monoton al motorului.

Mama lui Carroll împlinea cincizeci și unu de ani la sfârșitul lunii mai. Părinții ei locuiau în Huntington, Virginia de Vest, și drumul până acolo era lung, de aproape șase ore. Din acest motiv, Carroll nu mai fusese acasă de la Crăciun, așa că era foarte nerăbdătoare să-și revadă părinții.

Pentru Robert era prima dată când urma să-i întâlnească pe Jeffrey și Janet. Nu se mai întâlnise cu ei în celălalt timp, pentru că amândoi muriseră în pandemia din 2021, cu ceva mai mult de un an înainte ca el și Carroll să formeze un cuplu. Ultimele două săptămâni fuseseră dificile, deoarece avea impresia că era tinut foarte atent sub observație, deși Carroll nu mai făcuse nicio remarcă de la discuția de pe lac.

Pentru a nu mai repeta scăparea cu George Ezra, ca să evite impulsul de a fredona o melodie din cele difuzate la radio, mestecă gumă aproape tot drumul.

— Trebuie să facem o pauză, am nevoie de o cafea.

— Perfect. Si eu am nevoie la baie. Vrei să conduc și eu?

— Nu, sunt OK. Drumul nu e deloc aglomerat și nu mă simt obosit.

— Nu mi-ai zis niciodată, ai mai fost până acum în Virginia de Vest?

— O, da, și nu doar o singură dată. In Snowshoe, la schi. Am trecut chiar și prin Huntington. De-aia îmi păreai cunoscută când te-ai așezat lângă mine la curs.

— Ha, ha. Cred că mai curând ai stat lângă mine în telescaun. Și noi mergeam la schi tot acolo.

— Nu mi-ai zis niciodată că schiezi.

— Nu, nu mai schiez de câțiva ani. Am căzut si mi-am ' » , sucit genunchiul destul de nasol.

— N-am știut, îmi pare rău. Robert era confuz, deoarece fusese altcândva cu Carroll la schi, care se mișca pe pârtie cu multă eleganță. Și nu mai poți schia deloc? continuă el.

— Nu știu. Doctorul mi-a zis atunci să nu mai schiez sezonul următor, apoi am avut gripă exact în perioada vacanței, apoi iarna trecută știi cum a trecut.

— De ce nu-ti faci un control, si uite, iarna viitoare facem câteva coborâri. O iei ușurel.

Carroll scoase un sunet care putea însemna orice. Ieșiră de pe autostradă la o benzinărie Race Track.

AAA

Casa lui Carroll se afla pe o proprietate de aproape trei hectare, cea mai mare parte pădure. Grădina era

amenajată cu mult bun gust, aleea de la poartă și până la casă fiind mărginită de o parte și de alta de tufe de trandafiri, iar din loc în loc erau plantate hortensii.

— Uau, ce frumos e! făcu Robert.

— Da, mama își petrece o grămadă de timp pigulind floricelele.

— Si a mea la fel. Ai remarcat, de altfel.

Trase mașina pe iarbă cât să nu împiedice ieșirea din garaj și scoase din portbagaj cele două genți de voiaj, exact când Jeffrey le ieși în întâmpinare.

— Te salut, tinere. Bine ai venit!

Avea o strângere de mână fermă.

— Mă bucur să vă cunosc în persoană, în cele din urmă, răspunse Robert.

Vorbiseră pe Whatsapp în câteva rânduri, când Carroll sunase de la el de-acasă.

— Haide, intrați. Janet e la supermarket, trebuie să vină si ea în curând.

»

I se pregătise dormitorul de jos, o cameră vopsită într-o nuanță gri palid, cu mobilier alb. Deși familiară, ceva era totuși diferit de cum și-o amintea, dar nu putea spune ce anume. Se întoarse în camera de zi, unde nu era nimeni, dar, auzind voci pe terasă, ieși și el. Jeffrey pregătea grătarul, iar Carroll și sora ei sporovăiau pe balansoar.

— Dacă vrei ceva de băut, poți să îți iei din lada frigorifică, acolo.

Jeffrey arătă cu furculița pentru fripturi.

— Uite cine-a venit! zise Carroll. Hai să-ti fac cunos-
i >
tință cu soră-mea, Heather. Heather, el e Robert.

— Bună. Bine ai venit. încântată.

— Bună. Mă bucur să te cunosc.

Se întreba dacă era mai bine să-i strângă mâna sau s-o îmbrățișeze, dar Heather rezolvă momentul de J »

ezitare întinzându-i mâna.

Spre deosebire de Carroll, Heather avea ochi albaștri și părul blond, dar în rest semănau perfect. Fetele se vedeau rar, deoarece Heather era studentă la Virginia Tech, în Richmond, la o distanță practic egală cu cea între Huntington și Nashville, dar în direcția opusă. Venise cu o zi mai devreme, împreună cu Ron, prietenul ei, care acum era împreună cu Janet la cumpărături.

Când o întrebase pe Carroll, la un moment dat, cum crede că-1 vor primi părinții ei, ea îi povestise cum decursese „întâlnirea de gradul trei" dintre Ron și Jeffrey din urmă cu fix un an. Janet dăduse o petrecere monstru cu ocazia împlinirii vârstei de cincizeci de ani, iar Heather apăruse pur și simplu la brațul lui Ron, care ținea un buchet imens de trandafiri.

Părinții știau, evident, că Heather „se vede" cu un băiat, dar nu-i anunțase că vine însoțită. Jeffrey, care era deja la al treilea pahar de whisky după ce mai lichidase vreo două beri în cursul după-amiezii, se apucase să-l descoasă pe bietul băiat mai ceva ca la un interogatoriu la poliție. Salvarea venise de la un văr de-al fetelor, care-1 trăsese pe Jeffrey deoparte, între-

bându-1 ceva legat de serviciul de catering. A doua zi dimineață, când Jeffrey coborâse, într-un târziu, mahmur, din dormitor, îl găsise pe Ron în bucătărie și-l întrebase cine este și ce caută în casa lui, pretinzând că nu-și mai amintea deloc de el. Și, cum precedentul fusese creat de Heather, care își adusese iubitul acasă și dormise cu el în camera ei, pentru Carroll misiunea era acum infinit mai ușoară. Jeffrey se consolase cu ideea că fetele lui făcuseră trecerea de la iubirile din adolescență la relații serioase, iar cum nici Ron, nici Robert nu erau „ciudați din ăia", totul părea în regulă.

Lada frigorifică era bine garnisită cu bere, sucuri și apă. Desfăcu o bere indiană și bău cu nesaț.

— Știi că în Virginia de Vest este ilegal să consumi alcool înainte de 21 de ani, da?

Tonul lui Jeffrey părea cât se poate de serios. Bărbatul izbucni apoi în râs, văzându-i figura surprinsă.

— Oh, îmi pare rău, nu știam. In Kentucky nu e ilegal. Unde pot să o arunc?

— Ei, ti-am zis ca să știi de-acum încolo.

SUV-ul alb al lui Janet se auzi scrâșnind pe pietrișul din fața casei, oprindu-se în cele din urmă. Primul care apăru fu Ron, cărând mai multe plăsuțe, urmat de Janet, la fel de încărcată. Heather și Carroll se repeziră s-o ajute, iar Jeffrey le deschise ușa. Departe de toată agitația, Robert mai luă o gură de bere. Dobson-ii erau o familie fericită și părea că nimic rău nu li se putea întâmpla.

DOUĂZECI SI UNU

Martie, 2023

— L-au internat pe taică-tău.

Vocea mamei era strangulată de emoție.

— Ce-a pățit?

— Ce să pățească, cu virusul ăsta. S-a simțit rău vreo două-trei zile, iar de dimineață zicea că nu poate să respire. Am chemat salvarea.

— Si cum e acum?

— Nu știu. Nu pot vorbi cu el, e la izolare. Nu mă lasă să intru în spital.

— Tu cum ești?

— Bine, zic. Să ai grijă de tine, da? Tu ești OK?

— Au închis campusul, de ieri. Stăm toți în casă. Zi-mi de tata.

— Ce să zic? îl știi. S-a dus la cabinet în fiecare zi si probabil a avut un pacient de la care l-a luat. Ce i-o fi trebuit, nu știu. Tu ce știi?

— Nouă nu ne-au zis prea multe, adică, în afară de ce spun ăștia la știri, nu am ceva în special. Am vorbit ieri cu doctorul Goodman, pe care l-am avut asistent

la boli infecțioase, în toamnă. Sunt toți căpiați, nu fac față la câți pacienți au. Mă gândesc să vin acasă, oricum nu e nimic de făcut aici.

— Când vrei să vii?

— In weekend. Mai am niște chestii de rezolvat. Sună-mă când ai vești despre tata, da?

■*ir -k ir*

Dl Feldman nu era deloc într-o stare prea bună. Fusese transferat la terapie intensivă cu o seară mai înainte și acum era pe ventilator. Nu era deloc un semn bun. Șansa de supraviețuire era mai mică de 10% pentru cei care aveau nevoie să li se administreze oxigen. Virusul se dovedise acum mult mai agresiv decât în trecut, iar mortalitatea era înfiorător de ridicată.

Capacitatea spitalului din Paducah era cu mult depășită, iar personalul era epuizat de efort. Ca urmare, fuseseră mai mult decât bucuroși când Robert se oferise voluntar. Oricine care înțelegea valorile semnelor vitale și putea face o injecție era binevenit, iar un student la medicină era candidatul ideal. Deși mai tre- ♦ cuse de trei ori prin pandemie, niciodată nu mai făcuse voluntariat în spital. E drept, tot niciodată părinții lui nu contractaseră virusul si nu fuseseră internati.

» »

I se repartizase tura de noapte și își făcea rondul pe etaj, împreună cu o asistentă. Pacienții dormeau, iar doctorița Reese era în birou, completând niște for-

mulare. Se mișca greu, îmbrăcat în combinezon și cu mască de protecție, simțindu-se ca un astronaut.

— Mă duc sus, să văd ce face tata, OK?

Fără să mai aștepte răspunsul asistentei, se îndreptă spre lift.

La ATI era multă agitație datorită aparatelor care bipăiau isteric, făcându-i pe medici și asistente să alerge de colo-colo. „Orice spital are o intrare și două ieșiri". Cuvintele profesorului de semiologie îi veniră brusc în minte, văzând cum unul dintre pacienți era scos pe targă, acoperit cu un cearceaf. Patul gol fu imediat repartizat unui alt pacient aflat în așteptare, pe coridor.

Intră în salonul unde era dl Feldman și privi monitorul aflat deasupra. Oxigenare: 62%. Tensiunea arterială: 91/55. Puls: 98. Respirații pe minut: 31. Nu era bine. Nu era bine deloc. Coborî privirea la tatăl său, care dormea. Se simțea complet neajutorat. Ar fi vrut să facă ceva, dar nu avea ce. Se uită la tubul de la perfuzie pentru administrarea de lichide și medicamente, conectat la brațul stâng, apoi la tubul de oxigen conectat la mască. Un alt tub, la cealaltă mână, pentru administrarea de nutrienti. Tuburi, tuburi, tuburi.

Omul plin de viață, care-1 învățase să meargă pe bicicletă, să scrie, să citească, să înoate, să schieze si să șofeze zăcea acum neputincios, cu viața atârnându-i de niște furtunașe transparente. Toată știința din lume era acum inutilă. Supraviețuirea devenise o loterie. Simți cum i se prelinge o lacrimă.

își mai făcu de lucru pe acolo ceva vreme, înainte de a reveni la etajul 2, unde, la camera 2014, era internată dna Feldman. Timp de câteva zile avusese doar simptome ușoare, ceva febră, nu prea mare, și dureri de cap, și putuse să țină simptomele sub control doar cu acetaminofen și ibuprofen. Cu două zile în urmă, însă, starea ei se degradase brusc, nemaiputându-se ține pe picioare. Nu protestase deloc când Robert o luase practic pe sus și o dusese la spital, să fie ținută sub observație.

îr ☆ iV

Ritmul infernal începea să-și pună amprenta. Făcuse două greșeli copilărești în cursul dimineții, dar avusese noroc de fiecare dată, când una dintre asistente îl observase. Medicul sef de secție îl trimise acasă » »
să se odihnească puțin, după ora trei, să facă un duș, să mănânce ceva si să doarmă câteva ore, înainte de a reveni la spital.

îl trezi soneria telefonului. Nu era alarma pe care și-o pusese pentru ora 21:00, ci un apel. încă buimac, răspunse cu greu. Mai avea nevoie de somn.

— Ar trebui să vii cât mai repede.

Era doctorița Reese. Tonul ei era imperativ. Oare ea când se ducea acasă? Știa că are doi copii mici și la un moment dat le arătase niște fotografii cu aranjamentul făcut de soțul ei, care crease prin casă, pentru

ea, un traseu complet separat, așa încât să nu aducă virusul în contact cu ceilalți membri ai familiei.

— Ajung într-o oră.

— S-ar putea să fie prea târziu.

Un fior îi trecu prin stomac.

— Tata?

— Da. Au sunat acum de la ATI după tine, le-am zis că ești acasă și mi-au spus să te chem. Nu știu mai multe.

Mucusul acumulat în plămâni împiedicase oxigenarea eficientă, iar perioada prelungită în care oxigenul fusese la nivel scăzut îi afectase inima si rinichii. ♦ Odată depășită capacitatea de compensare, cu rezervele organismului epuizate, starea doctorului Feldman se degradase brusc, în interval de numai câteva ore. Când Robert ajunse pe secția de ATI, cincizeci și opt de minute mai târziu, o infirmieră schimba deja lenjeria de pat.

Se gândise, și nu doar o dată, dar alungase ideea din minte ca pe o insectă enervantă, însă spectrul morții revenise insistent, din nou și din nou. Era peste tot înconjurat de moarte și ridicase un zid de protecție pentru a-și păstra sănătatea mentală. Moartea devenise ceva abstract, o prezență imaterială. Până acum. înghiți în sec, conștientizând că nici măcar nu avea puterea să plângă. Raționaliză sec faptul că nu mai era nimic de făcut. Trebuia să-i spună mamei, cumva. Dar nu acum. Nu azi. Va aștepta să se mai întremeze. Era o femeie puternică, și avea să treacă peste asta.

— Ești OK? Ai nevoie de ceva? Vrei să te duci acasă?

Doctorița Reese îl privea compătimitor.

— Acasă... Ce să fac acasă? Să mă urc pe pereți? Nu, o să rămân aici. Să-mi fac de lucru.

— în niciun caz. Tratarea pacienților nu poate fi o formă de terapie pentru tine. E nevoie să fii atent la ce faci si să nu fii distras. Dacă vrei, du-te la mama ta si stai cu ea. Dar nu vreau să te văd în alt salon, e clar?

— Da, doamna doctor. Clar ca lumina zilei.

Oftă adânc și se îndreptă, târându-și picioarele, spre salonul 2014.

Mama dormea liniștită. Febra îi mai scăzuse în ultimele 24 de ore și-i revenise pofta de mâncare, chiar dacă nu simțea niciun gust. Semnele vitale erau bune, în general, doar oxigenul se încăpățâna să rămână la 78-79%. „Până nu urcă peste 90, nu-i dăm drumul acasă", decretase medicul specialist.

O sună pe Carroll. Nu mai vorbise cu ea de două zile si simțea nevoia să se descarce. Ca si el, se întorsese acasă, la Huntington, și tot ca și el, se înscrisese ca voluntar la spitalul Cabell. Fusese repartizată la triaj, în tura de după-amiază. Acum ar fi trebuit să fie în drum spre casă.

— Hei, ce faci? Mi-e dor de tine.

Ecoul discret al vocii ei îi confirma faptul că era în mașină.

— Nu fac bine. Nu fac bine deloc... Tata. Oh, s-a dus...

— Of, Doamne.

Carroll tăcu brusc, luată prin surprindere de veștile proaste.

— Voiam să te aud.

— Mama e OK?

— Nu știe încă. Nu i-am spus.

— Nici nu-mi pot imagina ce e în sufletul tău. îmi pare rău. Vrei să vin acolo, să fiu cu tine? Pot să ajung mâine după-masă. La spital, aici, se pot descurca și fără mine.

— Nu știu... Da, vino, dacă poți. Tu cum ești? Ai tăi sunt bine?

— Suntem toti bine, da, slavă Domnului.

— Ai grijă de ei. Ține-i în casă. E suficient dacă ieși doar tu. Uite ce nenorocire se poate întâmpla.

— îl știi pe tata. Crezi că ascultă? E convins că e o făcătură a guvernului.

— Ascultă-mă bine. Ține-i în casă. Protejează-i. Tata măcar nu a avut de ales, a trebuit să se ducă la cabinet. Ai tăi n-au nicio îndatorire de genul ăsta.

— Te iubesc! Am ajuns acasă. Ai grijă de tine. Ne vedem mâine, da? Te sun când plec spre Paducah.

— Si eu te iubesc. »

A A A

Vestea decesului doctorului Feldman s-a propagat cu repeziciune în rândurile personalului medical. Toți

erau perfect conștienți că trăiau cu sabia lui Damocles deasupra capului, dar aveau obligația profesională și morală de a-și îngriji pacienții. Shanika Hastings își verifică încă o dată uniforma, își puse masca pe gură și nas, apoi vizorul care-i proteja complet fața și, în cele din urmă, mănușile albastre de nitril și plecă să-și facă rondul pe etajul 2.

In vremuri normale, în saloanele de pe etajul doi era un singur pat și un fotoliu pentru un membru al familiei pacientului. Acum fotoliile, devenite inutile datorită restricțiilor de acces, făcuseră loc unui al doilea pat, pentru pacienții cu simptome ușoare sau moderate, dar care trebuia ținuți sub observație datorită factorilor de risc dați de istoricul medical. Drept urmare, în salonul unde se afla dna Feldman mai era internată o femeie cu diabet și hipertensiune. Shanika intră, împingând căruciorul cu micul dejun pentru cele două paciente. Măcar se puteau hrăni singure, gândi ea, spre deosebire de pacienții de la terapie intensivă, cărora trebuia să li se administreze intravenos glucoză și soluție de aminoacizi. Pregăti pentru doamna Feldman tăvița cu omletă, unt, pâine prăjită și turnă o cană cu ceai. încă buimacă de somn, femeia se ridică greu în capul oaselor.

— îmi pare sincer rău, doamnă, spuse ea cu multă compasiune în ton. Nu l-am cunoscut personal pe dr. Feldman, dar colegii mei mi-au spus că a fost un om extraordinar.

Buimăceala făcu loc șocului. Vru să tragă aer în piept, dar nu putu, auzindu-se doar un șuierat scurt. încercă din nou, pieptul abia mișcându-i-se. Shanika o privi confuză, neînțelegând în primul moment ce se petrecea.

— Ce proastă poți fi! zise femeia de lângă geam.

Abia atunci Shanikei îi pică fisa. Dna Feldman avea în continuare probleme mari, ținându-și o mână pe piept și respirând superficial, șuierat.

— Sunteti bine? întrebă infirmiera. >

— Cum să fie bine? Nu vezi că nu poate să respire? Ce e-n mintea ta? Cheamă un doctor, repede!

Femeia se ridicase de-acum în capul oaselor.

Dna Feldman reuși totuși să își umple plămânii cu aer după câteva încercări, drept urmare Shanika decise că cel mai bine era să apese butonul roșu de pe telecomanda patului și să aștepte venirea unei asistente. Aceasta sosi cinci minute mai târziu, să vadă care era problema, conectă oximetrul, care arăta o saturație de 69%, apoi plecă, revenind după alte câteva minute cu un cărucior pe care se aflau mai multe aparate. Puse manșeta pentru măsurarea tensiunii arteriale și, văzând valoarea de 82/50, ieși să-l anunțe pe medicul de gardă.

O a doua asistentă intră și ea și, după un schimb rapid de cuvinte, montă rapid furtunul cu oxigen, verifică starea liniei intravenoase si conectă senzorii pentru EKG pe pieptul dnei Feldman. Bip. Bip. Bip-

bip. Bip. Bip-bip-bip. Traseul pulsatil dezordonat confirmă suspiciunea de infarct miocardic în evoluție. Până la sosirea doctorului, oxigenul suplimentar normalizase cât de cât activitatea electrică a inimii, dar pulsul rămăsese peste 120, iar tensiunea arterială nu urcase mai sus de 80.

— Trebuie s-o transferăm repede la cardiologie, nu e stabilă încă, decise el după ce o examină.

Abia ce termină fraza, că ritmul bip-urilor se modifică brusc. EKG-ul arăta unde de amplitudine mare, urmate de perioade lungi cu unde mici. Dna Feldman își pierdu cunoștința.

— Intră în FV. Adu defibrilatorul, repede!

începu să-i facă masaj cardiac.

Când asistenta reveni cu defibrilatorul, EKG-ul arăta o linie orizontală și un biiiiiiip continuu se auzea din aparat. După al treilea electroșoc, inima își reluă contracțiile, dar numai pentru puțin timp, înainte de a intra din nou în fibrilație ventriculară.

Când Robert intră pe salon, îl putu auzi pe medic declarând ora decesului:

- 8:41.

DOUĂZECI ȘI DOI
9

Aprilie, 2024

Un an mai târziu, Robert se afla împreună cu Carroll pe terasă. Fuseseră ceva mai devreme la biserică, iar după slujbă mai zăboviseră puțin de vorbă cu preotul, care le spusese că aproape fiecare familie din parohia lui, inclusiv el, pierduse pe cineva apropiat în anul care trecuse.

— Tocmai am primit un e-mail de la facultate. Au zis că de la 1 august se redeschide campusul.

— Huh? întoarse el încet capul.

— Din august. Se reiau cursurile în campus. Ce-i cu tine? Parcă ești la o mie de ani-lumină distantă.

— Mă uitam la scândura asta, o vezi? A treia. Mă crezi că îmi aduc aminte exact cum i s-a rupt burghiul când am montat-o cu el?

— Dragule, nu-ți mai face gânduri negre. Au fost doi oameni extraordinari, dar trebuie să mergem înainte. Nu-i putem aduce înapoi.

Robert luă o gură de Coca-Cola, apoi se întoarse lent spre Carroll.

— Nu. Nu în această linie temporală.

— CE? Ce vrei să spui... adică... Robert?

— Ții minte când mă suspectai că sunt „afectat" de eclipsele de soare, în urmă cu niște ani? N-am vrut atunci să recunosc, dar ai dat dovadă de o perspicacitate extraordinară.

Carroll era complet bulversată. Nu se mai gândise de mult la asta, interesul lui Robert pentru „lucrarea de diplomă" se estompase, pentru că pandemia le schimbase prioritățile. Acum rămăsese pur și simplu fără cuvinte, înțelegând cuvintele lui Robert, dar fiindu-i aproape imposibil să prelucreze informația.

— A mai rămas foarte puțin până la următoarea eclipsă. Vreau să mă întorc în 2017, dacă mai ține figura.

— Doamne! Tu te-auzi ce spui?

îl privea cu neîncredere, de parcă s-ar fi îndoit de sănătatea lui mintală.

— Nu te uita așa la mine. Exact din cauza asta nu am spus nimănui și nu am vrut să recunosc atunci când m-ai provocat. Așa cum fata aia, Diana, și Joakim, celălalt „subiect", au fost diagnosticați cu schizofrenie, mi-a fost clar că și eu aș fi intrat în aceeași categorie, așa că am preferat să stau în banca mea, să las lucrurile să se așeze pe făgașul normal și să merg mai departe.

— Robert, mi-e foarte greu să te urmăresc. Deci, tu vrei să zici că toată povestea aia, cu călătoria în timp, este chiar... reală?

— Da. Și am de gând să încerc din nou, săptămâna viitoare, când o să fie eclipsa.

— Mi-e imposibil să te cred. Să nu faci vreun episod psihotic pe fond depresiv.

— Nu trebuie să mă crezi. O să mergem împreună să vedem eclipsa, și există doar două posibilități. Ori pur și simplu nu se întâmplă nimic, ori mi se va întâmpla din nou, iar eu mă voi întoarce în 2017. E foarte simplu.

— Mă îngrozești. Tu chiar crezi asta.

— Carroll, aș fi putut foarte bine să nu-ți spun și gata. Dar, din câte am descoperit legat de disparițiile din august 2017, prezentul se continuă pentru toată lumea, iar cei afectați dispar, pur și simplu. „Poof". Pocni din degete într-un gest sugestiv. Vreau să te pregătesc, să înțelegi ce se va întâmpla. Există câteva... aranjamente de care vreau să mă ocup.

— Presupunând că se întâmplă... chestia asta... tu... cum...?

— Eu o să mă trezesc în același loc, dar în 2017, cum îți ziceam un pic mai devreme. O să țin minte toate lucrurile care mi s-au întâmplat și o s-o iau de la capăt, din nou. O altă realitate.

— Si eu? »

— Tu? Tu nu vei fi afectată câtuși de puțin.

— Mă gândeam la noi. Adică, gata? O să îmi petrec seara de 8 aprilie singură, fără tine? Și toate zilele care vor urma?

— Carroll, mi se rupe inima. Se apropie de ea și-i apucă mâinile. Se uită direct în ochii ei, fără să clipească. Te iubesc, te iubesc enorm, crede-mă, și dacă nu ar fi fost tragedia asta, mi-aș fi dorit să fii soția mea. Cu toate astea, trebuie s-o fac. Mi-e mult prea tare dor de ei. Sunt convins că tu vei găsi puterea să treci peste asta, iar peste câțiva ani eu voi fi doar o amintire, prietenul tău din timpul facultății.

Carroll nu răspunse. începu să plângă și intră repede în casă. Robert mai rămase pe terasă câteva minute, apoi intră și el. Fata era prăbușită pe canapea, plângând cu sughițuri.

— Mă voi întoarce la tine, din nou.

O mângâie pe păr și o sărută delicat pe frunte.

— Spune-mi, noi... noi am mai fost împreună?

— Da. Ne-am „cuplat" prin anul cinci de facultate.

— Și ce s-a întâmplat?

— Ne-am dus să vedem eclipsa din 2024, iar eu m-am întors în 2017. Atunci nu am știut ce mi se va întâmpla, nu a fost ceva deliberat. Există, probabil, undeva, într-o altă linie temporală, o altă Carroll care are amintiri cu mine.

— De-aia știai atât de multe despre mine. Capătă sens acum tot ce era greu de înțeles, de explicat...

Fata suspină adânc, încercând fără mare succes să se împace cu ideea.

— De ce? De ce nu poți să lași totul în urmă, să accepți că ai tăi s-au dus și să mergi mai departe?

— Carroll, dacă tu ți-ai fi pierdut ambii părinți și ai putea să te întorci în timp, să fii din nou cu ei, și singurul lucru pe care l-ai avea de pierdut ar fi relația cu mine, ce-ai face?

— Nu face asta, te rog. Chiar nu e cazul.

Robert fu cât pe ce să-i dea mai multe detalii despre relația lor anterioară, dar o decizie de ultim moment îl făcu să-și țină gura.

A Ar Ar

Lista cu ceea ce avea de făcut în zilele următoare avea douăzeci și trei de puncte. începu cu un telefon pentru Joakim. Nu mai vorbiseră de câțiva ani și spera că nu-și schimbase numărul. Acesta nu răspunse, dar mesajul de întâmpinare al căsuței vocale confirmase că numărul era încă valabil.

— Joakim, sunt Robert. Voiam să știu cum mai ești și dacă luni, când este eclipsa, te duci și tu sau nu. Sună-mă înapoi, te rog, să vorbim.

Cu Diana era altă poveste. Păstraseră legătura și despre ea știa sigur că nu mai voia să treacă din nou prin aceeași experiență. Ultima dată vorbiseră de Crăciun și-i spusese că se va duce probabil în California, să fie sigură că e cât mai departe posibil de eclipsă. O sună, totuși.

— Salutare, doctore! Care mai e viața ta? răspunse ea aproape imediat, cu o voce veselă.

— Bună. Diana! Mă bucur si eu să te aud. Sunt bine, mulțumesc. Voiam să te întreb, ce faci de eclipsă?

— Ha! Vegas, puiule! Mi-am luat bilete de câteva săptămâni. Prietenul meu nu poate să priceapă de ce nu vreau să merg să văd eclipsa, el nu știe de.... povestea mea... I-am spus că mi-e teamă, că am mai văzut una în 2017 și mi-a fost de-ajuns. A făcut mișto de mine, dar l-am lăsat în pace.

— Diana, mai am un motiv pentru care te-am sunat. Voiam să-ți spun că ceea ce ți s-a întâmplat, a fost real.

— Seriooos? Vai, dar ce ușurare! Nu vrea domnul doctor să-mi dea și o patalama la mână că sunt sănătoasă la cap?

— Diana, aș fi preferat să avem discuția asta față în fată, dar... e ceva ce trebuie să știi.

— Păi hai să ne vedem la un moment dat, ce zici? Că avem doar asa, o relație telefonică de mai bine de sase ani. »

— Mda. Numai că asta nu se va întâmpla, din păcate. Știi că ți-am povestit despre celălalt caz.

— Da, băiatul care a zis că a făcut și el saltul înapoi în timp și care a confirmat povestea mea cu pandemia. Ce-i cu el?

— Uuuffff... mai e un al treilea caz.

— Hooo-paaa... sună interesant. Varsă tot.

— Al treilea caz sunt eu, spuse pe nerăsuflate.

— Am știut! Am știut eu! Să știi că nu mă surprinde deloc. Am avut o bănuială tot timpul.

— Am preferat să nu spun nimănui, pentru că ai văzut ce se poate întâmpla.

— Trebuie să admit că ai fost foarte tare dacă ai reușit să tii secret.

9 >

— A treia oară a fost mai simplu.

— A... treia? Doamne! Pe bune?

— Da. In fine, voiam să vorbesc cu tine, probabil pentru ultima oară.

— Să nu-mi zici că vrei s-o faci din nou.

— Ba da. Am motivele mele.

— Ești sigur?

— Foarte. Dacă merge. Dacă nu, asta e.

— Frate, nu ești normal, să mor eu! Sună-mă după eclipsă, dacă mai ești pe-aici. Dacă nu mă suni, o să știu că te-ai dus înapoi.

— OK. Te las cu bine.

— Nici nu știu ce să-ți urez. Nu prea am multi cunoscuți care să călătorească în timp. „Drum bun prin timp" merge? Chicoti amuzată, după care spuse „Pa, pa", înainte să închidă.

In cursul serii primi un SMS de la Joakim.

Salutare! Da, mă duc să văd eclipsa. Ultimii ani au fost super nașpa și dacă există șansa s-o iau de la cap, vreau s-o fac.

Sună imediat înapoi, dar Joakim nu-i răspunse, în schimb primi tot un SMS, spunând că e ocupat și nu poate vorbi.

A A

„Azi este ziua eclipsei americanei Pentru cei aflați pe traseul zonei de umbră, Kathy Dunlop vă va spune în câteva momente dacă veți avea parte de un cer fără nori, în cadrul buletinului meteo! Rămâneți alături de noi!"

Carroll întindea cu mișcări lente untul pe pâinea prăjită. Apoi așeză o felie de cașcaval cu la fel de multă meticulozitate, înainte de a lua o mușcătură mică. Robert o privea cu multă atenție, de parcă nu ar mai fi văzut niciodată pe cineva mâncând. Ar fi vrut să zică ceva care să împrăștie tăcerea apăsătoare, dar nu-și găsea cuvintele. Ultimele câteva zile fuseseră foarte ciudate. Vorbiseră foarte puțin, Robert fiind ocupat cu tot felul de „aranjamente", dar de fapt încercase să o evite. De cealaltă parte, nici Carroll nu se arătase foarte dornică de conversație.

— Carroll, mai avem câteva ore împreună, nu vreau să le petrecem așa.

— Și ce-ai vrea? Să mă bucur că pleci? Asta dacă chiar se va întâmpla. Crezi că mi-e ușor să dau cu piciorul celor șase ani de relație cu tine? Iar dacă toată chestia e un mare fâs, îți dai seama că te faci de tot rahatul? Mi-aș pune mari semne de întrebare cu privire la sănătatea ta mintală, crede-mă.

— M-am tot gândit și răs-gândit, am pus în balanță toate argumentele pro și contra. Dar mi-e tare dor de ei. Mă trezesc dimineața și mi se pare că o aud pe mama în bucătărie pregătind micul dejun. Dacă scârțâie vreo ușă, mă gândesc că e tata care intră în living. Și-mi aduc

apoi aminte că s-au dus, că nu mai sunt, și-mi vine să plâng. Dacă există o șansă cât de mică să-i am din nou lângă mine, nu vreau să-i dau cu piciorul. Sunt atât de multe lucruri pe care le regret, lucruri pe care nu le-am făcut atunci când erau printre noi... Și am șansa asta unică, mă-nțelegi?

Carroll rămase tăcută, studiind cu multă atenție restul feliei de pâine.

„Vremea va fi destul de caldă pentru începutul lui aprilie, iar soarele ne va zâmbi toată ziua, ceea ce este foarte bine, pentru că vom putea sta cu ochii pe cer pentru a vedea Marea Eclipsă Nord-Americană, între orele unu și două, în funcție de zona unde vă aflați. Neapărat trebuie să pur- tați ochelari, nu vă uitați la soare direct, pentru că puteți suferi leziuni ale ochilor! De asemenea, nu faceți fotografii ale soarelui fără un filtru pentru camera foto, deoarece se poate strica! Pentru mai multe informații despre eclipsă, postul nostru de televiziune a creat o pagină web dedicată."

Robert miji ușor ochii. Nu-și mai amintea cu exactitate cuvintele domnișoarei Dunlop, dar parcă ceva era diferit față de dățile trecute. Tot nu aflase ce anume > >
producea schimbările de la un ciclu interecliptic la altul. De fapt, nu aflase practic nimic despre cauzalitatea acestui fenomen. Știa doar cine era afectat, dar atât.

— Carroll, vreau să mă filmezi în timpul eclipsei. Vreau să ai documentată pe video „dispariția" mea. Nu știu dacă cineva mă va raporta dispărut, dar dacă se întâmplă, poliția o să te ia la întrebări. Zilele urmă-

toare va sosi o scrisoare prin poștă, pentru tine. Să nu o deschizi. Pune-o bine. Data poștei e de vineri, 5 aprilie. înăuntru e o declarație scrisă și autentificată de un notar, referitor la ce mi se va întâmpla. Repet, dacă poliția deschide vreo investigație despre dispariția mea, vreau să fii acoperită. Am făcut și o înregistrare video în care povestesc totul, cu toate informațiile pe care le-am adunat. Ți-am trimis pe e-mail linkul. Mai există un tip, Daniel, care este oarecum la curent cu toată istoria - l-am copiat și pe el în acel e-mail. După ce faci înregistrarea video, încarcă fișierul pe Youtube și tri- mite-i linkul.

— Mă sperii, zău așa.

— Până acum nu am știut ce se întâmplă în realitatea curentă după ce fac trecerea înapoi în timp. Dar există, într-o altă realitate, un domn și o doamnă Feldman al căror fiu a dispărut fără urmă de lângă ei și soția lui, în timpul celor două minute de totalitate a unei eclipse.

— Stai o clipă. Ai zis „soția lui"? Adică... Nu mi-ai spus niciodată.

— Da. Am fost căsătoriti, într-adevăr.

Carroll strânse din buze și întoarse privirea spre fereastră. începu să plângă încetișor.

— Nu plânge, te rog. Mi-e oricum extrem de greu. Știu că mă iubești și că ți-e greu și ție. Dar vei trece peste asta, sunt convins. Ești o femeie puternică.

Se ridică de pe scaun, ocoli masa și o cuprinse după umeri. Carroll se lăsă moale, continuând să suspine.

A * *

Luna începea deja să muște din discul soarelui. Robert o tot căuta din priviri pe Jasmine, dar fără să o zărească. încă una din acele diferențe inexplicabile. Cum ar fi dacă absența ei ar împiedica, cumva, fenomenul? Era într-atât de convins că se va întoarce în 2017, încât nici nu-și pusese problema. Carroll se întinse după rucsacul aflat între cele două scaune pliante, în care avea ceva de băut. Scoase o doză de apă tonică, luă o gură, apoi o puse în suportul de pe mânerul scaunului.

— Știi, de fapt nu-mi plăcea apa tonică înainte să te cunosc.

— Te-am corupt. Acum ești convertită pe viață la clubul select al iubitorilor de apă tonică.

— Tot nu cred că se va întâmpla ceva. Mă gândesc, dar dacă? Treceam în revistă câte chestii am învățat J de la tine. Văd lumea prin cu totul alți ochi acum.

— Te-ai maturizat, asta e tot. Nu mai ai optsprezece ani, ai douăzeci si cinci. E normal.

— Da, asa e. M-am maturizat. Dar m-am maturizat alături de tine, înțelegi? Indiferent ce o să se întâmple în viitor, tu vei rămâne aici.

își duse mâna la piept, privindu-1 în ochi, fără să clipească.

Robert o mângâie tandru, mâna alunecându-i încet pe părul lăsat pe umeri.

Mai rămăseseră mai puțin de zece minute până când lumina soarelui urma să fie blocată complet. Robert mai verifică o dată starea camerei foto pe care o cumpărase special. Bateria era la 98%. O fixase pe un trepied așezat în fața lui și centrase imaginea pe spațiul dintre cele două scaune.

— Zâmbește! Uite, pun pe temporizator, zece secunde.

Apăsă butonul declanșator, apoi se grăbi să se așeze pe scaunul gol. LED-ul clipi de trei ori, apoi rămase aprins timp de două secunde, după care se stinse. Robert se ridică din scaun, verifică poza, după care mormăi nemulțumit.

— Mai trebuie să facem una, declară el. Zece secunde... începând de acum! Și zâmbește, te rog. Nu vrei ca în ultima poză cu mine să arăți de parcă ți s-au înecat toate corăbiile.

— N-am niciun chef, crede-mă.

— Hai, fă-mi pe plac, te rog.

Apăsă declanșatorul din nou și se așeză iarăși pe scaun, zâmbind. Carroll dădu ochii peste cap, dar zâmbi cât de frumos fu în stare.

Robert verifică fotografia, se declară satisfăcut, apoi scoase telefonul din buzunarul de la spate.

— Trei minute.

— Nu știu, pentru mine e ireal ce se petrece. Adică, vreau să te cred, dar creierul meu refuză să accepte ideea că tu, peste patru minute, nu vei mai fi aici. Dacă

nu ai fi făcut toate pregătirile astea, aș fi convinsă că e o mare cacealma, dar te văd cum te agiți și-mi dau seama că tu chiar crezi în... asta... și nu știu ce mă sperie mai tare. Si-ntr-un caz, si-n celălalt, e de rău.

— Acceptă faptul că vei fi martora unui fenomen neobișnuit. Să nu fii tristă, da? Ti-am mai zis, relațiile vin și trec, dar ce rămâne e amintirea clipelor petrecute împreună. E locul de unde nu te poate alunga nimeni, niciodată. Vreau să cred că ai fost fericită cu mine - eu am fost, cel puțin.

— Te vei întoarce din nou la mine?

— Da. Te iubesc prea mult ca să nu o fac.

Ziua începu să capete o luminozitate stranie, albăstruie. Robert se duse la camera foto, comută pe video și modul nocturn și porni înregistrarea. Aprinse lanterna cu suport îndreptată spre locul lui, după care reveni pe scaun, privind direct în ochiul de sticlă.

A A A

Daniel redă a patra oară fișierul de Youtube. Privea, fără să poată concepe. Citise neîncrezător e-mailul primit de la Robert, din urmă cu două zile, iar acum primise linkul de la prietena lui.

Robert și Carroll stăteau pe două scaune pliante ținându-se de mână, el privind direct spre cameră, iar ea privind undeva în sus, către cer. Robert avea în mâna cealaltă o doză de răcoritoare. Cei doi se vedeau foarte

clar, în mod evident si datorită unei surse secundare de lumină. Lumina ambientală se reduse brusc, făcând loc întunericului nopții. Timp de patruzeci și opt de secunde nu se întâmplă nimic. Apoi, în secunda a patruzeci și noua, Robert nu mai era acolo, mâna lui Carroll se lăsă moale, iar cutia de suc, nemaifiind susținută de nimic, căzu la pământ. Carroll se întoarse spre scaunul acum gol, cu sprâncenele mult arcuite, ducând mâna la gura întredeschisă de uimire. O putu auzi cum plânge în hohote când se apropie de cameră pentru a opri înregistrarea. Lumea din jurul ei căpătase din nou acea nuanță stranie, metalic-albăstruie, care indica faptul că eclipsa ieșise din faza de totalitate.

PARTEA A PATRA

DOUĂZECI SI TREI
9

August, 2017

„înapoi la căsuța de start", fu primul gând al lui Robert, odată ce ziua recâștiga teritoriul pierdut vremelnic pe bolta cerului. Auzi vocea mamei și se întoarse către ea, zâmbindu-i. Avea fata scăldată în lumina aceea stranie, de un albastru metalic, dar numai pentru două-trei secunde, apoi culorile reveniră la normal.

— Foarte tare. Impresionant, chiar, zise dl Feldman în timp ce își punea pe nas ochelarii speciali pe care scria cu litere roșii pe fond negru „Eclipsa de soare 2017" alături de o reclamă la o clinică de oftalmologie.

Simți cum inima îi bubuie de emoția revederii părinților. Se ridică din scaun si se duse la mama sa, îmbrățișând-o cu putere.

— Uau! De când n-ai mai făcut chestia asta! Ce-o fi cu tine? Sper că n-o să trebuiască să mai aștept o altă eclipsă ca să mă ia în brațe băiatul meu!

Auzind-o, dl Feldman râse înfundat.

— Să trăim noi până atunci.

îl privi pe Robert pieziș și-i făcu cu ochiul.

„Ce naiba, totuși?" Gestul surprinzător al tatălui îl făcu să remarce un alt aspect. Nu mai era înconjurat de Hank, Ben și Jim. Scoase telefonul și-l sună pe Hank.

— Ce faci, micuțule?

— Salve! Băi, de mare angajament chestia asta. Uite, sunt cu gașca. Păcat că n-ai vrut să vii cu noi, dar te-n- țeleg. Treci pe-aici? Am comandat pizza și am o ladă de bere în frigider.

— Da, cred că o să trec ceva mai încolo.

închise telefonul și se uită de jur-împrejur. Avea nevoie de ceva cunoscut, de o ancoră mentală. Lucrurile erau mult mai diferite decât și le amintea. îi veni în minte Jasmine. Scrută cu atenție mica mulțime adunată pe plaja amenajată lângă malul râului Ohio, dar nu reuși s-o vadă. Oare pe unde era fata aia? Oarecum ciudat, i se făcu dor de ea. Chiar mai ținea minte numărul ei de telefon, căci era ușor de memorat. Dar Michele? Cât timp trecuse, douăzeci de ani? Și Călii? Acum avea douăzeci si cinci de ani, douăzeci si sase? Poate era deja căsătorită, poate avea chiar și copii. Uau. Era bunic și nu știa. Dar Carroll? „Care din ele?" șopti vocea interioară. „Prima, cea de acum paisprezece ani sau cealaltă, de acum un sfert de oră?" Tocmai realizase că, de fapt, erau două Carroll în viața lui, nu una. Două reiatii, teoretic cu aceeași femeie, dar cumva di- ferite, într-un mod greu de înțeles. De fapt, nu, dacă

se gândea mai bine. Prima oară Carroll avea douăzeci și trei de ani, mai avusese un prieten înaintea lui și amândoi știau la ce să se aștepte într-o relație. A doua oară ea avea doar optsprezece ani, iar el fusese prima ei relație serioasă, de lungă durată. In plus, el era mult mai matur, simtindu-se uneori mai curând un mentor decât un iubit. Gândul îi fugi la prima Carroll, care era gravidă când el dispăruse de lângă ea. Atunci încă nu se deciseseră ce nume să-i dea băiețelului, iar singura amintire pe care o avea despre el era imaginea 3D a ecografici. Acum, în realitatea lui, probabil era clasa a opta. Cel puțin cu Viviana și a doua Carroll nu avea copii lăsați de izbeliște prin cine știe ce alternative temporale. Carroll. Conștientiză abia acum că relația cu ea, asa cum si-o amintea, se terminase. Diseară va dormi singur, în camera lui, fără să-i simtă brațele încolăcite în jurul său. Mai trebuia să aștepte câteva luni până s-o întâlnească iar. Și-o aminti așezată lângă el, în sala de curs, remarcându-i degetele subțiri, manicurate elegant. Și cum îi plăcea să se joace cu unghiile, zgâriindu-1 ușor pe piept după ce făceau dragoste.

— Mergem?

Vocea imperativă a dlui Feldman îi întrerupse brusc șuvoiul de gânduri. Revenise aici, în această realitate; era cazul să se adune și s-o ia de la capăt.

A A A

A doua *zi,* marți, plănuise să-i sune pe Diana și Joakim. Nu avea nimic pregătit în minte, voia doar să știe dacă au făcut sau nu și ei saltul temporal. Drept urmare, după micul dejun formă numărul fetei.

-Alo?

— Diana? Diana Grossmann?

— Cine e?

— Bună! Sunt Robert Feldman, coleg cu dr. Wolkoff. Deranjez? Ai un minut?

— Nu cunosc niciun doctor Wolkoff. S-a întâmplat ceva? A pățit ceva bunica?

— Nu, nu, nici vorbă. Am... am găsit o referință la o pacientă a doctorului, pe numele ei Diana Grossmann. Facem un studiu clinic și doream să vedem cum se simte... doamna Diana Grossmann. Datele de contact nu mai sunt de actualitate, așa că am decis să le sun pe toate doamnele cu acest nume, sperând să o găsesc pe cea în cauză.

— îmi pare rău, nu vă pot ajuta.

— îmi cer scuze de deranj.

— Nicio problemă. La revedere.

— La revedere.

Avea acum confirmarea faptului că Diana se ținuse într-adevăr departe de eclipsă, ceea ce însemna, de fapt, că și pentru el exista ieșire din bucla temporală. în continuare îl sună pe Joakim. Acesta răspunse imediat.

— Joakim? Salut! Sunt Robert. Robert Feldman.

— CEEEE? Cum naiba?

— E mai complicat. Și eu sunt în aceeași... să-i zicem situație, ca si tine.

— Faci mișto de mine? Pe bune?

— Joakim, nu știu cum să spun altfel, dar nu am considerat că era oportun să-ți spun.

— Robert, tu... tu ai toate amintirile din cealaltă... nici nu știu cum să-i zic...

— Cealaltă realitate? Sau cealaltă linie temporală? Da. Am memorat numărul tău de telefon, tocmai ca să te pot suna după eclipsă.

— Fantastic. Absolut incredibil. Uau. Stai să-mi revin.

— Unde ești acum? >

— Undeva prin Georgia. Am o mătușă la care am fost în vizită cu ocazia eclipsei. De ce?

— Am o curiozitate. în 2024 erai în Dallas, dar te-ai trezit în 2017 în Georgia?

— Da. La fel ca si data anterioară. Tu?

— La ambele eclipse am fost în același loc, în Paducah, Kentuky.

— Sună foarte provincial. Dar stai, cum așa?

— Paducah e locul de intersecție pentru traseul ambelor eclipse. Și, întâmplător, acolo locuiesc.

— Ce chestie. Deci, știai.

— Da. Știam, da. De fapt, acesta e motivul pentru care te-am găsit. Voiam să descopăr dacă sunt sau nu singurul.

— Ei bine, se pare că nu. Suntem doi.

— Trei, de fapt. Mai era o fată, Diana. Ea nu a făcut trecerea din nou, am sunat-o înaintea ta și nu mă ține minte.

— Doctorița Sanchez nu mi-a zis niciodată de ea.

— Nu era pacienta ei, ci a unui coleg al ei. în fine, nu contează.

— Lasă-mă să-mi adun gândurile. Era ultima chestie la care m-aș fi putut gândi. De ce ai vrut să treci prin asta încă o dată? Puteai să te duci altundeva și acum erai în 9 aprilie 2024.

— Mi-au murit ambii părinți în pandemie. Așa, sunt din nou împreună cu ei.

— O, înțeleg. Eu... eu am vrut să o iau de la început pentru că acolo toată lumea mă știa dus cu capul. Nimic nu era la locul lui, a fost foarte frustrant. Cum vorbeau cu mine, cum mă priveau... Pur și simplu, am vrut un nou start, curat. N-am zis nimănui despre ce mi s-a întâmplat, toate lucrurile sunt normale, la locul lor. Azi am parte de o zi obișnuită de vară, de vacanță cu familia. Ceea ce-ti doresc si tie, de altfel.

— Hai să ținem legătura, da? Sună-mă dacă ți se întâmplă ceva neobișnuit.

— Da, mersi. E bine să știu că există pe lumea asta cineva care înțelege prin ce trec. O să te sun, da. Chiar dacă nu se întâmplă nimic nelalocul lui.

DOUĂZECI SI PATRU

9

în prima zi de curs, o căută din priviri pe Carroll prin amfiteatru, fără s-o vadă, însă. N-o întâlni nici zilele următoare, drept urmare vineri dimineață se duse la secretariatul facultății să întrebe despre Carroll Dobson. Secretara, foarte amabilă, după ce țăcăni la tastatură cu multă grijă să nu-și strice unghiile excesiv de lungi, îl informă că nu are înregistrată nicio studentă cu acest nume.

— La naiba! șuieră el printre dinți, în timp ce ieșea în curtea interioară smucind usa.

>

încă o neconcordanță a acestei linii temporale, și care chiar îl afecta serios. îi era dor de Carroll, așteptase cu nerăbdare s-o revadă, dar ia-o de unde nu-i. își aminti de sora ei mai mare, Heather, studentă la Virginia Tech. Scoase telefonul și o căută pe Facebook. O găsi fără mare greutate, îi accesă profilul dar, spre dezamăgirea lui, toate informațiile personale și fotografiile aveau accesul restricționat numai pentru prieteni, în lipsă de altceva, îi lăsă un mesaj, rugând-o să-l contacteze. Experiențele trecutului îl învățaseră că era mai bine dacă nu oferea prea multe detalii. Până la

următorul curs mai avea aproape o oră, așa că se duse să aștepte la cafenea.

In timp ce-și punea al doilea pliculeț de zahăr în cafeaua cu aromă de caramel, primi răspuns de la Heather.

„Salut! Cu ce te pot ajuta?"

„Bună! Am cunoscut-o pe Carroll în luna iunie, la orientarea candidaților. N-am văzut-o însă până acum."

„Cine e Carroll?"

Simți cum i se taie răsuflarea. Avu nevoie de câteva secunde bune ca să-și revină.

„Sora ta, Carroll Dobson."

„îmi pare rău, dar nu am nicio soră. Am un frate :)"

Rămase țintuit privind ecranul telefonului, nemaiînțelegând nimic. Ce naiba se întâmpla? întâi Jasmine, acum Carroll.

„Apropo, cum ai dat de mine?" sosi un nou mesaj de la Heather.

„Cât am vorbit cu Carroll, plimbându-ne prin campusul de la Vanderbilt, mi-a zis că are o soră mai mare la Virginia Tech."

„Ești student la Vanderbilt?"

„Da."

„Frate-meu Charles e student la Vanderbilt. La medicină."

Robert avu brusc sentimentul că universul își bate » joc de el.

„Cine știe, ai făcut vreo confuzie. Probabil ai încurcat numele lui frate-meu cu fata aia. Ha, ha."

„Oh, fir-ar să fie! Probabil. Scuze de deranj."

„N.p."

Schimbul de mesaje cu Heather îl puse pe gânduri. Simțea o stare crescândă de nervozitate, pentru că înlocuirea lui Carroll cu Charles nu reprezenta altceva decât o escaladare a unei serii de bizarerii pe care le remarcase în ultimele luni. Deși, de cele mai multe ori minore, diferențele între această linie temporală și celelalte erau cu mult mai numeroase. Scoase un bloc-notes din rucsac și începu să scrie diferențele pe care le remarcase, începând cu faptul că la eclipsă fusese împreună cu părinții și nu cu prietenii. Se opri cu zece minute înainte de ora douăsprezece, ca să aibă timp să ajungă la sala de curs. De la schimbarea culorilor clădirilor și până la persoane diferite, adunase deja optzeci și patru de diferențe pe care și le amintea, iar lista nu se terminase. Trebuia să fie mult mai precaut cu ce avea să i se întâmple de-acum înainte. Nu mai avusese de mult acest sentiment de incertitudine cu privire la viitor. Dacă se gândea mai bine, aceasta era, de fapt, starea normală. Oamenii, în mod evident, nu știu ce le rezervă viitorul, dar el se obișnuise cu o oarecare predictibilitate, care acum dispăruse.

Amfiteatrul era aproape plin. întotdeauna era așa în anul întâi. Undeva, printre cei optzeci-nouăzeci de studenți, unul era Charles. Se întrebă dacă putea să-l identifice fără ajutor. Era oare o versiune masculină a lui Carroll? Sau arăta cu mult diferit? începu să-și stu-

dieze cu atenție colegii, unul câte unul și, prin eliminare, rămase cu doar două posibilități. Nu fusese deloc dificil, constată el satisfăcut. La pauză se îndreptă direct spre cel care stătea cel mai aproape de el.

— Salut! Nu cred că ne-am cunoscut. Sunt Robert.

— încântat. Sunt Paul. De unde ești?

— Din Kentucky. Tu?

— De-aici, din Tennessee. La vreo două ore de mers cu mașina de Nashville. ♦

Mai discutară preț de un minut, apoi îl abordă pe celălalt coleg, care se dovedi a fi chiar acel Charles pe care-1 căuta. Nu foarte înalt, slăbuț, avea un început de barbă și ochii de culoarea alunei. Aducea de departe cu Carroll, semănând ceva mai mult cu maică-sa decât versiunea feminină. Se arătă dornic de conversație, drept urmare mai află, între altele, că Charles locuia în același corp de clădire ca și el, două etaje mai sus. Stabiliră să se întâlnească în cursul serii. Evident, nu își făcuse încă prea mulți prieteni în campus. La urma urmei, și Robert avea nevoie să-și creeze un anturaj. Știa că foarte curând va deveni liderul informai al studenților din anul întâi, date fiind competențele pe care le afișa vrând-nevrând, dar în special maturitatea.

„O să fie niște ani foarte lungi, dar voi scoate maximum din ei", își făcu sieși promisiunea, în timp ce intra înapoi în sala de curs. Următoarea oră abia dacă înregistră mental câteva fraze ale profesorului, fiind

preocupat să alcătuiască o listă cu lucrurile pe care și le propunea să le realizeze în viitorul apropiat. Căutarea unei explicații pentru ceea ce i se întâmpla era, deloc surprinzător, cap de listă. Era perfect conștient că resursele sale erau extrem de limitate și nici nu avea o idee solidă de urmărit, dar asta nu-i știrbea cu nimic determinarea.

A A A

Deși n-avea niciun motiv să se simtă obosit, nu avea chef de nimic. Ajuns acasă, aruncă neglijent rucsacul pe podea, își scoase pantofii și se trânti pe pat. Apucă telecomanda și pomi stația audio, dar puse muzica în surdină. O mie de gânduri îi treceau prin minte, fără să se poată fixa pe vreunul. Carroll, pandemia, mama și tata, eclipsa din 2024, Viviana, Miami, Călii - barca, apoi Călii - fetița, Michelle, Carroll, pandemia din nou, Charles, Diana, Joakim, eclipsa din 2017, Daniel, Jasmine, Hank...

Se trezi brusc cu o stare de neliniște. Ceva se petrecuse în timp ce dormea, ceva care-1 trezise, dar se încheiase înainte să redevină conștient. Nu, nu se întâmplase de fapt nimic. Fusese doar o alertă mentală, o viziune care i se arătase în timp ce visa și care fusese într-atât de reală încât îl trezise. Simți cum i se face pielea de găină pe brațe. Se ridică, dar rămase așezat pe marginea patului. Puse tălpile pe podea, cu multă

precauție, de parcă s-ar fi așteptat să-l frigă. Un sunet ciudat venea din boxele stereo amplasate de o parte și de alta a ferestrei. Era finalul cu efecte speciale al unui cântec, dar nu-1 putea recunoaște. Câteva momente mai târziu începu următoarea piesă, pe care o identifică de la primele acorduri ale chitarei bass. *Time,* de pe albumul „The Dark Side of the Moon" al lui Pink Floyd. In fața ochilor i se formă imaginea celebră a copertei albumului, cu lumina dispersată de o prismă. Părea într-atât de reală că întinse mâna și spre imensa lui surpriză văzu cum pe palmă i se formează culorile curcubeului. Realitatea reveni brusc, observând razele soarelui din asfințit reflectate de un geam al clădirii de vizavi, care treceau aproape orizontal prin fereastra lui.

Se duse la birou, pomi calculatorul și căută pe Google versurile albumului. Trecu rapid în revistă titlurile celor zece melodii, iar atenția îi fu atrasă de „The Great Gig in the Sky"* și „Eclipse". Citi în diagonală versurile, apoi reveni la primul titlu din listă și le citi cu mai multă atenție. Apoi le citi pentru a treia oară. Aparent azvârlite la întâmplare, ici și colo anumite versuri păreau puse oarecum forțat, doar de dragul rimei sau ritmului, dar pentru Robert ele aveau un sens mult mai profund.

* Marele Concert din Cer - eng. *n. aut.*

Aleargă, iepure, departe de toate
Sapă-ți vizuina și uită de soare Iar când crezi că ai terminat, Lasă totul și ia-o de la capăt

Azi ești tânăr, viața e lungă și ai timp de pierdut Și-ntr-o zi vezi că zece ani au trecut, f
Alergi, și tot alergi, cu soarele să ții pas
Care se scufundă și revine în spatele tău după un ceas.

De departe, cel mai mare impact îl avură versurile din „The Eclipse", pe care le scoase la imprimată, ci- tindu-le din nou si din nou:

Tot ceea ce atingi
Tot ceea ce vezi
Tot ceea ce simți J
Tot ceea ce iubești »
Tot ceea ce creezi
Și toți cei pe care i-ai întâlnit, Totul s-a dus acum
Si tot ce va veni din nou
Se află sub soare,
Dar soarele e eclipsat
Și dacă norul se sparge și-n urechea ta tună,
Ne vedem pe partea întunecată din lună.

Oare Roger Waters fusese și el un „ecliptic", unul care pusese în versuri experiențele prin care trecuse? Căută data nașterii artistului și descoperi că pe 6 septembrie 1943 nu avusese loc nicio eclipsă. Nici pe 28 iulie, din același an, data nașterii lui Richard Wright, sau pe 6 ianuarie 1946, când se născuse Syd Barrett. Insă, conform site-ului www.timeanddate.com, în ianuarie 1944, în ziua când se născuse Nick Mason avusese loc o eclipsă totală de soare. Chiar dacă nu avea, practic, nicio posibilitate să coroboreze ora nașterii baterístului cu ora de totalitate, știu instinctiv că nu e nevoie.

Se ridică să-și facă o cafea, dădu muzica mai tare, apoi reveni la calculator. O oră mai târziu găsise mai multe posibilități în ceea ce-1 privea pe Nick Mason, dar cel mai probabil era vorba de eclipsa totală din 1970, din Florida, când formația Pink Floyd se afla în America pentru un turneu, și a doua eclipsă ar fi fost cea vizibilă și în Marea Britanie, din august 1999. Orice om normal, cu siguranță ar fi înnebunit să se trezească aruncat în trecut cu aproape treizeci de ani. Doar știa prea bine cât de greu îi fusese lui însuși să se adapteze unei perioade de numai șapte ani.

Asta era! Asta trebuia să fie semnificația „lunaticului" din melodia „Brain Damage". Sigur, în acei ani psihedelici, un rocker care ar fi pretins că vine din viitor sau de pe o altă planetă nu ar fi fost privit cu prea mult scepticism, poate doar cu ceva curiozitate, după cum stătea mărturie Ziggy Stardust, alter-ego-ul lui

David Bowie. Si. fără nicio îndoială, drumurile lui David si Nick se încrucișaseră de mai multe ori.

Putea oare să ia legătura cu Nick? Găsi imediat pagina lui de Facebook și, după ce rescrise de câteva ori textul, se hotărî la următorul mesaj: *„Salutări din America, Nick! Cred că tu ești personajul în jurul căruia a fost creat albumul The Dark Side of The Moon. Și eu sunt un mare fan al eclipselor, mai ales a celei din 2017, pe care am văzut-o de câteva ori. Tu de câte ori ai văzut eclipsa din 1970?"*

După ce apăsă butonul „Trimite", râse în sinea lui, realizând că, practic, nu avea nicio șansă ca Nick să-i răspundă. Omul ăsta era o legendă vie. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie ar fi fost ca un tinerel din celălalt capăt al lumii să-i dezvăluie „secretul", dacă speculația lui ar fi fost adevărată. Iar dacă n-avea dreptate, atunci l-ar fi catalogat drept unul dintre „ciudații ăia" și gata.

Mai erau câteva minute până la ora 7:00. Era vremea să se întâlnească cu Charles. își luă jacheta de pe canapeaua unde o aruncase și ieși.

DOUĂZECI SI CINCI

Charles îl aștepta în holul clădirii, îmbrăcat cu blugi, o cămașă cadrilată roșu cu negru și cizme cu vârf ascuțit. Pe Robert aproape că-1 pufni râsul. Ii mai trebuia o pălărie cu boruri largi și o eșarfă la gât ca să arate exact ca un cowboy.

— Arăți foarte... local, ca să zic asa.

— Mă gândeam să ieșim într-unul din pub-urile de pe Broadway. Unul care are concert live la ora asta.

— *Toate* cârciumile de pe Broadway au concert la ora asta. Interesant, nu te credeam iubitor de country.

— Lui tata îi place foarte mult. Când mergeam cu mașina, la drum mai lung, ascultam doar country. M-am gândit că oricum nu pot supraviețui altfel în Nashville pe durata facultății. în plus, să-ți mai zic un secret. Dacă agăți o gagică care te ia drept un redneck de la fermă și își dă în cele din urmă seama că de fapt ești un tip școlit, ai șanse cu mult mai mari la ea.

Făcu complice cu ochiul.

— OK. O să... țin cont de sfatul tău. *Let's honky-tonk*l*

* *Honky-tonk* = nume dat localurilor ieftine unde se cântă muzică country *live,* mai ales în Sudul Statelor

Broadway-ul din Nashville este principala arteră a orașului, ticsită la orice oră a zilei cu zeci de baruri unde muzica se aude de la primele ore ale dimineții și până târziu după miezul nopții. Cei doi se îndreptară spre Big Kid's Rock'n Roll Steakhouse, la sugestia lui Robert. Știa mult prea bine localul, era unul din preferatele lui în cei mai bine de douăzeci de ani petrecuți în oraș. Pe lângă faptul că serveau niște porții enorme de friptură de vită, după cum îi spunea și numele, pub-ul era probabil singurul loc de pe Broadway unde se cânta și altceva decât country. îl știa pe proprietar, genul clasic de biker - un tip masiv, cu barbă și tatuaje peste tot, care umbla mereu îmbrăcat într-o vestă de piele. Trupele de heavy-metal nu aveau prea mare succes în Nashville, dar atunci când vreuna făcea un turneu care includea Sudul, Big Kid's era mereu pe listă.

Localul în sine era destul de mare, cu o zonă centrală amenajată ca bar, cu scaune înalte de jur-împrejur, pe latura dinspre stradă erau așezate mese, iar pe latura opusă se găseau mai multe separeuri. A treia latură găzduia scena. Construită din lemn, aceasta avea două niveluri. Pe cel de sus se aflau bateristul, un chitarist și basistul, iar pe cel de jos solista, îmbrăcată în pantaloni de piele mulați și un top care abia de-i acoperea sânii generoși, alături de care cânta la vioară un tip cu blugi rupți deasupra genunchilor. Peste toți trona copleșitor un craniu de taur *Longhorn*

imens, ale cărui coame aveau pe puțin doi metri și jumătate.

Aproape imediat după ce se așezară la bar, una din fetele care serveau le puse meniul în față.

— Avem si bere fără alcool, zise ea într-o doară. Si lista de mocktailuri* este destul de consistentă.

— II voi lăsa pe prietenul meu aici de față să studieze această listă, foarte interesantă, fără îndoială, zise Charles. Mie adu-mi, te rog, un BlueMoon la halbă.

Sub privirea mirată a lui Robert, Charles scoase portofelul din buzunarul de la spate, din care extrase un permis de conducere pe care-1 așeză galant în fața fetei. Aceasta aruncă rapid o privire, dând din cap satisfăcută, apoi se întoarse întrebătoare spre Robert.

— Nu e cazul, eu vreau o Heineken fără alcool.

îi dădu lista înapoi, după care se întoarse spre Charles.

— Ce pana mea? Ai un buletin fals? zise Robert după ce fata plecă.

— Nu e fals câtuși de puțin, răspunse Charles în timp ce-și punea portofelul la loc. Doar că... nu-i al meu, e al lui văru-meu Mike, care probabil și-l caută si acum. Semănăm suficient cât să nu bată la ochi, iar barba asta ajută și ea. Doar nu o să stau pe uscat trei ani de-acum încolo, nu? Mai mult, e chestie de psiho-

* *Mocktailurile* sunt cocktailuri fără alcool. Numele provine de la combinarea cuvintelor *mock* = fals (eng.) și

logie, mai adăugă Charles, făcându-i cu ochiul. Fata asta nu e de la poliție, ea chiar vrea să-și servească clienții, iar pe camerele video se vede că mi-a verificat vârsta, dacă întreabă cineva de sănătate.

— Și poți să cumperi alcool de la magazin, de exemplu?

— Ihm. De la supermarket. Niciodată de la un magazin specializat.

— De ce?

— La un magazin specializat pentru băuturi, de regulă e un singur omuleț, care nu are nimic mai bun de făcut decât să te verifice la sânge, pentru că dacă-și pierde licența, rămâne muritor de foame. în schimb, la supermarket, tot șmenul e să fii suficient de credibil. Mă duc la ieșirea unde îmi fac singur plata. Când scanez codul de bare al băuturii, vine supraveghetoarea, îmi verifică data nașterii, după care îmi validează tranzacția. Dacă vede că iau doar bere sau vin, poate fi mai circumspectă. Așa că mai iau și alte chestii, pe lângă mâncare, ceva care să-i adoarmă suspiciunile. De exemplu, o cutie cu lapte praf pentru copii. Simplu, nu?

— Și ce faci, iei o cutie de lapte praf de fiecare dată când cumperi un bax de bere?

— Cam asa. O retumez data viitoare când îmi fac cumpărăturile. Dacă mă-ntreabă de ce, le zic că nevastă-mea voia altceva, de fapt, și n-am fost eu atent.

— Ești dat naibii. De unde ai aflat toate astea?

— De la văru-meu Mike, care a folosit permisul de conducere al lui frate-său, Roland, până când a împlinit 21 de ani.

Râse zgomotos, mulțumindu-i din priviri fetei care tocmai le punea băuturile pe masă.

Pe scenă, solista luase între timp o chitară, iar violonistul trecuse la microfon, cântând ceva despre „ea" care plecase lăsându-i doar un bilet, o camionetă troncănind pe un drum prăfuit și un câine.

T^r Vr

Intr-una din ultimele zile din octombrie, Robert se plimba fără țintă prin centrul orașului, bucurându-se de vara indiană. Deși cunoștea străzile pe dinafară, doar le bătuse de nenumărate ori, era uneori surprins să descopere vreo casă cu arhitectura mai neobișnuită, un magazin sau o cafenea în care nu intrase niciodată sau, pur și simplu, un copac cu o formă ciudată. Orașul nu înceta niciodată să-l surprindă.

O fată mergând grăbită pe lângă el îl atinse în trecere, cerându-și scuze. Deși nu o zări decât din spate, ceva familiar îi atrase atenția la ea.

— Michelle?

Fata se opri brusc, întorcându-se.

— Da... ne cunoaștem?

— Ugh... oarecum.

Un val de căldură îl cuprinse brusc.

— îmi pare rău, dar nu-mi aduc aminte. Acum trebuie să fug.

— Michelle. Mâine după-amiază, ai vrea să ne vedem la librăria Parnassus?

Fata îl privi oarecum contrariată. Se grăbea undeva, evident, dar încerca să lungească secundele înainte de a răspunde.

— Pe la 5? sugeră Robert. In orice caz, eu voi fi acolo. Vino, dacă poți.

Michelle strânse din buze, apoi aprobă scurt din cap, sau cel puțin așa i se păru lui Robert, înainte de a-și continua grăbită drumul.

Revederea lui Michelle îl tulburase mai mult decât și-ar fi putut imagina. Se mai gândise la ea din când în când, dar aproape de fiecare dată atunci când vedea o fetiță care-i aducea aminte de Călii. Acum însă era ceva diferit. Avea s-o aștepte la librărie, fără nicio îndoială. Dacă fusese atrasă de el, nu o dată, ci de două ori chiar, probabil avea să vină acolo a doua zi. Ceea ce-1 frământa era, de fapt, ceea ce simțea pentru ea. Fusese doar surpriza revederii unei „foste"? Sau mai era acolo, undeva adânc, o scânteie din pasiunea din urmă cu mai bine de douăzeci și cinci de ani, care avea nevoie doar de un mic suflu pentru a reaprinde vâlvătaia? El se schimbase în tot acest timp, se maturizase, iar ea, cu certitudine, era aceeași Michelle zvăpăiată care-i ațâțase simțurile. Mai puteau oare construi o relație? Nici nu-și dădu seama când ajunse acasă.

Tocmai ce intră pe ușă, că primi telefon de la Charles.

— Hei, salut! Auzi, ai ceva în plan pentru seara asta?

— Nimic special, nu. De ce?

— Am agățat o gagică, bună de tot. Faza e că tipa are o colegă, o prietenă, ceva de genul și mi-a sugerat o întâlnire dublă.

— Știu si eu ce să zic? » »

— Ei, rahat acum, nu știi ce să zici. La șase jumate ne vedem jos în hol.

— Bine, hai, ce nu fac eu pentru tine.

ir

întâlnirea cu fetele era aranjată într-unul din nenumăratele baruri de pe Broadway. Charles rezervase un separeu în capătul opus scenei, pentru a fi sigur că puteau vorbi fără să trebuiască să ridice vocea. O pățise cu vreo două-trei săptămâni în urmă, când efectiv răgușise după o astfel ieșire.

— Zi-mi care-i treaba cu fetele astea, întrebă Robert după ce se așezară.

Mai erau câteva minute până la ora șapte.

— Deci, pe fata asta, Vicky, am găsit-o ieri în biblioteca universității. Am făcut pe neajutoratul și a fost foarte amabilă să-mi arate unde să caut. Apropo, biblioteca e un loc genial pentru agățat. Apoi am întrebat-o dacă-mi poate da numărul de telefon, s-o mai sun dacă am nevoie de o carte, ceva. Schema clasică.

Am sunat-o azi s-o întreb dacă vrea să ieșim împreună și mi-a zis că i-ar făcea plăcere, dar are o colegă cu care a vorbit deja să iasă în oraș. Drept urmare i-am zis că e minunat, pentru că am și eu un coleg și că putem să ieșim toți patru. A zis OK și asta a fost tot. Mare sfârâială.

— Dar tu nu știai sigur dacă eu pot să vin cu tine.

— E, si tu acum. De două luni tot încerc să-ti fac o lipeală.

Robert izbucni în râs.

— Pe bune? Adică, crezi că nu-mi pot găsi și singur pe cineva?

— Omule, ești în Nashville din august, au trecut aproape 3 luni și tu tot solo ești.

— Ia uite unde se ascundea marele gagicar!

— Robert, dacă nu-ți place de prietena lui Vicky, nu-i nicio tragedie, OK? Poate nu e genul tău, poate tu nu ești genul ei, asta e. Pe de altă parte, poate e vreo bunăciune si te-ai scos. Mai știi?

— Mda, niciodată nu știi ce poate să iasă la întâlnirile astea pe ne-ve.

Charles privi ceasul de pe telefon.

— Trebuie să apară. Mă duc să le aștept afară. Nu-i frumos să lași două fete să intre singure într-un bar.

Fetele nu se lăsară așteptate prea mult și, câteva minute după ora stabilită, Charles intră cu ele, îndreptându-se spre separeul unde aștepta Robert.

— Fetelor, el este prietenul meu Robert. Robert, ea e Vicky și prietena ei, Jasmine.

Primul gând care-i veni în minte fu că în ziua aceea universul era pus pe șotii. Mai devreme Michelle și acum...? își stăpâni grimasa de surpriză, zâmbi cât putu el de natural și strânse delicat mâna întinsă de Jasmine.

— încântat.

îmbrăcată cu o pereche de blugi mulați pe coapsele subțiri, rupți deasupra genunchilor, și cu un tricou negru prin care i se vedeau proeminenți sânii mici și ascuțiți, Jasmine arăta exact cum și-o aducea aminte.

Primele zece minute fură destul de stânjenitoare pentru Robert, care abia avu ocazia să zică ceva. Charles, pe de altă parte, monopolizase discuția. Dacă Vicky mai reușea din când în când să pună o întrebare sau să îngaime vreun cuvânt, Jasmine era complet scoasă din circuit și se vedea că era plictisită. Robert decise că e cazul să o scoată din impas.

— Hei, văd că ești foarte tăcută. Care-i povestea ta?

Jasmine îi zâmbi discret.

— Trebuie să fie o poveste?

— Toată lumea are una. Ești de aici, din Nashville?

— îhm. Tu?

— Kentucky. Paducah, mai exact.

— O, Paducah, pe bune? Acolo am copilărit. Trebuia să mergem acolo prin august, când a fost eclipsa. N-am mai ajuns.

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Taică-miu a făcut un preinfarct cu o zi mai înainte și am stat cu el la spital.

— Acum e bine?

— Da, mersi de întrebare. Dar e nefericit. Trebuie să țină dietă, să ia un pumn de pastile în fiecare zi, s-o lase mai moale cu alcoolul... Acum vreo câteva zile chiar comenta că nu mai are niciun rost să trăiască fără fripturi și bere.

— Pe de o parte, îl înțeleg. In orice caz, să nu fii tristă că ai ratat eclipsa. O să mai fie una în 2024.

— Serios? Sigur n-o s-o ratez, atunci.

— Cum îți place aici? Adică, barul ăsta?

— Merge. Nu mă dă pe spate.

— Ai vreunul preferat?

— Nu neapărat, adică nu sunt, așa, genul să umblu din crâșmă-n crâșmă. îmi place să ies uneori să dansez, ce-i drept.

— Dacă mă gândesc bine, n-am ieșit într-un club să dansez de când am venit în Nashville.

Jasmine trase din paiul scufundat în paharul cu limonadă, fără să răspundă. Se lăsă apoi pe spate, privindu-1 zâmbitoare. Amintirile despre ea îi reveniră toate, ca o avalanșă de neoprit. Cum îi plăcea să-l muște ușor de buză. Chicotitul ei subțire când o săruta pe burtă și se gâdila, ghemuindu-se și încercând neconvingătoare să-l dea la o parte. Seara aceea când dansaseră până dincolo de miezul nopții în Play Dance

Bar și noaptea fără niciun fel de prejudecăți care urmase.

— La ce te gândești? Am un bănuț pe undeva...

— A, nimic spectaculos.

Luă și el o gură din berea fără alcool. Știa deja că va accepta invitația lui să vadă un film în weekend. Doar că, spre deosebire de trecut, acum se părea că intrase și Michelle în calcul.

— Comandăm ceva de mâncare? Mie mi s-a cam făcut foame, zise Charles.

— Aici nu au ceva să te dea pe spate. Adică dacă ești OK cu un hamburger, merge, da. Oamenii vin aici mai mult pentru muzică și să bea, răspunse Jasmine.

— Eu unul sunt perfect OK cu un hamburger și, în plus, ca să fiu sincer, n-am niciun chef să merg altundeva.

Ceilalți încuviințară si ei.

*   >   *f*

DOUĂZECI SI SASE

9 5

Era aproape cinci fără un sfert când Robert intră în librărie. Comparativ cu agitația de pe stradă și gălăgia din barurile din centru, Parnassus era o oază de liniște. Deși erau vreo zece, poate doisprezece clienți, aceștia erau tăcuți, mișcându-se ca niște umbre printre rafturile cu cărți. Se duse direct în sala din spate, trecând prin ușa cu aspect de portic grecesc și se așeză pe un fotoliu, așteptând. Nu găsise încă o explicație convenabilă pentru întrebarea „De unde ne cunoaștem?", dar avea suficient timp să se gândească la ce urma să-i răspundă lui Michelle. Dacă venea. *Michelle, ma belle...* Prima lui mare iubire, cea care nu se uită niciodată.

Se ridică și făcu câțiva pași încoace și încolo. Observă cum colecțiile de carte erau aranjate diferit. Secțiunea de cărți motivaționale era acum lângă fereastră, lângă raftul dedicat creșterii animalelor de companie, iar cea cu cărți despre artă se afla în vecinătatea ușii. încă una din diferențele acestei linii temporale. Renunțase să le mai țină contul, după ce ajunsese la o sută, și asta se petrecuse cu mai bine de o lună în urmă.

Robert își scoase telefonul. într-o doară. Descărcase de curând un joc de perspicacitate și se gândi să-și omoare timpul, neavând altceva mai bun de făcut. Observă însă că primise pe e-mail răspuns la mesajul trimis cu mai multe săptămâni în urmă lui Nick Mason. Aproape că uitase, dar acum îl deschise, plin de curiozitate.

Dragă Robert,

Nick a fost foarte ocupat în ultima perioadă cu un proiect muzical de anvergură care se va lansa anul viitor și își cere scuze că nu a avut timp să răspundă mesajelor de la fani, pe care le citește personal.

*Referitor la întrebarea ta, Nick își aduce aminte foarte bine de acel eveniment care a avut un impact semnificativ asupra carierei lui și spune că „unele experiențe ar trebui să rămână unice în viată. E bine să înveți din lecțiile trecu- f ♦ * tului, pentru că istoria se repetă."*

Cu sinceritate, Amanda Lee,

Asistenta personală a lui Nick Mason.

Mesajul, atent formulat, evita răspunsul direct, dar era, de fapt, confirmarea presupunerilor sale. Puse ușor telefonul la loc în buzunar și se lăsă pe spate, privind lung spre tavan. Oare ce efect putea avea faptul că existau și alți călători prin timp, pentru intervale diferite de al său? Si că unii, iată, făceau salturi chiar si de zeci de ani? 1

De la banca unde lucra Michelle până la librărie era mai puțin de o milă. Douăzeci de minute, cel mult. Ar fi trebuit să ajungă deja, dacă chiar ar fi avut de gând s-o facă.

Cinci și un sfert, cel mult. Atât. Dacă nu vine până la și un sfert, nu mai stau. Nu are rost.

Librăreasa intră în sală, privindu-1 cu atenție.

— Domnule, așteptați pe cineva?

— Da, o... prietenă.

— Michelle?

- Da.

— E la telefon, vreți să vorbiți cu ea?

O urmă pe librăreasă.

— Bună, Michelle! Sunt Robert.

— Salut. A intervenit ceva si încă sunt la serviciu. Probabil mai durează vreo oră. Nu voiam să aștepți degeaba.

— Ei bine, mulțumesc pentru că te-ai gândit. Adevărul e că nu știam dacă o să vii, și probabil aș fi plecat.

— Tocmai.

— Să știi că putem să ne vedem mai târziu dacă vrei. Sau mâine, dacă ești prea obosită.

— Nu aș avea nimic împotrivă pentru azi, dar dacă poți, ai putea veni spre mine? Trebuie să ajung acasă pe la șapte, șapte și jumătate cel târziu. E o cafenea nu departe de unde am eu serviciul, Blue Bird Cafe.

— Blue Bird, zici? O găsesc eu, nicio grijă. OK, ne vedem acolo.

Spre deosebire de majoritatea pub-urilor din Nashville, Blue Bird Cafe nu avea o scenă propriu-zisă, ci doar un fel de podium de doi metri pe trei, cu mai multe chitare și banjo-uri rezemate de perete. Nu era nevoie de mai mult spațiu deoarece recitalurile erau susținute când și când de vreun folkist aspirant. Ceea ce-1 surprinsese pe Robert la alegerea cafenelei era locul unde se afla aceasta, spre sud față de Pamassus. Banca unde lucra Michelle avea sediul în Midtown, spre nord.

Michelle își făcu apariția la câteva minute după ora șase. Era îmbrăcată foarte profesional, cu un *deux-pieces* de culoare bleumarin și pantofi negri, o ținută câtuși de puțin caracteristică pentru ea.

— Uau, arăți foarte bine! o întâmpină el. Ai avut vreun *meeting* important?

— Nu în mod particular. Dar ăsta e codul pentru tinută într-o firmă de avocatură. Nu cred că ai vrea să vezi pe cineva îmbrăcat prea casual care să se ocupe de dosarul tău.

— Oh, deci ești avocat?

— Paralegal. OK, deci, de ce ne întâlnim?

— Să bem o cafea?

— Chiar am nevoie de una, a fost o zi lungă. Mersi.

— Ce ți-ar plăcea?

— Un cappuccino ar fi perfect.

Robert reveni de la tejghea, anunțând-o că băuturile calde vor fi gata în câteva minute.

— înainte de orice, spune-mi, te rog, de unde știi cum mă cheamă? Nu-mi iese din minte chestia asta. Adică, un necunoscut de care mă lovesc întâmplător pe stradă să mă cunoască.

— Ca să fiu sincer, și eu am tot încercat să-mi aduc aminte de unde te știu. Ne-am întâlnit la un moment dat, evident. Vreo petrecere, vreun eveniment, ceva...

— Si m-ai recunoscut si imediat ti-ai si adus aminte
î » » >
cum mă cheamă? Hm. De unde ești de fel?

— Paducah, Kentucky.

— Atunci pot să-ți zic sigur că nu am fost în viața mea acolo.

— Dar tu?

— Knoxville.

— Am fost prin Knoxville de mai multe ori, dar numai în trecere. Ai aplicat la vreun colegiu vara asta? Poate ne-am văzut la interviu?

— Vara asta, nu. Vara trecută. Sunt anul doi la drept.

— Asta înseamnă că va trebui să ne mai întâlnim, cel puțin până dezlegăm misterul.

Michelle râse, pentru prima dată. Avea același râs cristalin pe care acum și-1 aducea aminte atât de bine. Robert se mai relaxă, dar rămăsese cu garda ridicată. Trebuia să fie extrem de atent la fiecare cuvânt pe care-1 spunea, ca să nu-i trezească mai multe suspiciuni. Evident, n-avea nevoie de detectivi particulari care să-l urmărească și de ordine de restricție de la judecător.

La un moment dat, lumea din sală începu să forfotească rearanjând scaunele, pentru că la Blue Bird nu exista un bar propriu-zis, ci doar mese cu scaune. Cineva își acorda chitara, semn că spectacolul serii urma să înceapă curând.

— Trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere.

Cu toate că-si manifestase verbal intenția, nimic din limbajul ei non-verbal nu arăta intenția de a se ridica. Tonul vocii ei era perfect neutru, de parcă ar fi anunțat sosirea unui tren în gară.

— Mai stai puțin. Să-l auzim cum cântă. Poate ajunge vreun Elvis, ceva, și o să ne amintim peste ani și ani cum l-am văzut pe vremea când era un ilustru necunoscut și cânta în fața unui public de patruzeci de oameni, nu pe stadioane pline.

— Ești simpatic, să știi. Bine. Dacă-mi place prima melodie, mai stau.

— Primele două.

Fata râse din nou.

— Doamneloooor și domniloooor, din Oklahoma, doar pentru voi în această searăăăă Zach Bryan!

k k k

Robert nu mai fusese niciodată cu două femei în același timp. Cu Jasmine nu dorise să termine înainte de a începe. Drept urmare, ieși cu ea de mai multe ori în săptămânile care urmară - sexul cu ea era nemai-

pomenit, dar știa că relația lor n-avea să meargă mai departe. Nu dispăruseră diferențele dintre ei din urmă cu trei cicluri intereccliptice, care-1 făcuseră să renunțe, ba din contră, stilul ei zvăpăiat era acum parcă și mai deranjant. Michelle, pe de altă parte, i se părea o ciorbă reîncălzită. *Cealaltă* Michelle lucra la o bancă, nu făcea niciodată ore suplimentare, iar jobul era doar job și nimic mai mult. în timpul liber citea, făcea sport, ieșea în natură și petrecea cât mai mult timp cu prietenul ei, care-i devenise mai apoi logodnic, soț și tată pentru Călii. în schimb, pentru *această* Michelle, un iubit nu era pe lista de priorități, cel puțin deocamdată. Jobul era totul. Recunoștea în sinea sa că avocatura i se potrivea ca o mănușă, era pasionată de ceea ce făcea și apreciată de avocații din firmă.

Se apropiau sărbătorile de iarnă și nu-și făcuse niciun fel de planuri. Charles urma să plece cu Vicky și câțiva prieteni, inclusiv Jasmine, la o cabană undeva la munte. Evident, fusese si el invitat, dar se eschivase de la un răspuns ferm. Le spuse că se gândea să se ducă acasă, să fie cu părinții lui și să nu facă absolut nimic timp de două săptămâni.

— Vorbești de parcă ai avea patruzeci de ani, nu douăzeci. Tinerețea vine și trece, ai tăi nu pleacă nicăieri. Te poți duce la ei câteva zile după Anul Nou, zisese Charles.

— Și pe mine vrei să mă lași singurică? Dacă mă papă ursul? se răsfățase Jasmine.

— Mă gândesc și vă dau un răspuns într-o zi, două, OK? Să vorbesc și cu ai mei.

în drum spre casă, o sună pe Michelle.

— O să mă duc la Knoxville, până la urmă, îl informă ea. Avocații de la firmă sunt cam toți plecați în perioada sărbătorilor, nu prea e nimic de făcut pentru mine aici. Prefer să mă refac, a fost o toamnă destul de intensă.

— O să-mi fie dor de tine.

— Si mie.

— Când pleci?

— Vineri seară.

— Te mai văd până vineri?

— Nu știu.

— Miercuri?

— Nu promit.

— Te sun miercuri pe la prânz?

- Sigur.

— Te pup.

— Si eu.

Stilul acesta telegrafic nu o caracteriza deloc pe *acea* Michelle, care vorbea la telefon cu orele, de parcă telefonul ar fi fost o excrescență naturală a corpului ei. Chiar dacă nici cealaltă nu se manifestase prea exuberant la începutul relației cu el, Michelle cea de acum părea de-a dreptul un aisberg. Era, practic, o altă femeie, doar aspectul fizic fiind același. Oare se putea îndrăgosti cu adevărat de ea?

A A *ir*

Ajuns acasă își aruncă neglijent jacheta de piele pe canapea, pomi calculatorul și merse în dormitor să se schimbe. Se prăbuși pe pat, oftând adânc. Simțea nevoia să vorbească cu cineva, să se descarce, dar nu era nimeni cu care să-și poată împărtăși gândurile. La naiba! Joakim! Cum de nu-i trecuse prin minte?

— Salutare, om bun! Care mai e viața ta? răspunse vesel texanul.

— Uite, nimic important, voiam să-ți urez sărbători fericite și să văd ce mai faci.

— Mulțumesc, mulțumesc, si tie numai bine. Ce să fac, bine, mulțumesc de întrebare. M-am... acomodat fără probleme prea mari.

— De ce zici asta? Ceva a mers prost?

— Nu, nu, dar cumva lucrurile sunt mult mai diferite acum.

— Oameni în locuri unde nu ar trebui să fie, schimbări de personalitate, case de culori diferite, din astea?

— Exact. La mine în familie s-a întâmplat o chestie, un văr a cărui soție născuse un băietei, dar acum a năs- cut fetită. Si la tine e la fel?

> »

— Da. Cel mai flagrant a fost faptul că prietena mea de data trecută a fost substituită cu un frate, care nu exista în cealaltă realitate. Oare ce s-o petrece?

— Uau! Asta înseamnă că resetarea nu se face mereu în același moment din timp. Dacă zici că o persoană

de vârsta ta are acum alt sex, asta înseamnă că s-a întâmplat ceva în urmă cu aproape douăzeci de ani, deci mult mai înainte de a ne naște noi, chiar. Știi la ce mă gândesc? Poate că mai sunt și alții, dar pe un alt segment temporal, nu 2017-2024, ca noi. Și probabil acțiunile lor din trecutul nostru ne modifică prezentul.

— Uite, la asta nu mă gândisem, deși, paradoxal, m-am gândit la faptul că ceea ce am făcut eu în ciclul inter-ecliptic anterior va afecta, evident, pe cei care m-au cunoscut sau cu care am interacționat.

— „Ciclu inter-ecliptic"... cum sună! De unde ai scos-o?

Fără să ia în considerare intervenția lui Joakim, Robert își continuă firul raționamentului:

— Mai mult, sunt convins că există, așa cum ai spus, alții ca noi. Numai că nu știu cum să-i identific. Și poate ei, de fapt, nu trăiesc acum, în prezent, ci sunt prinși într-o buclă temporală care se derulează independent de a noastră. Cineva se duce între 1970 și 1999, de exemplu, și o acțiune a sa aparent minoră din 1980 creează un fel de efect de fluture care se propagă pe mai multe planuri.

— Cum ar putea asta explica schimbarea culorii unei case? Sau schimbarea sexului unui copil?

— Pot doar să speculez. Să zicem că cineva cumpără o proprietate în anul 2000, pentru că știe că prețurile vor crește în anii următori și poate face o căruță de bani dacă o vinde înainte de criza imobiliară din 2008.

Drept urmare o vinde, dar la un alt moment în timp decât cel când casa fusese vândută initial, deci altor oameni. Care preferă s-o vopsească în galben, și nu în gri. Cu sexul copiilor e chiar simplu - e o șansă 50-50, iar în această realitate a ieșit cealaltă variantă. Nu uita *i*
că realitatea noastră, de acum, nu e doar pentru noi. E și pentru „ei" în egală măsură. în cazul nostru, sexul copilului vărului sau al prietenei mele a fost determinat într-un moment anterior tranziției temporale pentru noi, și ne imaginăm că nu ar fi trebuit să se modifice, corect? Dar pentru un oarecare John Smith care a „in- tereclipsat" între 1970 și 1999, un copil conceput în 1998 poate avea orice sex, fie băiat, fie fată. în realitatea *lui* temporală, orice variantă e perfect posibilă.

— Ai zis de două ori 1970-1999, de ce?

— Ascultă și tu cu atenție versurile albumului „Dark Side of the Moon" și zi-mi ce crezi după aia.

— Pe bune?

— Am motive temeinice să cred că Nick Mason, bateristul, are ceva de-a face cu asta. I-am scris un mesaj acum vreo trei luni și am primit un răspuns de la asistenta lui, care poate fi interpretat ca o confirmare a acestei presupuneri.

— Foarte tare. Gata, m-ai făcut curios, o să ascult albumul.

— Ne mai auzim după sărbători?

— Perfect! Crăciun Fericit!

— Si tie, Crăciun Fericit!

A *ir ic*

Era ultima zi înainte de vacantă. Proiectorul din tavan reprezenta singura sursă de lumină, lăsând restul amfiteatrului într-un semi-întuneric care, alături de vocea monotonă a lectorului, nu era de prea mare ajutor în a le menține atenția celor câțiva studenți răzleți de la cursul de biologie celulară.

— Mă simt ca la cinema, n-ai niște floricele? comentă Charles, aflat în ultimul rând, lângă Robert.

— Doar dacă mă lași să-ți pun mâna pe picior, veni imediat replica.

— Mai dă-te-n pana mea. Ia zi, vii cu noi?

— Ce zi e azi, miercuri? îți dau răspuns mâine.

— E vorba să mergem în vacanță la munte cu gagicile, ce-ți trebuie așa de mult timp să te decizi?

— Știi că ți-am povestit de o fată, Michelle? îți aduci aminte?

— Acum vreo două luni, parcă, da. Ce-i cu ea?

— Ne-am întâlnit de mai multe ori. Diseară mă văd cu ea și o să știu dacă ne facem ceva planuri împreună de Anul Nou. Am hotărât ca de Crăciun să mă duc acasă, la ai mei.

— Hoooopaaaa... Ia uite unde era Casanova! E bună? I-ai pus-o?

— Aoleu, ce stil ai. Când e vorba de o țipă, poți să te gândești și la altceva decât la sex?

— Sincer, nu prea, chicoti malefic, puțin cam tare.

— Se pare că cineva acolo sus nu e întrutotul de acord cu modul în care ribozomul sintetizează ARN-ul mesager, le întrerupse conversația lectorul.

Băieții tăcură subit. *i*

A A A

— Deci, care-i faza cu Michelle? reluă Charles discuția în drum spre casă.

— E studentă la drept.

— Și de ce nu te-ai afișat cu ea până acum?

— Nu prea s-a legat treaba cu ea. E foarte... cerebrală, ca să nu spun mai mult. E dedicată jobului sută la sută, lucrează ca intern la o firmă mare de avocatură și trage tare să facă impresie. De-aia nu știu ce să zic. Aștept să văd în ce ape se scaldă.

— Mda, n-o cunosc, așa că nu pot să-mi dau cu părerea. Dar tu, tu pe care o preferi?

— Dacă Michelle marșează, pe ea.

— OK, interesant. Ce nu-ți place la Jasmine?

— Părul ei roz și faptul că are un vocabular activ de cel mult zece mii de cuvinte, din care jumătate sunt despre modă?

— A, și i-ai tras-o din toate pozițiile doar așa, din obligație? Mă lași...

Robert avu un răspuns acid pe vârful limbii cu trimitere la creierul din cap și creierul din pantaloni, dar decise că e mai bine să-l lase pe Charles într-ale lui.

Și-o aminti brusc pe Carroll și conștientiză, la un nivel profund, faptul că ea ar fi fost cea mai bună parteneră pentru el. Problema era că se afla acum într-un univers paralel.

'ir ir ir

Ca întotdeauna, dna Feldman decorase livingul cu multă migală în așteptarea Crăciunului. Nu o dată Robert se întrebase dacă nu cumva menirea ei în viată era să atingă perfecțiunea în ceea ce privea aranjarea globurilor în brad. Atunci când o depășise în înălțime, pe la vârsta de 12-13 ani, mama îl rugase să pună niște ornamente în partea de sus a celui mai mare brad pe care-1 avuseseră vreodată. Robert le aranjase cum putuse, fără nicio regulă. Urmase o prelegere de peste zece minute despre tehnica aranjării estetice, care indusese importanța alternării culorilor dominante pentru acel an (auriu și violet, n-avea să uite asta niciodată) și inserarea obiectelor de altă culoare, cum era rosul renilor lui Mos Crăciun, în mod simetric, la distanțe egale. Mai mult, în fiecare an apăreau ornamente noi - fie cu fotografii de familie în medalion, fie suveniruri din locurile pe care le vizitaseră în decursul anului.

— Deci, cum ziceai că ai de gând să faci în vacanță? îl întrebă dl Feldman, în vreme ce aranja piesele de șah pe tablă.

— Plec pe 30 la Knoxville și cred că stau acolo până pe 2. Noi începem cursurile pe 8, dar Michelle trebuie să fie la serviciu pe 3.

— Și nouă când o să ne-o prezinți? continuă tatăl, făcând prima mutare din apărarea siciliană.

— Nu știu, chiar nu știu.

Robert, cu piesele negre, alese gambitul damei.

— Poate vii cu ea încoace în vacanța de primăvară. Zic și eu.

— Tată, chiar nu trebuie să insiști. O să v-o prezint când o să fie cazul. Pentru primăvară poate ne facem un plan de refacere a terasei.

— Să știi că chiar mă gândeam la asta acum vreo două zile. Să văd cam cât o să coste.

— Vreo 3000 de dolari pentru materiale. Dacă vorbești cu Leonard să te ajute, mai mult de o mie jumate n-o să-ți ia pentru manoperă, dacă lucrez și eu cu el.

— De unde naiba ai scos cifrele astea?

— Tatăl unui coleg de-al meu a avut o lucrare similară în vacanța de Ziua Recunoștinței și a plătit vreo șapte mii, dar el n-a bătut nici măcar un cui, răspunse Robert fără să clipească.

Următoarele câteva mutări se desfășurară în tăcere.

— Iti dai seama că maică-ta e foarte curioasă. Sah.

— O s-o placă. Numai că mi-e teamă că o să pună presiune pe ea.

Robert poziționă nebunul alb în fața regelui, blocând atacul turnului.

— Presiune? În ce sens?

— La cum o știu, se va comporta foarte natural și deschis cu ea, dar o să facă sute de comentarii aparent nevinovate. „Lui Robert îi place friptura mai în sânge." „Lui Robert nu-i place verdele. I-am luat un tricou foarte frumos de ziua lui, nici nu s-a uitat la el." Si tot asa.

Dl Feldman izbucni în râs înainte de a face următoarea mutare. Robert realiză deodată că în sutele, poate chiar miile de partide pe care le jucaseră până atunci, tatăl său nu folosise niciodată apărarea sici- liană.

DOUĂZECI SI ȘAPTE

Drumul între Paducah și Knoxville se face în aproximativ cinci ore. Având drept companion doar o cană mare de cafea și muzica, Robert întorcea pe toate fețele faptul că Michelle fusese de acord să petreacă împreună Revelionul. însemna totuși un pas înainte într-o relație care se chinuia să se nască. El însusi nu era sută la sută sigur că era relația la care visa. Spera totuși că aceste câteva zile împreună aveau să aducă mai multe clarificări. Ceea ce-1 surprindea mai tare era sentimentul că nu avea controlul relației, asa cum i se întâmplase până acum. Legătura cu Michelle-mama-lui-Calli mersese absolut firesc - doi tineri atrași fizic unul de celălalt, care învățaseră împreună să iubească, căsătoria venise aproape de la sine, iar Călii le adusese împlinirea ca părinți, deși amândoi erau foarte tineri. I se făcu brusc dor de Călii, de mânuțele ei care-1 mângâiau pe față când îi șoptea suav „Tați, vrei să-mi spui o poveste?". Simți o lacrimă în coltul ochiului. Oare care era acum realitatea ei? Dacă »
liniile temporale curgeau în paralel, Călii nici nu se născuse încă. Oftă adânc si încercă să se concentreze

mai mult la drum. Prima relație cu Carroll fusese » aproape complet sub controlul lui. Evident, ea avusese o pasiune pentru el și Robert nu făcuse nimic altceva decât să culeagă cu minimum de efort fructul de pe creanga de jos. Cu Viviana lucrurile stătuseră cât se poate de simplu. Fata venise în America practic fără nimic și Robert îi oferise totul, ceea ce generase o relație în care toate pârghiile erau în mâna lui. Viviana nu-i spusese „nu" niciodată, pentru nimic. A doua relație cu Carroll fusese întrucâtva diferită de prima. Avea în mână toate cărțile, plus asul din mânecă. Știa exact ce-i place și ce nu, știa că-1 plăcea încă din primele zile când se cunoscuseră la facultate, atunci când îl invitase să meargă la bufet, în pauza dintre cursuri. Punct ochit, punct lovit. Zâmbi amuzat, aducându-și aminte de perioada de început, când ea încerca tot felul de trucuri de puștoaică, iar el o contra cu eleganță. Carroll renunțase foarte repede, înțelegând în cele din urmă că nu are multe șanse în fața unuia care se comporta aproape la fel ca și tatăl ei, nicidecum ca un adolescent în călduri. Și probabil tocmai acest transfer afectiv fusese motivul care făcuse ca, sub influența lui, ea să se maturizeze extrem de repede.

Și acum Michelle... Constatase surprins că era o altă femeie decât mama lui Călii. Dacă nici Carroll, nici Jasmine nu difereau prea mult ca personalitate între cele două realități în care avusese reiatii cu ele, *această* Michelle avea în comun cu cealaltă doar aspec-

tul fizic și preferințele culinare. Mersese la sigur când, la prima lor ieșire în oraș, comandase pizza *quattro formaggio* și o carafă cu limonadă cu aromă de căpșuni, dar predictibilitatea în ceea ce o privea se oprise acolo. Conștientizase că, până acum cel puțin, ea „era la butoane" în relația lor. Ea decidea când se întâlneau, la ce restaurant luau cina sau ce film vedeau la cinema. Oare ar fi putut „supraviețui" într-o astfel de relație? Cât de curând ar fi răbufnit tensiuni între ei? Și, cel mai important, chiar avea oare nevoie de ea în viața lui? O voia doar pentru că-i aducea aminte de *ma belle* și Călii? Sau o voia pentru cine era ea acum? în mod evident, nu își dorea neapărat o parteneră submisivă si mămoasă, dar nici una alături de care viata să fie un sir continuu de confruntări. Si mai era ceva care-1 neliniștea. Dacă Michelle de acum era tipul carierist, ar fi fost ea oare dornică să aibă un copil în viitorul previzibil? Sau voia mai întâi să aștepte terminarea facultății, consolidarea poziției în firmă și acceptarea ei ca partener și abia apoi să ia în calcul familia? Asta putea însemna încă zece ani de-acum înainte, pe puțin. Deja se simțea de vârstă mijlocie, chiar dacă trupul lui spunea altceva, dar atunci va avea spre șaizeci de ani.

Acum, în acest moment, nu avea însă prea multe de făcut. Trebuia să lase relația cu Michelle să meargă înainte. Era pe teren necunoscut și-i plăcea provocarea.

Ajunse la hotelul Hampton Inn din partea de nord a orașului cu puțin înainte de ora șase. își scoase ghetele și se aruncă pe pat, așa îmbrăcat. Drumul îl epuizase, mai ales în ultima parte, din cauza ceței dese și traficului dat de cei care se întorceau acasă pentru a petrece Revelionul. Mai avea o oră până la întâlnirea cu Michelle, timp suficient pentru o repriză scurtă de somn. Camera era relativ rece, dar știa că, dacă pornește instalația de încălzire, zgomotul acesteia îl va împiedica să se odihnească, așa că trase pătura groasă peste el și închise ochii. Se trezi fix cu un minut înainte să sune alarma telefonului. Deși se simțea mult * I
mai odihnit, tot n-avea chef să se dea jos din pat. O făcu, totuși, în cele din urmă. Porni căldura și dădu drumul cafetierei, apoi se duse la baie. Auzi soneria telefonului, dar nu termină la timp ca să răspundă. Apelul ratat fusese de la Michelle, urmat de un SMS „Am ajuns mai devreme. Sunt jos." O sună înapoi și ea răspunse imediat.

— Hei, bună! Ai ajuns?

— Da, dar mai am nevoie de câteva minute. Vrei să urci? Sunt la 312.

- OK.

Ciocănitul discret în ușă nu se lăsă prea mult timp așteptat. Când o văzu pe tânără în prag nu-și putu reține un fluierat de admirație. Cizmele negre lungi, peste genunchi, lăsau să i se vadă un lat de palmă din coapse, acolo unde se termina jacheta din blană albă.

Rujul roșu închis era pata de culoare perfectă pentru ținuta ei. Arăta foarte sexy. Ignorând reacția lui, intră repede în cameră și închise ușa după ea.

— N-aveam chef să stau în holul hotelului, explică.

— Umh... da, da, evident. Vrei o cafea?

— Credeam că invitația la cafea se face înainte ca fata să vină înăuntru, nu după.

Tonul ei era complet neutru, de parcă ar fi făcut un comentariu despre starea vremii.

— Ce vrei să facem?

— Ce vrei tu.

— Suntem pe terenul tău, în Knoxville.

— Suntem în camera ta, în Knoxville.

Se apropie de ea și-i desfăcu încet fermoarul de la haină. Ea rămase nemișcată, nefăcând niciun gest. Se priveau în ochi de la douăzeci de centimetri distanță, fără ca vreunul din ei să clipească. Mâinile lui i se așe-zară pe șolduri, apropiind-o ușor, iar ea scutură din umeri, lăsând haina să cadă la podea. Dedesubt avea o rochiță verde închis, simplă, fără mâneci. II apucă de ceafă și veni cu buzele aproape de buzele lui, fără să se atingă.

— Mi-a fost dor de tine, zise el.

îi simțea respirația caldă învăluindu-i fața.

— Știu. Altfel nu ai fi venit la mine, j

Vocea ei era șoptită, buzele abia mișcându-i-se.

— Cred că sunt îndrăgostit.

Ea continua să-l privească, mușcându-și buza de jos. Trase adânc aer în piept, iar Robert îi simți sânii fermi lipindu-se de el. închise ochii, în cele din urmă, lăsându-se sărutată. Mâinile lui îi cuprinseră brațele deasupra coatelor și-i simți pielea cum i se face ca de găină. Se desprinse din îmbrățișare și stinse luminile. O putea vedea tot acolo, în picioare, nemișcată. O îmbrățișă pe la spate, sărutând-o pe muchia mandibulei, apoi îi dădu părul la o parte, sărutând-o pe gât și pe ceafă. Se așeză pe pat, trăgând-o după el. Fata se întinse respirând superficial și rapid, cu picioarele atârnând la marginea patului. Robert începu să-i desfacă fermoarul unei cizme, apoi i-o scoase, după care trecu la cealaltă. Mâna i se strecură printre pulpe, dar numai pentru o clipă. O sărută din nou, coborând pe piept, spre sâni. Michelle începu să respire sacadat, trăgându-1 deasupra ei. Picioarele i se încolăciră peste el, strângându-1 puternic. Tot corpul i se încordă, zvâcnind de câteva ori, apoi se relaxă brusc.

— Tu tocmai... ai...

— Ssss... » » » »

îl dădu ușor la o parte și-și scoase ciorapii, după care se întinse din nou, așteptând. Confuz, pentru câteva secunde bune, Robert înțelese, în sfârsit. Era prima ei noapte de dragoste.

O prietenă a lui Michelle rezervase pentru Revelion o masă la „El Pulpo Loco" încă din noiembrie. Deși nu era neapărat un fan al muzicii latino, Robert fu imediat atras de pasiunea celor care dansau în ring. La insistențele lui Michelle („Doar nu o să mă lași singură să dansez?") se mobiliză pe ring și, încet-încet, începu să intre în atmosfera care-i amintea de Miami, cu aproape zece ani în urmă. Dură puțin până când picioarele începură parcă singure să facă pași mici, ritmați, înainte și înapoi, așa cum îl învățase Viviana.

— Dar ce boyfriend adevărat ți-ai tras! Nu mi-1 dai și mie în seara asta? Să dansez cu el, adică...

Marcela era prietena din liceu cea mai bună a lui Michelle. Aceasta nu răspunse, dar închise ochii, țuguie buzele și ridică degetele arătătoare, strângând pumnii și mișcând din cap, din umeri și din mâini în ritmul muzicii, într-o atitudine care spunea NU-NU-NU. Urmă o melodie mai lentă și Robert îi cuprinse talia, apropiind-o de el.

— Te iubesc, șopti el.

— Și eu te iubesc, răspunse ea.

Continuară să danseze în tăcere, lipiți unul de altul, chiar și după ce melodia se terminase și începuse alta, cu un ritm mai alert. Se desprinseră din îmbrățișare într-un târziu; pierduseră amândoi noțiunea timpului. Anul își trăia ultimele clipe.

— La multi ani! La multi ani! La multi ani! se auzea din toate părțile, în timp ce oamenii ciocneau pahare

cu șampanie și se sărutau, în bubuitul artificiilor de afară.

— Hai și noi, vino! îl trase Michelle de mână.

Robert își înhăță jacheta, o luă și pe a fetei de pe speteaza scaunului și o urmă. Ajunsă afară, în aerul rece, fata se zgribuli brusc, exact în momentul în care el îi ținu haina să și-o pună pe umeri.

— Mulțumesc că te-ai gândit. Muah!

In spatele ei, pe cer, explodă o jerbă de artificii verzi care părură, pentru un moment, că izvorăsc din părul ei. Gândul îl făcu să zâmbească amuzat.

Făcură mai multe poze și în cele din urmă reveniră înăuntru, unde pe ring se reluase dansul, cu și mai multă frenezie decât mai devreme.

S-au întors la hotel puțin după ora trei. Robert se simțea obosit și se prăbuși pe pat. Ar fi vrut să doarmă, pur și simplu. Doar că Michelle avea alte gânduri.

— Să nu dormi, zise ea. Mi-a plăcut ce am făcut ieri noapte. Mai vreau.

DOUĂZECI SI OPT

9

Februarie, 2023

Michelle se învârtea de colo colo prin dormitor, fără astâmpăr. își proba a treia pereche de pantaloni, pe care-i scoase bombănind, după care încercă o fustă albastră.

— Trebuie să fii gata în cel mult zece minute. întins pe pat, Robert molfăia o scobitoare, butonând telefonul. îmbracă-te cu fusta aia, să fie ceva comod și gata. Nu stă nimeni să te judece cum ești îmbrăcată. Dacă întârzii, însă, chiar nu mai contează dacă te duci la examen în blugi sau în fustă.

— Mă enervezi. Lasă-mă. Asta cum îmi vine?

— Bine. Parcă îți vine mai bine bluza de dinainte, totuși. Dar nu contează. Câtă vreme nu ești în șlapi...

— Aarrrrgghhhh... Nu poate omul să vorbească normal cu tine.

— Hai, pune bluza aia pe tine și să mergem. Nu mai pierde vremea. Mă duc să încălzesc motorul.

Se ridică alene din pat, îndreptându-se spre bucătărie, de unde luă cele două căni izoterme cu cafea pre-

gătite ceva mai devreme. Michelle era încă în baie, când apucă rucsacul de o baretă și ieși.

ir ir ic

— Relaxează-te, da? Ai învățat pe rupte, ai luat scoruri mari la toate simulările, nu ai de ce să-ți faci griji. O să-l iei, OK? Ține minte ce ți-am zis, nu sta pe o întrebare despre care nu ești sigură, treci mai departe la următoarea. După ce ajungi la ultima, vezi cât timp ți-a mai rămas și alocă proporțional timp pentru fiecare dintre cele la care n-ai răspuns. Nu e concurs, e examen. Trebuie să iei alea 270 de puncte.

— Ție ți-e ușor să zici. Mai ai doi ani până la examenul de licență. Eu mai am o oră.

— Nu te panica, da? în cel mai rău caz, dacă pici, îl dai iar la vară.

— Te urăsc.

— Bine că măcar eu te iubesc.

Robert opri mașina în fața clădirii impozante din centru, unde Baroul din Tennessee organiza examenul de intrare în barou.

— Mă suni în pauză, da? Baftă!

— Te pup. Mersi.

— Și nu uita să te duci la baie înainte, să nu te apuce nevoia în timpul examenului, da?

Michelle nu-i mai răspunse, dar închise portiera cu mai multă forță decât era necesar și se îndreptă cu pași repezi spre intrare.

■A A -A

Spitalul unde făcea practica de cardiologie era la cincisprezece minute de mers cu mașina. Era deja în întârziere, dar anunțase cu o zi înainte, așa că nu-și făcea probleme din cauza asta. Avea, de câteva zile, o stare de anxietate inexplicabilă, pe care și-o justifica prin aceea că „o luase" de la Michelle, deși știa în subconștient că nu acesta era adevărul.

Cu o săptămână în urmă ieșise cu Charles în oraș, ca de obicei, lăsând-o pe Michelle să învețe. Vicky venise cu el, dar stătuse practic tot timpul de vorbă la telefon, fără să acorde prea mare atenție celor doi.

— îmi pare rău că nu sunt prea comunicativă azi, dar am o grămadă de chestii pe cap, pe care trebuie să le rezolv cumva, de la mii de mile depărtare. Maică-mea nu poate să ia legătura de două zile nici cu mătușă-mea nici cu bunica, în Ucraina, iar rușii bombardează continuu. Nu știe nimic despre ele și e complet isterică, o înțeleg.

— Și tu ce poți să faci de-aici? întrebă Charles.

— Am mai mulți cunoscuți aici, cu rude sau prieteni acolo și încerc să găsesc pe cineva care locuiește tot în Kiev, să meargă până acasă la ele, să vadă care-i treaba. Dar comunicațiile au căzut complet, ăia nu au nici curent, am văzut la știri.

— E așa de nasol? N-am prea urmărit ce se întâmplă acolo.

— E nașpa rău. Rușii sunt la nici 100 de mile de Kiev, iar ăștia zic că mai rezistă cel mult până la sfârșitul săptămânii. Dacă intră în Kiev, s-a terminat. Deja controlează jumătate din teritoriu.

— Serios? Parcă nu era așa rău acum două-trei luni.

— Au mobilizat o jumătate de milion de soldați, au venit dinspre est și dinspre sud și i-au prins ca-n menghină pe ai noștri. Iar la știri au zis că au loc deplasări mari de trupe în Belarus. Dacă deschid frontul de nord, nu-i mai oprește nimic.

— Si noi nu facem nimic? Adică americanii, NATO?

— Fac pe naiba. După ce rușii le-au distrus convoaiele și depozitele în mod sistematic cu rachetele, nu au mai trimis nimic. Ăștia în Congres au dat o declarație că nu recunosc nicio anexare ilegală de teritoriu și nici vreun guvern instalat cu forța, și asta e tot. Rachete, tată, rachete ne trebuie, nu declaratii si sancțiuni. Multe. Știi, când vezi chestiile astea la știri că se petrec pe alt continent, te gândești o clipă că e nasol pentru oamenii ăia, zici mersi că nu ești tu acolo și schimbi înapoi la meciul de fotbal, că s-a terminat pauza. Dar eu mă duceam acolo aproape în fiecare an, în vacanța de vară, când eram mică. Am bătut la picior străzile alea, mă-n- țelegi? Am veri, prieteni, vreau să-i ajut și nu am cum. N-au de mâncare, n-au curent în mijlocul lui februarie, sunt disperați. Am văzut aseară un interviu cu niște soldați de-acolo, e de-a dreptul deprimant.

— Tu știi limba ucraineană?

— înțeleg cam tot. Mi-e însă destul de greu să vorbesc și, mai ales, nu mă pune să citesc.

•k -tr -k

Robert nu urmărise cu prea mare atenție evoluția conflictului, poate doar prima dată, vreo două-trei luni la început, cât ținuse capul de afiș al știrilor. Pentru un tânăr de douăzeci și doi de ani, politica internațională nu e nici pe departe o preocupare. Niciodată, în celelalte linii temporale, rușii nu învinseseră. De data aceasta, cu toate eforturile făcute, apărarea ucraineană căzuse. Anunțaseră la știri că rusii folosi- *1*
» 1
seră niște rachete hipersonice de mare precizie care făcuseră ravagii, iar moralul populației se prăbușise după neutralizarea popularului președinte ucrainean. In mod evident, însă, această evoluție a conflictului era, de departe, cea mai importantă schimbare din acest ciclu inter-ecliptic. Până acum observase diferențe minore, punctuale, precum variația culorii unei case sau faptul că Michelle alesese o altă carieră. Singurul lucru notabil fusese diferența de agresivitate a virusului, care de fiecare dată producea o pandemie.

A A A

Ajunse la spital și parcă între o Toyota roșie și un Ford negru. Primul lucru pe care-1 simți ieșind din ma-

șină fu o adiere rece, iar apoi, ridicând privirea spre cer, observă norii grei care se adunau spre vest. își luă rucsacul, încuie mașina și se îndreptă spre intrare. Secția de cardiologie era la etajul patru, iar în drum spre vestiar trecu pe lângă câțiva dintre colegii lui care stăteau de vorbă cu unul dintre medicii rezidenți. „...am- lodipina se administrează o dată pe zi..." prinse el din zbor, și mintea lui completă automat doza de 5 mg, apoi ramificațiile gândirii îl duseră cu rapiditate la bolile arterelor coronare, simptome, diagnostic, tratament, prognostic. Vedea cu ochii minții paginile din tratatul de medicină internă. își puse halatul, scoase stetoscopul din husă, și-1 așeză la gât, după care se alătură colegilor lui.

* * *

— Cum e până acum? întrebă Robert când răspunse la apelul lui Michelle.

— Nu e extrem de greu, e cam la nivelul testelor de pregătire. Mai sunt, pe ici, pe colo, întrebări mai dificile, dar nu pot să zic că mă dă pe spate.

— Cum ți-am zis, e doar un examen. Vor să vadă dacă știi materia.

— Eram stresată rău de dimineață. Acum m-am mai liniștit.

— Bravo. La cât zici că termini?

— Pe la patru, patru și ceva.

— OK, la patru o să fiu acolo. Te aștept în parcare, îți țin pumnii.

— Gata, îmi dai papucii? Mai stai și tu cu mine puțin de vorbă. Ai timp?

— Am avut senzația că ești pe fugă. Da, mai am câteva minute.

A A A

Ploaia se porni puțin după prânz. Se oprise, la un moment dat, dar acum recăpătase vigoare și cădea nemiloasă, în torente. Michelle țopăi repezită, acoperindu-și capul cu mapa de piele neagră și intră pe jumătate udă în mașină. Deși temperatura dinăuntru era acceptabilă, dădu căldura la maximum. Cu toate că traficul nu era foarte aglomerat, avură nevoie de mai bine de jumătate de oră să ajungă acasă.

— Mai avem niște paste de ieri, ți le încălzesc cât te schimbi?

— Nu, nu mi-e foame, răspunse ea. Vreau ceva cald, totuși. îmi faci un ceai? >

— Sigur. Eu o să-mi pun ceva de mâncare.

Robert porni televizorul pe CNN și se duse în bucătărie.

A A A

— Ziua ta cum a fost? Nici măcar nu te-am întrebat.

Michelle ieșise din baie cu un prosop mov făcut turban pe cap și cu un halat de aceeași culoare. Luă ceașca de ceai și se așeză pe fotoliu, picior peste picior.

— Nimic spectaculos. Mâine începi tot la ora opt?

— Nu, de la nouă. Poți să mă duci?

— Bineînțeles, nu-ți face probleme. Poți să schimbi canalul, dacă vrei.

— Nu. O să mă duc în dormitor să mă întind puțin. Dar mai stau cu tine un pic. Am sentimentul că te-am neglijat în ultima vreme.

— Ei, si tu acuma. Vezi-ti de treabă. Concentrează-te la ziua de mâine, asta e important.

— Promit că o să mă revanșez.

Sorbi puțin ceai, apoi răsfoi o revistă de pe măsuță, doar pentru a o așeza la loc puțin mai târziu. Aruncă o privire prin maldărul de plicuri nedeschise, le sortă cu rapiditate și alese să deschidă câteva dintre ele. *Cealaltă* Michelle s-ar fi cățărat pe el, i-ar fi desfăcut nasturii de la cămașă si cureaua si ar fi făcut amor , » »
acolo, pe canapea, cu o pasiune aproape animalică. *Michelle, ma belle,* rătăcea însă într-un alt univers. La fel si Carroll. La fel si Viviana... ♦ »

A A A

După stresul dat de examen, Michelle voia să iasă undeva în natură, să se bucure de sfârșitul de săptămână care venise cu vreme caldă și soare.

— Am putea să mergem la Paducah, dacă n-ai nimic împotrivă. N-am mai fost la ai mei de la Crăciun și îți dai seama că abia așteaptă să ne vadă.

— Neah. Știi la ce mă gândesc, mai bine? Hai să mergem la Gatlinburg, și duminică, la întoarcere, ne oprim la ai mei în Knoxville, că și eu vreau să-i văd.

— Asta înseamnă să ne trezim devreme sâmbătă dimineață, ca să plecăm pe la șapte și jumătate, opt cel târziu.

— Nu văd de ce asta ar fi o problemă pentru tine? Tu oricum ești matinal.

— Nu pentru mine, dragă. Știm noi cine e somnorosul...

— în altă ordine de idei, vrei să mergem numai noi doi, ca doi porumbei, sau vorbim cu Charles și Vicky să vină și ei?

— Uite, da, e o idee bună.

Robert luă telefonul și-1 apelă pe Charles.

— Vicky n-are chef de nimic acum, e extrem de îngrijorată cu tot ce s-a întâmplat în Ucraina. Stă mai tot timpul pe telefon, încearcă să organizeze tot felul de chestii legate nu doar de familia ei, dar și de alții. Ai văzut-o cum era ultima dată. Acum e de zece ori mai stresată.

— îmi pare rău să aud. E ceva ce am putea face noi?

— Deocamdată nu știm nimic. îti dai seama, comu- «
•> ´
nicarea e total căzută, și pe telefon, și pe internet și nu zboară nimic într-acolo.

După ce încheie convorbirea, Robert deschise televizorul pe un canal de știri. Neinteresată de politică, Michelle pregăti câteva sandviciuri, pe care Robert le mâncă aproape mecanic. Văzându-1 preocupat, fata îl sărută de noapte bună și se duse la culcare.

ir ir ir

Gatlinburg era un orășel turistic în munții Apalași, aflat foarte aproape de granița cu Carolina de Sud și la numai o oră de mers cu mașina din Knoxville. Micheile știa stațiunea ca pe propriile buzunare, pentru că în copilărie și adolescență obișnuia să meargă acolo de mai multe ori pe an, cu părinții. Ca în cazul oricărei localități care trăiește din turism, era exploatată fiecare oportunitate imaginabilă de a stoarce un bănuț de la vizitatori. Deși era încă februarie și pârtia de schi era deschisă, Michelle preferă să viziteze parcul tematic Anakeesta, inaugurat cu doar câțiva ani în urmă.

— Inchipuie-ți, dragă, au făcut parcul ăsta în Gatlinburgul meu și eu n-am apucat să-1 văd. Abia aștept. E cam friguț, dar sper să se mai încălzească un pic. Dacă e mișto, vreau să mai venim si la vară.

Stăteau la coadă să urce în telegondolă și Robert era bucuros s-o vadă relaxată, vorbind mult si râzând. Ultimele săptămâni fuseseră tensionate din cauza examenului de barou. Acum, revenise la starea ei normală. Se urcară în telegondolă câteva minute mai târziu.

— O, Doamne! O, Doamne! Mi-e frică! zise fata când văzu că între scaunul pe care stăteau și sol era o distanță de peste douăzeci de metri.

— Da, e sus, așa e. Uau! Dar nu-ți face griji, sunt aici, lângă tine.

— Știu. Tu ești mereu lângă mine.

Era destul de rece si răsuflarea li se transforma în abur. îi luă mâna într-a lui.

— Te iubesc, știi?

Ea îl privi tandru, clipind rar.

— Si eu te iubesc. J

Au încheiat seara plimbându-se pe strada principală, intrând din magazin în magazin și cumpărând tot felul de prostioare. La un moment dat, în fața lor la casa de marcat era o familie cu doi copii. Vorbeau șoptit într-o limbă slavă, nevrând să atragă atenția asupra lor.

— Astia-s din cei norocoși, comentă Robert.

— La ce te referi?

— Indiferent dacă-s ucraineni sau ruși, au scăpat din infernul de acolo. Dar cred mai curând că sunt refugiați ucraineni.

— Care-i treaba? Am văzut că te-ai tot uitat la știri zilele trecute. Eu, dacă am fost prinsă cu examenul, nu am urmărit.

— E nasoală rău. Practic, rușii au ocupat Ucraina. Vicky e disperată, ți-am zis, nu mai știe nimic de familia ei, de două săptămâni.

— Ieri am văzut și ceva legat de Taiwan, parcă? Sau mi s-a părut?

— Așa e, au dat o știre. Chinezii fac ceva exerciții militare în zonă. Dacă rușilor le-a mers cu anexarea » Ucrainei, nu ar fi de mirare să încerce și China ceva de genul ăsta.

— Crezi c-or s-o facă?

— Sper să nu. în fine. Hai să luăm niște castane coapte, vrei?

— Parcă mi-ai citit gândurile.

DOUĂZECI SI NOUA

9

Noiembrie, 2023

Michelle intră în casă seara târziu, cu aproape două ceasuri după ora ei obișnuită. îi dăduse un mesaj, la un moment dat, că va întârzia puțin, ceea ce se întâmpla din ce în ce mai des în ultima vreme, de când își schimbase statutul la firma de avocatură.

— Avem un client greu, cu operațiuni în Taiwan, care ne-a dat de lucru până peste cap. Se pare că treaba se cam împute pe-acolo, cu chinezii și vrea să-și asigure spatele. Ia vezi, zice ceva la știri?

Robert apucă într-o doară telecomanda.

— *... după cum se poate vedea. Sunt nu mai puțin de douăzeci și trei de nave de luptă în strâmtoarea Taiwanidui, la o distanță de la care pot fi observate de pe țărm. Avem acum legătura cu corespondentul nostru în regiune, Thuan Pan.*

Corespondentul se afla chiar pe faleză și gesticula larg spre mare, vorbind precipitat. Siluetele navelor din flotila chineză se profilau amenințătoare la orizont.

A -A- A

Deși aflat departe de punctele fierbinți de pe harta globului, Robert privea cu îngrijorare escaladarea evenimentelor.

— Ăștia sunt gata de invazie, pe cuvântul meu, zise el într-o seară, privind un reportaj din Marea Chinei de Sud. Chinezii n-au debarcat încă în Taiwan doar pentru că nu știu cum vom reacționa noi.

— Ce crezi că vor face ai noștri?

— Depinde de președinte. Congresul va da mână liberă Casei Albe, cu mare probabilitate. Altceva mă îngrijorează însă. La anul, în toamnă, avem alegeri. Mă gândesc că e posibil să facă vreo mișcare lunile următoare, când la noi începe campania electorală.

— Adică, ce-ar putea să facă? Să atace Taiwanul?

— Președintele e bombardat mereu si atacat din I
»
toate părțile pentru lipsa de fermitate la agresiunea Rusiei în Ucraina. Vezi tu, însă, cu China e mult mai complicat. Economia noastră e dependentă într-o măsură mult prea mare de cea a Chinei. Dacă aplică sancțiuni drastice, ca în cazul Rusiei, se oprește tot. Să faci asta în an electoral e sinucidere politică. Nu te mai votează nici naiba. Nici să lase lucrurile să treneze și să aplice sancțiuni după alegeri nu se poate, pentru că mai e un an până atunci. In timpul ăsta, chinezii mătură Taiwanul de tot. Nu mai rămâne piatră pe piatră.

— Si tu, tu ce crezi c-o să fie?

— Următoarele luni? Nimic mai mult decât acum. O să-si arate mușchii si unii si altii. Dar în februarie. martie cel târziu, cumva lucrurile trebuie să se miște într-o direcție sau alta.

— Ce te face să crezi asta?

— Pffuuu... Depinde mult de cine se conturează drept contracandidat la Președinție și de consecințele economice ale unui embargo contra Chinei. Nu uita că John Smith din Lincoln, Nebraska nu știe unde e Taiwanul pe hartă, dar vede că prețul benzinei aproape s-a dublat și fondul lui de pensii s-a înjumătățit. Tu n-ai idee câți bani are China în economia noastră, si dacă se apucă să-și retragă capitalul, în anticiparea unui pachet de sancțiuni, e instrumentul de șantaj politic perfect prin care să-i facă pe ăștia să le mănânce din palmă. Sincer, nu cred că Taiwanul are vreo șansă. Ori îl invadează armata Chinei, ori îl lăsăm noi de izbeliște.

— Nu se poate să nu facem nimic. Toate relațiile din zona Pacificului se bazează pe încrederea că SUA își apără aliații. Japonia, Coreea de Sud, Filipine - Australia ce să mai zic? - toti se uită la noi. Dacă nu » facem nimic, credibilitatea noastră se duce de râpă în doi timpi și trei mișcări.

— Cu ăștia avem tratate de apărare reciprocă, cu Taiwanul nu.

— Și? Dacă, de exemplu, Coreea de Nord decide să atace Coreea de Sud, noi ce facem? Reluăm războiul din anii '50? Chiar crezi asta?

— S-ar putea să nu avem de ales, repet. Extremul Orient este acum o ecuație cu multe necunoscute si *t fără nicio soluție, deocamdată.

ic ic ic

Afară, câțiva fulgi răzleți anunțau prima zi oficială de iarnă. Televizorul din sufragerie era pornit aproape continuu pe canalele de știri. Michelle era și ea foarte atentă, comentând aprins impactul adoptării de către parlamentul Taiwanului a unei proclamații prin care se declara independența insulei, aceasta urmând a fi consfințită printr-un referendum planificat pentru 1 martie 2024. In cursul dimineții avuseseră o întâlnire cu clientul lor, care le spusese, optimist, „Gata, s-a terminat! Acum nu mai au ce să facă!". Le adusese chiar și prăjituri.

Cu toate acestea, Robert privea îngrozit transmisiunea în direct de la Taipei. O reporteră de la o televiziune locală, vorbind într-o engleză aproximativă, relatata cu lacrimi în ochi cum exploziile nu conteneau de mai bine de sase ore. In studio, mai multi ana- liști vădit îngrijorați își dădeau cu părerea. Ideea care se contura era aceea că ar fi bine ca America să facă pasul înapoi și să medieze ulterior instalarea unui regim special de administrare a insulei de către China, care să garanteze taiwanezilor drepturile și libertățile de care se bucuraseră din 1949 încoace.

— Nu am crezut că o să trăiesc asa ceva, zise Michele alăturându-i-se pe canapea. Ce nenorociți...

— Și eu am sperat că nu vor ataca, ci doar vor forța o negociere de pe poziții de forță. Dar uite că s-a întâmplat.

— Mă gândesc la toți oamenii ăia... Cum e să ai o viată liniștită, să-ti vezi de treburile tale si brusc totul să se dea peste cap pentru că un politician îmbuibat, aflat la mii de mile de tine, decide că vrea ce-i al tău?

— Nici n-am curaj să-mi imaginez. îți aduci aminte ce a zis mama lui Vicky, după ce a reușit, la mustață, să iasă din Ucraina? N-ar fi plecat dacă n-ar fi văzut cu ochii ei cum rușii au măcelărit o familie întreagă. Crezi că ăștia sunt altfel? Cine a putut să fugă până acum, a făcut-o. Cine nu, Dumnezeu să-i aibă în pază. Uite, că n-am apucat să-ți zic. Azi s-a petrecut o chestie ciudată rău la spital, îi spuse Robert lui Michelle, dând televizorul mai încet. Am făcut o serie de exerciții și simulări pentru situații de criză.

— Legat de război? Pe bune?

— Da. A trebuit să parcurgem o serie de protocoale create, cred, prin anii '70-'80, pe care le-au scos de la naftalină. Sigur, le-au mai adaptat, dar baza e aceeași. Au zis că nu există nicio amenințare efectivă, dar că e mai bine să fim pregătiți, pentru că nu se știe niciodată ce se poate întâmpla.

— Doamne-ferește! Ăștia nu-s normali la cap! Și ce v-au zis?

— în următoarele săptămâni o să facem mai multe cursuri dedicate. O să vină niște chirurgi de la armată care să ne facă pe repede înainte o pregătire teoretică pentru tratarea traumatismelor specifice. Știi, împușcături, explozii, din astea. Inclusiv expunerea la radiatii.

Tonul lui Robert era cât se poate de sumbru.

— înseamnă că e chiar groasă treaba. în ce lume am ajuns să trăim. Speram să am parte și eu de o viață normală, liniștită. Se cuibări lângă el, oftând. Ce ne facem, Robert, ce ne facem dacă începe războiul?

— Sper să nu ajungem acolo. Lucrurile nu sunt însă deloc roze.

— Dar ce au ăștia de gând, măi? Să arunce lumea în aer pentru o insulă? Ia dă mai tare televizorul, ce zice aia?

— *„... apel la încetarea conflictului din Taiwan. Cu toate acestea, Beijingul nu dă niciun semn că ar fi dispus să înceteze ostilitățile pentru începerea negocierilor. Ultimele rapoarte puse la dispoziția presei de către Pentagon arată ridicarea gradului de alertă a flotei din Pacific la roșu, ceea ce înseamnă alertă de luptă."* Reportajul continua cu mai multe imagini ale navelor de luptă americane, ultima din montaj fiind un portavion de ultimă generație.

— Altfel spus, suntem practic cu degetul pe trăgaci, comentă el sec.

în bucătărie, cuptorul cu microunde bipăia de câteva minute bune, anunțând că mâncarea este gata.

Niciunul însă nu schița vreun gest, foamea le pierise de mult.

Martie, 2024

Robert abia parcase în curtea spitalului și se îndrepta spre intrare, când îi sună telefonul. Era Joakim.

— Salut, omule, ce faci? Nu am mai vorbit cu tine de o grămadă de vreme!

Constientiză că se bucura sincer să-l audă.

— Ce să fac, mă pregătesc de marea călătorie în timp și voiam să văd care-s planurile tale.

— Nu știu încă ce voi face. Lucrurile se așezaseră 9 * bine, viața era pe făgașul normal, și uite cu nenorocirea asta.

— Nu-mi spune, că și eu sunt în aceeași oală. Anul trecut pe vremea asta am cerut-o de soție pe prietena mea. Acum nu mai știu, să mor eu. Adică, ce să fac? M-am gândit că dacă rămân și vine apocalipsa nucleară, ce mare șmecherie am făcut? Doar să sper că supraviețuiesc cât să mai prind o altă eclipsă în viitor? Nu, frățicule, am decis că e un risc pe care nu vreau să mi-1 asum.

— Eu n-am cerut-o încă pe a mea, dar aveam de gând s-o fac.

— E tipa aia cu care ai mai fost însurat, parcă?

— Da, și am avut și un copil cu ea, o fetiță.

— Robert, dacă nu ai nimic care să te țină legat, nu e de rămas, crede-mă. Chiar dacă nu pornește al treilea război mondial, si tot nasol o să fie. Rusia si China o să-și dea mâna, mai mult ca sigur, economia noastră se va duce de râpă în sunet de fanfară militară și din America cea Măreață se va alege praful. O să fie nevoie de două generații după noi să reconstruiască totul. Dacă. Un mare dacă. A mai rămas doar ceva mai mult de o lună.

— Mă gândesc. Vorbim. Trebuie să te las, am ajuns la spital.

— OK, sună-mă dacă vrei, oricând.

Robert închise, gândindu-se că, deși vorbise de nenumărate ori cu Joakim, de fapt nu se întâlniseră niciodată în persoană. Se opri mai întâi la bufetul spitalului, de unde își luă un cappuccino cu aromă de caramel. Era a doua cafea și încă nu era ora opt, dar simțea nevoia. Se uită la ceas și decise că mai putea zăbovi câteva minute. Scoase telefonul și o sună pe doamna Feldman.

— Ce faci, mam'?

— Ti-ai mai adus si tu aminte să dai un telefon? Bine, pe acasă. Tu cum ești? S-a întâmplat ceva?

— De ce crezi că trebuie să se întâmple ceva ca să te sun? Voiam să te aud, asta-i tot.

— Pe aici când mai vii?

— La început de aprilie.

— De ce nu vii de Paste?

— Am aranjat deja cu Michelle să mergem la ai ei. Venim în weekendul de după Paște și stăm și luni, să vedem și eclipsa, bine? Tata cum e?

— La cabinet. în rest stă cu ochii-n televizor, la știri, de cum ajunge acasă. S-a apucat să facă provizii. Dacă vezi cum arată garajul, te iei cu mâinile de cap.

— Serios? Cum așa?

— Deci, a luat cred vreo cinci sute de cutii de conserve de carne, încă vreo cinci sute de pește, vreo două sute de pachete de paste, o sută de kilograme de făină, vrei să continui? A, și faza cea mai tare, s-a apucat cu Leonard să facă un puț, să aibă acces direct la apă subterană. Spune că dacă vine un război atomic, să avem autonomie măcar un an.

— Tu vorbești serios?!

— Cât se poate de serios. Pe lângă asta, fii atent, s-au strâns vreo cincisprezece bărbați, cred că pe majoritatea îi cunoști, și fac planuri să construiască un buncăr. Au zis că se apucă de lucru imediat cum se desprimă- vărează.

— Un buncăr, zici?

— Da. Roger, cumnatul lui Leonard, nu cred că-l știi, e colonel la Garda Națională. El are o bucată de » ♦

teren lângă High Point. Oricum nu face nimic cu pământul ăla și a zis că vrea să facă acolo un buncăr pentru vreo cincizeci de persoane. Chiar a obținut și specificațiile pentru proiect, acum se ocupă de autorizații, ce le-o mai trebui, nu știu.

■k ir ir

— Cum ați călătorit? Vă e foame?

Doamna Feldman se bucura să-si vadă fiul si viitoa-
* J
rea (spera ea) noră coborând din mașină.

Domnul Feldman era „pe șantier", dar urma să vină acasă în curând. Până atunci era timp suficient să pregătească masa.

A doua jumătate a zilei de sâmbătă au petrecut-o afară, pe terasă. Vremea începutului de aprilie era frumoasă, dar seara se făcea răcoare, așa că au aprins arzătorul cu propan să se încălzească.

Michelle își luase din casă o păturică bleu și stătea ghemuită pe unul din fotoliile de ratan, doamna Feldman se hâțâna lent pe balansoar, iar domnul Feldman desfăcea o sticlă de vin roșu. Deși războiul era undeva departe, era totuși prezent în mințile tuturor. Unul dintre cei cincispreze bărbați implicați în proiectul „Buncărul" era un general în retragere. Mai devreme le spusese că Flota a Șaptea din Pacific primise ordin de marș în dimineața zilei precedente. „Ce înseamnă asta?" întrebase doamna Feldman. „înseamnă că părăsesc baza navală de la Yokosuka din Japonia și se duc să ocupe poziții de luptă."

— Robert, deci vii mâine cu mine la șantier?

— E duminică, lucrați și mâine?

— Mai contează ce zi e? Vrem să-l terminăm cât mai repede. Nu vrem să ne prindă bombardamentul cu pantalonii în vine.

— Sigur că vin, da. De curiozitate, cam la ce cost se ridică?

— Mai puțin decât crezi, pentru că munca o facem noi. Am estimat la două milioane.

— Uau. E, totuși, vorba de două milioane.

— Da, dar împărțit la cincisprezece familii, e digerabil. Si ai văzut că IRS* a anuntat că toate cheltuielile
J »
efectuate pentru amenajarea de adăposturi sunt deductibile fiscal.

— Iti dai seama, tată, că dacă, Doamne-fereste, o să fie nevoie de buncărul ăla, banii nu vor mai conta deloc.

— Fiule, facem și noi ce putem. Că altfel, dacă am banii, nu fac nimic cu ei, si cade o bombă si mor, ce mare scofală am făcut?

— Și buncărul ăsta pe care-1 faceți, crezi că face față?

— E gândit pentru adăpost în caz de contaminare radioactivă, nu pentru bombardament. Nu ne-am imaginat că o să dea cineva cu bombe în Kentucky la țară.

— Când credeți că o să fie gata?

— Dacă ne ținem de planificare, ar trebui să fie operațional în jur de 1 iulie. Dar dacă e să terminăm de bătut toate cuiele, mai adaugă două luni.

— Impresionant.

* IRS = *Internal Revenue Service,* administrația fiscală a Statelor Unite - *n. aut.*

— Chiar dacă am îngropat, literalmente, o căruță de bani, sper să dea bunul Dumnezeu să nu fie nevoie de el niciodată.

— E, lasă, că dacă tot îl faceți, poate vi-1 cumpără primăria după aia și-1 transformă în adăpost contra tornadelor. Sau îl vindeti către Garda Națională, dacă tot e făcut după specificațiile lor.

— Cu Uranus retrograd și Marte în casa Soarelui, un conflict la scară globală e foarte posibil în următoarele două luni. Dacă trecem în iulie, poate scăpăm, interveni în discuție dna Feldman.

— Cu un Cabernet din California si viitoarea noră 1 în casa noastră, poate scăpăm, replică tatăl.

Râseră amândoi, apoi ciocniră paharele de vin.

Oricât se străduise Robert, nu reușise să găsească un moment potrivit pentru a-i anunța cu privire la decizia sa. Conștientiza că acum ar fi putut fi acel moment, dar tot amânase. Veneau vremuri puțin spus nesigure, și ar fi fost nevoie de el, ca bărbat tânăr, în putere, să fie acolo, să-și ajute părinții și femeia de lângă el. însă, pur și simplu, nu avea tăria să le spună direct: „Mamă, tată, Michelle, bag de seamă că situația s-a nasolit rău de tot și am de gând să-mi joc atu-ul din mânecă. Vă iubesc, vă pup, adio și n-am cuvinte." Se întorsese în această realitate și renunțase la Carroll pentru ei, și iată că acum tocmai el era cel care avea de gând să-i lase de izbeliște. Pe de altă parte, Joakim avea dreptate, în felul lui. Ce ar fi fost de făcut, altfel?

Să rămână, cu speranța unui viitor cât de cât acceptabil, dar care putea la fel de bine să fie un dezastru? Să trăiască într-o lume postapocaliptică, regretând apoi în fiecare zi decizia luată?

ir A A

A doua zi, pe drumul de jumătate de oră spre High Point, trecură prin fața centrului de distracții „Atomic City", locul lui favorit în copilărie. Oare câți ani trecuseră de când se dăduse ultima oară cu masinutele?

t 1

La câte petreceri de zile de naștere organizate acolo fusese? Trei ale lui, patru ale lui Hank, plus alte câteva ale colegilor de școală - douăsprezece, pe puțin.

— Cum zboară timpul, zise domnul Feldman, parcă citindu-i gândurile. Mai ieri te jucai pe aici și mâine, poimâine, te văd și pe tine cu un copil, doi, pregătind o petrecere de zi de naștere. Doar asta contează. Ce lăsăm în urma noastră.

— Că veni vorba, tu ce crezi că se va întâmpla? Va începe al treilea război mondial?

— Dumnezeu să ne păzească. Nici nu vreau să-mi imaginez. Dar uite, trebuie să iau asta în calcul. Jocurile le face altcineva. Sincer, nu mi-e de mine. Am avut până acum o viață frumoasă și speram să ies la pensie peste vreo zece ani și să merg la Disneyland cu nepoții. Pentru tine, însă, viața abia începe. Fata asta, Michelle, am văzut-o, ține la tine. Ați putea avea o familie fru-

moașă, dar nu-mi imaginez cum ar fi să crești un copil în lumea de după un război devastator.

Făcu o grimasă de dezgust și mimă un frison, scuturându-și umerii.

Robert închise ochii și și-o aminti pe Călii ținând un mănunchi de baloane și țopăind fericită în ziua când împlinise cinci anișori. Brusc, însă, în minte i se contură viziunea unui „Atomic City" în paragină, adăpostind niște bande pe motociclete venite direct din Mad Max și pe Călii murdară pe față, cu hăinuțele zdrențuite și cu o păpușă stricată în mâini. Atunci mintea i se limpezi. Nu era vorba despre părinți sau Michelle. Era despre copiii săi.

— Tată, trebuie să vorbesc ceva important cu tine. Si vreau să mă asculți cu foarte mare atentie.
9 » 9

PARTEA A CINCEA

TREIZECI

August, 2017

Clipi buimac de câteva ori, încercând să-și învingă senzația de amețeală. Simți imediat diferența de temperatură dintre răcoarea primăverii din care plecase și căldura de august. Ridică privirea spre cer și văzu cum soarele era încă acoperit complet de lună. Faza de totalitate era aproape de sfârșit.

— Ce tare, să mor eu!

Vocea lui Hank fu imediat urmată de un ghiont zdravăn în umăr.

Prima geană de lumină stranie, albăstruie, se strecură pe lângă conturul selenar. încă îi mai rezonau în minte cuvintele de adio ale părinților, încă mai simțea pe față atingerea mâinii calde și moi a mamei, mângâindu-1. „Dacă chiar ai șansa să scapi de calvarul care va veni, fă-o. Du-te. la-ți viața de la capăt. Altminteri, asta-i ce te așteaptă. Ani sub pământ, mâncând conserve." -îi spusese domnul Feldman când oprise mașina la șantier. Michelle, pe de altă parte, se arătase extrem de neîncrezătoare, fiind convinsă că e doar o

festă de prost gust pe care au pus-o împreună la cale, oricât de mult încercase s-o convingă că spunea adevărul.

Mai aruncă o ultimă privire în sus, apoi închise ochii, respirând adânc și rar. Oare cât de departe de linia temporală originală era această realitate? Ce provocări îl mai așteptau?

— „Și lumină se făcu!" exclamă Ben. Hai să mergem. Am niște pizza și bere pe acasă.

Se uită în jur, căutând-o instinctiv pe Jasmine. Era acolo, împreună cu părinții, îmbrăcată cu tricoul portocaliu pe care-1 purtase prima-prima dată, cu treizeci și cinci de ani în urmă. Conștientiză brusc că el trăise până acum nu mai puțin de cincizeci și doi de ani. La naiba, era chiar mai în vârstă decât părinții lui! Domnul Feldman abia ce împlinise cincizeci și unu la începutul lunii mai, iar mama era cu trei ani mai tânără. Dinamica familială va fi foarte interesantă, fără îndoială. Noroc că urma să plece la facultate peste numai câteva zile. Se gândi brusc la Carroll. Urma să fie ea sau Charles? Mai avea puțin de așteptat până avea să afle răspunsul. Ben, Jim și Hank strângeau deja scaunele pliante.

Seara, aflat singur în camera lui, Robert stătea turcește în pat, privind defocalizat telefonul așezat în

fața lui. Citise pentru a doua, poate a treia oară un mesaj text. *„Salut! Te caut din partea Vivianei. Te voi suna ceva mai târziu, dar pentru că este un număr internațional voiam să mă asigur că vei răspunde. Geraldo.”* Trecuseră aproape cincisprezece ani de atunci, iar amintirea Vivianei îl năpădi brusc. Oare cum putea fi posibil? Mai avea puțin de așteptat pentru a afla răspunsul. Avusese de gând, inițial, să-l sune pe Joakim, dar fusese distras de mesajul de la Geraldo. Formă din memorie numărul texanului, care însă nu răspunse. Lăsă un mesaj vocal simplu: „Salut, sunt Robert, voiam să văd cum ești." Apoi îi veni ideea s-o sune pe Diana. Trebui să facă un efort să-si aducă aminte numărul ei de te- *
lefon, încurcă de câteva ori cifrele, dar din a opta încercare reuși să dea de ea. Ca și Joakim, nici fata nu răspunse, dar mesajul de întâmpinare: „Bună! Sunt Di și promit să sun înapoi când o să am eu chef!" fu suficient să știe că găsise persoana potrivită. îi lăsă un mesaj ambiguu în mod voit: „Salut, numele meu este Robert Feldman. Și eu am văzut eclipsa din aprilie și m-am gândit că ai vrea să vorbim." Apoi coborî în sufragerie; cina era gata.

Discuția în jurul mesei se concentră pe două subiecte. Primul, în mod evident, fu legat de eclipsă. Tatăl și mama o observaseră de pe terasa casei, împreună cu niște prieteni din Memphis care veniseră special, cu o zi mai înainte, și care plecaseră deja înapoi. Al doilea subiect fu cel referitor la pregătirile pen-

tru prima zi de colegiu. Robert a trebuit să fie extrem de precaut să nu spună ceva nelalocul lui legat de familia care-i vizitase în weekend și despre care nu avea niciun fel de amintiri. Drept urmare, mancă în tăcere și imediat după ce termină, se retrase în camera lui.

Nici Joakim, nici Diana nu dăduseră vreun semn.

își puse pijamaua, se duse în baie să se spele pe dinți, apoi se băgă în pat și pomi televizorul. Faptul că o luase de la capăt și era din nou în 2017 începea să se decanteze încet în mintea lui. Până la un punct, era interesantă viața asta continuă de adolescent întârziat, dar simțea nevoia să facă pasul înainte. Poate de data asta avea să treacă de 2024 fără mari emoții. Poate. își simțea pleoapele grele și aproape că adormise când vibrația telefonului, pe care încă îl ținea în mână, îl readuse la realitate. Era Geraldo. înainte să răspundă, deschise ușa și privi spre living. Părinții urmăreau un film, iar sonorul era suficient de puternic, încât să nu poată auzi ce se întâmplă în camera lui. Inspiră adânc, fă- cându-și curaj și apăsă butonul verde.

— Geraldo?

— Bună, Robert. Ce faci?

Avea o voce moale, destul de subțire. Engleza lui era foarte bună, deși se simțea accentul destul de puternic.

— Ugh... bine, zic. Tu?

— Uite, voiam să vorbim, să-mi zici cum a fost eclipsa.

— Foarte... interesantă.

— Sunt sigur că știi mai multe despre eclipse decât oricine.

— Da, ce-i drept, am citit o grămadă de chestii, dar nimic nu se compară cu experiența uneia.

— Robert, trebuie să te întreb, ca să fiu sigur că nu fac nicio confuzie. Ai avut o prietenă Viviana, din Brazilia? Știu de 8 aprilie 2024. Și mai știu și de Viviana. Am cunoscut-o personal. Ea mi-a spus cum să te găsesc.

— Nu cred că e posibil așa ceva. Viviana a fost... adică are doar șaisprezece ani, nu? Și acum trăiește în Brazilia.

— Viviana pe care tu ai cunoscut-o a scris un roman, după... plecarea ta, care a fost publicat în Brazilia. *„Meu amante que partiu a tempo"* - Iubitul meu plecat la timp. E un joc de cuvinte acolo, care nu poate fi exact exprimat în engleză, dar sunt convins că-1 înțelegi. Aș fi vrut să poți citi romanul ei. E mișcător. Criticii au interpretat plecarea ta ca o metaforă, o trecere către moarte. Viviana a folosit niște nume fictive în carte, dar a menționat totuși Paducah, pentru că era locul de unde pot fi observate ambele eclipse, și cea din 2017 și cea din 2024. Eu am citit cartea ei întâmplător, doar cu puțin înainte de eclipsa din 6 februarie 2027. Am căutat-o pe Viviana și am reușit s-o conving să-mi dea numele tău real.

Tăcu, lăsându-i răgaz lui Robert să proceseze informația.

— Si... în ce an te-ai întors?

J

— 2010. A doua oară.

— *A doua* oară?

— A doua, da. America de Sud a avut parte de o eclipsă totală în 2010, de o alta în 2020 și una inelară în 2027, toate vizibile din Argentina. Prima dată m-am întors din 2020 în 2010. Drept urmare, a doua oară am lăsat să treacă pe lângă mine eclipsa din 2020. Lucru-rile păreau la locul lor, dar a venit apoi al treilea război mondial, la finalul lui 2025. N-ai cum să știi asta. Bra- zilia nu a fost direct implicată, dar consecințele au fost devastatoare pentru toată omenirea. A fost urât de tot, nici nu vreau să-mi amintesc. Așa că am luat trenul din 2027, dacă pot să zic așa. Am avut mari emoții, pentru că era o eclipsă inelară, nu una totală, și nu știam dacă o să meargă treaba sau nu, sau dacă prima dată nu a fost decât un eveniment unic, irepetabil. A mers, și iată-mă revenind, a doua oară, în 2010. Am așteptat șapte ani să iau legătura cu tine.

— Mai cunoști și pe altcineva ca tine? Ca noi, vreau să zic.

— Nu, pe nimeni. De fapt, nici nu mi-am imaginat că ar mai putea exista cineva, până când nu am citit cartea Vivianei. A fost asa... o revelație. Am știut că nu e ♦ , ♦
doar rodul imaginației ei când a descris cu lux de amă-nunte dispariția ta, la câteva secunde după ce lumina aceea stranie, albăstruie, a lăsat loc întunericului de-plin. Apoi, când am vorbit cu ea, mi-a spus mai multe. Am încercat să iau legătura și cu părinții tăi, să vor-

besc și cu ei, dar am aflat că nu supraviețuiseră războiului. îmi pare rău să ți-o spun. Sper că acum ai tăi sunt bine, da?

— Da, da, sunt bine, mulțumesc.

— Dar tu, tu ai mai găsit pe cineva?

— Da, răspunse Robert după o scurtă ezitare. Dar încă nu am reușit să iau legătura cu el. Și am mai descoperit un caz, cineva pentru care în 2017 a avut loc eclipsa de la care s-a întors în 1999, deci, nu am putut să iau legătura cu el.

— Hmm... interesant. Mă întreb, oare ce avem în comun? Ce anume ne face să sărim prin timp?

— Am descoperit că e legat de momentul nașterii. Toți suntem născuți în timpul celor 1-2 minute ale fazei de totalitate maxime. Eu, de exemplu, sunt născut pe 11 august 1999. Tu când ești născut?

— Pe 16 februarie 1980.

— Știi ora?

— A, nu sunt sigur. Pe la trei, patru dimineața.

— Un minut, te rog... Căută repede pe internet și reveni victorios la telefon. Am găsit. O eclipsă dată de superlună, cu maxim la ora 8:54 ora universală, vizibilă din Africa. Câte ore diferență sunt între Argentina si GMT? 4? Asta trebuie să fie.

— Deci, e vorba de trei eclipse?

— Da, teoria mea e că e vorba de eclipsa de la momentul nașterii, apoi una care devine punct de referință pentru întoarcere, eu i-am zis eclipsa proximală,

și una distală, cea de la care se produce întoarcerea. Din ce mi-ai zis, devine clar că eclipsa proximală e fixă, la tine e 2010, la mine e 2017. Se pare că cea distală poate varia, la mine a fost mereu 2024, dar la tine a fost o dată 2020 și o dată 2027.

— Robert, dă-mi voie să te întreb, cu ce te ocupi? Adică, ce pregătire ai?

— Am făcut medicina de vreo patru ori și o dată administrarea afacerilor.

— Stai așa! Deci, tu ai făcut... cinci astfel de treceri?

— Da. Cred că s-ar putea spune că sunt un fel de veteran.

— Uau! De cinci ori.

— Si tu? *9*

— Doar două, atât.

— Deci, pe Viviana ai întâlnit-o...

— în celălat interval, da.

— Fantastic. Eu am întâlnit-o pe Viviana cu trei cicluri în urmă.

— Trei cicluri zici? Ce chestie... trebuie să iau asta în calcul. N-ai idee cât de mult mă ajută informațiile astea.

— Ce calcule faci?

— Lucrez la o teorie care să explice fenomenul. Aveam câteva piste, dar discuția cu tine e mină de aur.

— Tu ce pregătire ai?

— Inginer. Lucrez la o firmă care furnizează echipamente pentru hidrocentrala de la Itaipu.

— Sunt cât se poate de convins că știi mai multe decât mine.

— Știu pe naiba. îți dai seama că nu există pe nicăieri descris un astfel de fenomen. Sunt pe teren pur speculativ.

— Sunt și eu extrem de curios, îți dai seama. Eu am încercat la un moment dat, cu niște băieți de la făcuitatea de inginerie de la noi de la universitate, să discut despre asta, dar m-au cam luat în balon, așa că am renunțat. Mai spune-mi de Viviana. Deci, s-a întors în Brazilia?

— Da, s-a întors când a început războiul. Te-a iubit mult, să știi. S-a deschis în fata mea când a înțeles că poate să aibă încredere și că nu voi spune adevărul nimănui. Mi-a spus multe lucruri foarte personale, despre care nu a scris în romanul acela. A vrut să se sinucidă după plecarea ta, iar tatăl tău a împiedicat-o. A ajutat-o să se țină pe picioare până când a ieșit din depresie. în perioada aceea a scris romanul, ca formă de terapie.

— Tata? Ce chestie! Nu părea s-o aibă la inimă. I-ai spus că te întorci din 2027?

— Da. De altfel, ea și mama mea au fost singurele cărora le-am spus, cu o zi înainte să plec. Apoi m-am urcat în mașină, am condus douăzeci de ore si când a venit eclipsa, am făcut trecerea. Discret, fără martori, fără nimic. A fost mai bine asa. Oricum, nu avea cine altcineva să mă dea dispărut.

Mai discutară câteva minute, apoi își luară rămas bun, nu înainte ca Geraldo să-i promită că-l va căuta după ce va fi încropit o teorie a salturilor temporale.

Nici Joakim, nici Diana nu-i răspunseseră încă. Stinse lumina și trase păturica subțire peste el, dar amintirea Vivianei nu-l lăsă mult timp să adoarmă.

TREIZECI SI UNU

Aștepta cu nerăbdare să înceapă prima zi de cursuri; nu mai simțise o astfel de frenezie de foarte mult timp. Doar *că,* spre deosebire de mult mai tinerii săi colegi, dornici să facă primii pași în lumea medicinei, entuziasmul său avea cu totul alte motive. Modificările pe care le observase în zilele de când revenise în 2017 fuseseră minimale, realitatea actuală semănând extrem de mult cu „originalul". Chiar și camera care i se repartizase la cămin, 4-16, era cea pe care o avusese prima dată.

Venise devreme și ocupase un loc strategic, de unde putea urmări intrarea în amfiteatru. Privea atent fiecare student care intra, identificând cu multă ușurință figurile atât de familiare. Pentru o clipă i se păru că o zărește pe Carroll și inima începu să-i bată cu mai multă putere, dar aproape imediat își dădu seama că era o altă fată. Mai erau câteva minute până la începerea cursului și ea tot nu apăruse. Amfiteatrul era plin. Oh, nu! Charles intră ezitând, scană sala în căutarea unui loc si într-un final se așeză undeva în lateral, nu departe de el. Fără nicio urmă de îndoială, Charles era.

Se aplecă dezamăgit să-și scoată din rucsac un bloc-notes, doar ca să nu facă notă discordantă cu restul lumii.

Simțea că o pierduse pentru totdeauna pe Carroll. Dacă realitatea aceasta nu venea cu hepatite fulminante, pandemii mortale sau războaie mondiale, avea să treacă de 8 aprilie 2024 pentru prima dată în viața lui, avea să se căsătorească, să facă copii, să profeseze ca medic și să o dea uitării pe Carroll care, în această realitate, nici măcar nu exista. „Și va ieși cu Charles la agățat weekendul următor", îi șopti adolescentul de cincizeci de ani din el.

— Carroll! Aici! Aici!

Hwh?! întoarse capul, mai întâi spre Charles, pe care-1 văzu fluturând mâna și privind spre intrare. Apoi o zări. Era acolo, așa cum și-o amintea. Puțin dezorientată, identifică rapid locul de unde era strigată și din câțiva pași se așeză lângă... *fratele ei.*

La pauză se îndreptă direct către cei doi. Se opri, totuși, amintindu-si nenumăratele erori făcute de-a lungul timpului. *Această Carroll* și *acest Charles* nu îl cunoșteau. Trebuia s-o ia încet cu ei.

— Salut, eu sunt Robert!

— Bună! Eu sunt Charles, iar ea e sora mea, Carroll.

— Sunteți gemeni? Foarte tare. încântat să vă cunosc. Și, cum vi se pare prima zi de facultate?

— Este... nu știu... îmi place, da.

Carroll îl privea cu interes, dar încerca să ascundă asta.

— De unde sunteți? Eu sunt din Kentucky, la vreo două ore de aici.

— Noi suntem din Virginia de Vest.

— Oh, da? îmi place să merg acolo la schi.

— Și noi mergem, da. Mă bucur că am stat de vorbă. Ne mai vedem pe-aici.

— Sigur, da.

•fc -fc -fc

în cursul serii, Robert o sună pe Diana. Fata îi trimisese un mesaj, la câteva zile după eclipsă, spunându-i că avusese o problemă și nu putuse vorbi cu el, dar o să-l caute în weekend. Apoi îl sunase, ce-i drept, când era împreună cu tatăl său și, evident, nu voise să-i răspundă. îi dăduse și el un mesaj, la rândul lui, întrebând-o dacă era OK s-o sune luni seara.

— Buna, Diana? Diana Grossman? Sunt Robert.

— Da, bună! Suntem ca soarele cu luna, râse ea amuzată de propria-i glumă.

— Diana, o să fiu direct cu tine. Si eu am făcut trecerea de la o eclipsă la alta.

— Am bănuit că despre asta vrei să vorbim.

— Diana, tu, acum, ești OK?

— Ce vrei să spui?

— O trecere ca asta poate da un anumit tip de... dezorientare. Voiam să vorbim imediat după eclipsă, să îți zic că e totul în regulă. Adică să nu crezi că tu ai... cum să zic...

— Luat-o pe arătură? Da, mesajul tău a venit cam târzior, ca s-o spun pe-a dreaptă. Eram deja la clinică. M-au internat și m-au ținut acolo „sub observație" până vineri. Sâmbătă mi-au dat drumul acasă, mi-am recuperat telefonul și mi-am ascultat mesajele. Cumva, când am auzit mesajul tău, m-am liniștit. Am știut atunci că nu înnebunisem. Ce se întâmplă? Care-i treaba?

— Diana, ce o să-ți spun pare de domeniul SF-ului, dar nu ești numai tu si cu mine. Suntem mai multi » » » care, atunci când are loc o eclipsă, noi... ne întoarcem în timp la prima pe care am văzut-o.

— De unde ai știut să mă suni?

— Ne-am cunoscut, cu ceva timp în urmă. Adică nu noi doi, ci eu am cunoscut o altă Diana, într-un univers paralel, care a făcut mulți ani tratament pentru psihoză, și care a evitat să mai treacă prin așa ceva. Ea si-a continuat viata, dar eu, din motivele mele, am preferat să repet experiența. De-aia tu nu mă cunoști, dar eu ținusem minte numărul tău de telefon, mă rog, am inversat două cifre, nu mai eram sigur, dar până la urmă am dat de tine.

— O, Doamne... bine măcar că nu sunt nebună.

— Nu, nu ești. Uite ce-ți sugerez să faci: nu mai spune nimănui adevărul despre ceea ce ți s-a întâmplat. Mergi pe burtă. Vei vedea că anumite lucruri nu sunt chiar la fel cum le știai, dar nu contează. Lasă episodul ăsta să treacă din punct de vedere medical,

du-te la vizita de control conform programării. Tot în Kansas City locuiești?

- Da.

— Te vede doctorul Wolkoff?

— Da, de unde știi? A, da, probabil cealaltă Diana a fost pacienta lui?

— Exact.

— Pfuai! Ce fază!

— Dr. Wolkoff e un tip foarte bun profesional. încearcă să nu-i trezești niciun fel de suspiciuni. Crezi că poți?

— Dar dacă brusc și deodată zic că totul e roz, nu o să i se pară ciudat?

— Nu. Pentru el o să fie confirmarea că medicația pe care ți-a dat-o a fost eficientă, bravo lui, iar tu ai avut doar un episod psihotic tranzitoriu, fără sechele.

— Vorbești ca un doctor.

— Da, am studiat medicina. Dar nu are nicio relevanță. Voiam în primul rând să mă asigur că ești OK, să te liniștesc. Eu sunt în Nashville, dar poate într-o zi iau un avion până acolo, să ne întâlnim. Vin într-o dimineață și plec seara.

— Spune-mi, ce se petrece, de fapt?

— Asta nu știu. Am căutat o explicație, dar nu am găsit nimic. Naiba știe cum funcționează universul ăsta! Apropo, ca fapt divers, suntem amândoi născuți în aceeași zi. Pe 11 august 1999. Ba, chiar la aceeași oră.

— Pe bune?!

— Da. Te las acum și în orice caz, sună-mă dacă vrei să mai stăm de vorbă. OK?

Dacă „misterul" cu Diana se lămurise, era totuși ciudat faptul că Joakim nu-i răspunsese încă, deși mai încercase în două rânduri să ia legătura cu el.

îr îr ☆

Charles, în versiunea actuală, era un personaj foarte diferit de celălalt Charles. Deși avea un văr, Mike, cu trei ani mai mare, nu-i trecuse prin minte să-i „împrumute" cartea de identitate. Ba chiar răsese amuzat de idee, comentând „N-aș face asta nimănui. Dacă s-ar prinde careva și bietul văru-meu ar da de belea nevinovat?". Cu Carroll avusese emoții. Se aștepta la orice, după experiența cu Michelle, care în versiunea 2.0 fusese o cu totul altă persoană decât mama lui Călii. Se întrebase de multe ori dacă ar mai fi putut nutri aceleași sentimente pentru o Carroll diferită, și nu putuse găsi un răspuns altul decât că va trebui să lase lucrurile să decurgă de la sine.

Se obișnuise să se așeze lângă ei la cursuri, dar mereu de aceeași parte cu Charles. Voia să le devină prieten celor doi frați, înainte de a-i face curte fetei, iar între timp spera că fata o să-i dea de înțeles că-1 place.

Nu trebui să aștepte prea mult. La vreo două săptămâni de la începutul anului universitar, îl văzu pe

Charles singur la cursul de anatomie. Se așeză lângă el, ca de obicei, întrebându-1 unde e Carroll. „Vine și ea, imediat.", răspunse el. Intr-adevăr, Caroil intră în sală odată cu profesorul, așezându-se lângă Robert, „ca să nu deranjeze". In prima oră se înghesui peste el de două-trei ori. O dată vru să ia de la Charles un alt pix. „Scuză-mă, te rog" zisese, stând lipită de el două secunde mai mult decât ar fi fost necesar. „Ce-a zis profesorul, că n-am înțeles?" îl întrebase șoptit la un moment dat, cu buzele aproape atingându-i urechea. Suflarea ei caldă îl excitase brusc. La pauză, deși ar fi putut să schimbe locul, n-o făcuse, preferând să rămână lângă el. Mai mult, se proptise pur și simplu de el pentru „a-i face loc" fetei din dreapta ei, când aceasta a avut nevoie să-si scoată ceva din rucsacul aflat sub ♦
scaun. Pentru Robert fusese mai mult decât suficient. O invitase la cinema în weekend și nici nu începuse bine acțiunea filmului, că se și sărutau cu pasiunea caracteristică adolescentei. >

Carroll 1.0 si Carroll 2.0 fuseseră mai sfioase, mai mămoase. Carroll 3.0 se dovedi a fi mult mai senzuală, dar de o manieră subtilă. Stătea întotdeauna la cursuri la mijloc, între cei doi băieți. Când și când lăsa pixul jos și îl mângâia discret cu degetul arătător pe dosul mâinii. Nu spunea nimic, dar când întorcea privirea către ea îi putea citi în ochi dorința.

Primele luni de facultate trecură pe nesimțite și se apropia Ziua Recunoștinței. Aveau o săptămână de

vacanță, iar frații Dobson plănuiseră să meargă acasă încă de vinerea de dinainte, imediat după cursuri. Și Robert urma să meargă la Paducah, dar abia duminică. Pentru sâmbătă avea de gând să facă un drum în Kansas City.

ir ir ir

Era o zi rece și înnorată de noiembrie. Ca și în cazul lui Joakim, nici pe Diana nu o întâlnise niciodată până atunci. După ce aterizase și-și pornise telefonul, primi un mesaj de la ea, că îl aștepta în parcarea aeroportului. Când ieși, îi trimise un mesaj cu numărul ușii la care se afla, iar ea apăru după mai puțin de cinci minute cu o Honda Civic de culoare incertă, veche de cel puțin zece ani. Purta o căciuliță roz bombon de sub care i se vedea fața palidă, cu sprâncene pensate, ochi căprui și buze subțiri. Abia ce intră în mașină că fata demară, înainte ca el să apuce măcar să-și pună centura de siguranță.

— N-ai bagaj? fură primele ei cuvinte.

— Nu, plec înapoi tot azi, am avion la șase și jumătate. Am venit doar ca să ne vedem, să vorbim.

— Am înțeles. Ti-e foame? J)

— Cam. Ce propui?

— Ești OK cu pizza? Sau preferi ceva asiatic? Thai, chinezesc, sushi bar?

— Nu, n-am o preferință anume, dar nu pizza.

— Atunci thai.

Intrară pe interstatala 29 și zece minute mai târziu opriră la Tasty Thai, un restaurant micuț, cu doar cinci- șase mese și tot atâtea separeuri. Era practic gol, doar o altă masă fiind ocupată.

— Nu vin des aici, poate de două, trei ori pe an, dar au o mâncare ex-cep-ți-o-na-lă!

— Ce-mi recomanzi?

— Dacă reziști la ceva picant, atunci mâncarea de vită. Au un sos făcut în casă, cu ghimbir, ceapă și ciuperci. îți sugerez orezul la abur.

— Merg pe mâna ta.

Chelnerița veni imediat, le luă comanda și plecă repejor să aducă băuturile.

— Deci, iată-ne împreună în cele din urmă, deschise Diana discuția.

»

— Da, e... neobișnuit, într-adevăr. Zi-mi mai întâi cum ești. Adică doctorul Wolkoff te mai ține sub observație, te-au pus să iei ceva medicamente?

— Sunt OK, da. Mi-au fost de mare ajutor sfaturile tale. Mersi mult. Zi-mi, deci, care-i toată povestea cu eclipsa? Adică nu știu, uite, au trecut trei luni și tot... e o nebunie totală.

— Diana, tot ce pot să-ți zic e că nu se știe ce produce acest fenomen, da? Practic, până acum am ajuns la următoarea concluzie: pentru noi doi, eclipsa din 2017, prima pe care am văzut-o, e punctul zero. Dacă în viitor te mai duci să vezi o eclipsă totală de soare,

te vei întoarce în 2017. Corpul revine la versiunea 2017, dar păstrezi toate amintirile. Lumea merge mai departe, fără tine, în universul pe care l-ai părăsit. Acolo ești doar „dispărută".

— Deci, părinții mei s-au trezit că eu am dispărut de lângă ei, pur și simplu, la eclipsa din 2024?

— Da. Cel mai probabil, da.

— O, Doamne! Am cum să le trimit un mesaj că sunt bine, ceva?

Robert pufni.

— Nu, Diana. Nu putem trimite mesaje într-un univers paralel sau într-o realitate alternativă.

— Evident, ce proastă sunt! Dar cum se întâmplă asta? Chiar nu ai nicio explicație?

— Există în Brazilia un tip, Geraldo. Și el e tot ca noi. S-a întors din 2027 în 2010. Am luat legătura cu el recent și mi-a spus ce teorie a elaborat. O să simplific cât pot de mult, nici pentru mine nu e simplu. Imaginează-ți mai multe linii de tren care merg oarecum în paralel, dar din loc în loc fac mici curbe, intersectându-se. Fiecare linie este o realitate distinctă. Macazurile din această rețea sunt eclipsele. Dacă ajungi la un astfel de macaz, ceva se întâmplă, și tu în loc să-ți continui drumul înainte, faci o buclă care te întoarce la macazul de dinainte. Apoi, ciclul se reia.

— Deci, tu zici că acolo, undeva, mai există o Diana.

Ridică mâna, rotind-o și îndreptând-o spre un punct nedeterminat din tavan.

— Da. Pe care nu am întâlnit-o niciodată în came si oase, dar cu care am petrecut nenumărate ore la telefon.

— Și ce ne face pe noi speciali?

— Ne-am născut în faza de totalitate maximă a unei eclipse de soare. Cum anume asta ne face... „sensibili" la trecerea de la o realitate la alta, nu știu.

— De ce apar diferențe? Nu sunt semnificative, dar există.

— Iarăși, aici suntem în zona speculațiilor. Să-l luăm pe Geraldo, de exemplu. El vine de dincolo de timpul nostru și s-a întors în trecut față de noi. Dacă el face ceva diferit în cel de-al doilea „2011" al lui, de exemplu cumpără o casă sau își ia un job la o altă firmă, e posibil ca acea acțiune a lui, diferită de cea inițială, să aibă drept consecință o serie de efecte în lanț care să se manifeste în realitatea noastră actuală, din 2017 sau mai târziu.

— Nu sunt sigură că am priceput tot, e prea mult deodată. Dar, în mare, începe să capete sens. Crezi că suntem mai mulți?

— între o sută si cinci sute numai în America.

— Uau! De unde știi?

>

— Am calculat.

— Și din toți ăștia, doar pe mine m-ai găsit?

— Nu. Am mai găsit un tip, dar de care nu mai reusesc să dau.

— Si restul unde sunt? »

— Ori la balamuc, ori în alte intervale de timp, ori au învățat să stea cuminți în banca lor. Crezi că eu am mai spus și altcuiva în afară de tine ce mi se întâmplă?

Chelnerița veni cu farfuriile cu mâncare. Deși iute, *Tiger Cried Beef se* dovedi, așa cum promisese Diana, excepțional.

TREIZECI SI DOI

9

Robert și Carroll stabiliseră să petreacă fiecare Crăciunul acasă cu părinții, dar apoi să meargă împreună la schi. Heather, sora mai mare pe care Robert „trebuia neapărat s-o cunoască, e foarte de gașcă" venea și ea, împreună cu prietenul ei.

Deocamdată, Robert stătea tolănit pe canapea, privind defocalizat flăcările jucăușe din șemineul din sufrageria părinților. într-o altă iarnă, de un alt Crăciun, o fetiță cu cârlionți alerga prin casă strigând „A venit Moșu'! A venit Moșu'!" și se repezea entuziasmată către brad, rupând nerăbdătoare hârtia imprimată cu omuleți de zăpadă, în care erau ambalate cadourile, încercă să-și amintească ce anume îi cumpărase lui Călii atunci, dar trecuseră prea mulți ani. își amintea însă foarte bine ce cadou îi cumpărase doamna Feldman - o mașinuță roz, electrică, cu care Călii se plimbase toată primavara și vara prin curtea casei, nemulțumită că „melge plea încet". Simți cum i se umezesc ochii. O iubea pe Carroll, nu încăpea nicio îndoială, dar știa că vor mai trece ani buni până când vor avea un copil împreună. Deocamdată, ea era o puștoaică

de nici douăzeci de ani. dornică să-si trăiască tinerețea
' » »
și să se bucure de studenție. Și nu avea de gând să-i strice acești ani cu obligatii de familie, mai ales că, spre deosebire de el, tinerețea ei era irepetabilă. Tocmai de aceea își propusese să facă tot ce-i stătea în putință să-i creeze cât mai multe experiențe de neuitat.

Vorbise cu Geraldo în urmă cu două zile. Brazilianul îl sunase pentru a-i ura sărbători fericite și se bucurase să depene povești cu el. „Planuri de Crăciun? Păi o să mă duc la plajă, cred, ca de obicei." II pufnise râsul. La el în Kentucky erau -8°C și cu două zile înainte ninsese din belșug. Dacă Brazilia era prea departe, Miami în schimb era totuși accesibil. Poate va'merge câteva zile cu Carroll în februarie, după sesiune. Nu mai fusese acolo de cincisprezece ani. Gândul îi zbură la Viviana, la corpul ei perfect și la plimbările în larg pe care le făcuseră împreună cu barca. Aproape că se simți vinovat, de parcă ar fi înșelat-o pe Carroll.

A- A A

— Nouă când ne-o prezinți pe prietena ta? îl întrebase doamna Feldman când le spusese despre planurile lui de vacantă.
»
— E, lasă-1 si tu, nu-i forța mâna. Dacă fata are stofă de prezentat părinților, o să vină cu ea încoace la un moment dat, intervenise dl Feldman.

— Cred că la primăvară, zise Robert. Asta dacă nu vreți voi să faceți drum prin Nashville într-un weekend.

— Uite, asta chiar nu e o idee rea deloc. Mi-e dor de Nashville, spuse mama. N-am mai fost acolo cred că de... doi ani? Da, mi-ar plăcea să mergem acolo, să colindăm prin cârciumi, să ascultăm ceva muzică. Exact ca pe vremuri...

își privi soțul într-un fel pe care Robert nu-1 mai remarcase până atunci.

în toți anii pe care-i petrecuse alături de ei, se gândise la ei doar ca părinții lui, căsătoriți de douăzeci de ani și niciodată nu-și imaginase începuturile relației lor, mama și tata tineri, înainte ca el să vină pe lume. Văzuse, ce-i drept, fotografii de prin anii '90 cu mama mult mai slabă și tata cu barbă și părul negru și lung, dar nu și-i imaginase ținându-se de mână sau sărutându-se pe ringul de dans.

— Da, chiar am putea merge, confirmă dl Feldman, într-un weekend, după ce terminați examenele.

Robert nu putea spune, după tonul vocii lui, ce îl încânta mai mult: s-o cunoască pe Carroll sau să hoinărească cu soția prin baruri, „ca pe vremuri".

A A A

Anul începuse deja de câteva săptămâni, prima sesiune de examene era în toi, când Robert primi un telefon de la Geraldo.

— Salut, am găsit, cred, o teorie mai închegată care explică fenomenul. Ai timp să vorbim?

— Pentru asta? Am tot timpul din lume, îți dai seama!

— O să simplific cât de mult pot, ca să nu devină prea complicat. Spațiul în care noi funcționăm e unul tridimensional, da? Trei puncte definesc un plan. Și considerăm timpul liniar. Deci, un univers 3D+T. Poziția unui obiect este clar definită în orice moment, îl poți deplasa unde vrei tu, dar la fel de bine îl poți readuce în punctul inițial, după un interval de timp oarecare. Acum încearcă să faci un efort de imaginație, cu un univers 3T+D. In acest tip de univers, trei evenimente definesc un *plan temporal,* iar materia se deplasează liniar, doar de-a lungul unei singure axe și într-un singur sens. Cele trei eclipse ale fiecăruia dintre noi definesc acest plan temporal. Iar noi ne deplasăm din locul unde ne aflam la momentul eclipsei distale, cum ai numit-o tu, înapoi în locul unde ne aflam când am văzut eclipsa proximală. Spațiul real are însă o singură linie temporală, iar axa dintre eclipsele proximală și distală se proiectează diferit, în funcție de fiecare individ în parte. De-aia apar diferențele de la un ciclu inter-ecliptic la altul, pentru că vorbim nu de câteva evenimente izolate ici și colo sau de acțiunile răzlețe ale câtorva ca noi, ci practic de o infinitate de interacțiuni care se produc în mod diferit datorită unui număr practic nelimitat de variații punctuale. Imensa lor majoritate nu are niciun impact, însă. Dacă cineva pierde me-

troul de la 7:15 și ajunge la serviciu la 8:10 din cauza asta, probabil că nu va exista o consecință a acestui fapt. Dar, dacă respectivul se întâlnește cu o tânără atrăgătoare în metroul de la ora 7:25, intră în vorbă cu ea, iar în cele din urmă se căsătoresc și fac un copil, atunci da, e o consecință notabilă, dar al cărei impact rămâne totuși limitat. Există, desigur, probabilitatea ca un eveniment izolat să aibă un efect major, dar cel mai probabil este, totuși, că o transformare de amploare e rezultatul cumulării mai multor astfel de variații minore.

— Teoria asta a ta, poate explica de ce unul ca noi nu e de găsit în această realitate? Există un tip, Joakim, cu care am vorbit cu puțin înainte de trecerea din august, dar acum nu mai dau de el deloc.

— E posibil, cred că da. Poate că el a tranzitat într-o altă realitate decât a ta, sau poate i s-a întâmplat ceva și nu a mai ajuns să vadă eclipsa.

— Trebuie să rumeg chestia asta, nu-mi pot imagina cu ușurință un univers 3T+D, cum ai zis.

— De fapt, universul ar fi 3D+3T. Noi ne aflăm chiar pe linia de la intersecția dintre două planuri temporale.

— Cum ar putea explica teoria ta diferențele de personalitate în cazul aceleiași persoane? Asta nu mi-e clar deloc. Am fost căsătorit cu o fată la un moment dat, dar când am regăsit-o, după trei cicluri, avea o cu totul altă personalitate.

— Mă depășește. Asta ar trebui să afli tu, că e vorba de psihologie, e mai aproape de medicină decât de inginerie! Râse din toată inima. Mie dă-mi formule, ecuații, la astea mă pricep.

— Tot nu ai răspuns la întrebarea „de ce" se întâmplă fenomenul. Poate fi controlat?

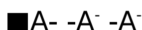
— Robert, drept cine mă crezi? Einstein? Ți-am dat o teorie, care explică cât de cât lucrurile, dar nimic mai mult. Recunosc, e doar o speculație, nimic mai mult.

— Sunt familiar cu abordarea empirică a realității, bazată în primul rând pe observație și deducție. Medicii din antichitate sau din evul mediu nu aveau microscoape sau echipamente sofisticate de investigație, iar unele din ideile pe care le avuseseră în acele vremuri, azi ne fac să râdem condescendent. Cu toate acestea au reușit, în multe cazuri, să stabilească reiatii cauză- efect care să-i ghideze satisfăcător în tratarea pacien- ților lor. Geraldo, spune-mi, te rog, ai mai discutat cu altcineva teoria asta a ta?

— Nu, sau cel puțin nu în forma pe care ți-am expus-o ție. Nu vreau să mă ia ăștia de nebun.

— Trimite-mi, te rog, dacă nu ai nimic împotrivă, ceva scris. Mă gândesc să le dau ceva de ronțăit colegilor mei de cămin, de la secția de inginerie a universității. Și sora prietenei mele studiază ingineria, la Virginia Tech. Poate iese ceva.

— Mă mai gândesc la asta, sigur. Dar vorbim. Nu zic nu.

Relația dintre doamna Feldman si Carroll a fost mai
, »
bună decât cea dintre mamă și fiică și prima, și a doua oară, iar Robert nu avea niciun motiv să creadă că acum situația ar fi putut sta diferit. Carroll, însă, nu avea cum să știe acest lucru și, prin urmare, era extrem de stresată. încerca să nu lase să se vadă, dar Robert o cunoștea mult prea bine. Chiar atât de bine, încât de câteva ori fusese pe punctul de a face erori majore, care ar fi ridicat suspiciuni despre el. Trebuia să nu uite nici măcar o singură clipă cine era el, și cine era ea acum, în această realitate.

— Relaxează-te, te rog, da? Mama nu a mâncat pe nimeni până acum. Vrea să știe cu cine umblă fiu-său si n-are niciun motiv să fie nemulțumită, da? N-o să te întrebe dacă știi să faci de mâncare. O să te întrebe ce zodie ești.

— îmi stă bine așa? Sau să-mi pun blugii?

— Carroll. Uită-te la mine. Ești OK, da? Hai să mergem.

* * *

Cina la Hattie B's Hot Chicken s-a dovedit, practic, un joc de societate între cele două femei, Robert și domnul Feldman abia apucând să scoată câteva cuvinte.

— Și, deci, spune-mi dragă, cum ți se pare facultatea până acum?

— A, este excepțional. Mi-am dorit să fac asta toată viata. Iar Robert știe atât de multe lucruri...

— Da, de mic a vrut să pășească pe urmele tatălui lui. Și ai tăi cu ce se ocupă? Poți, te rog, să-mi dai sosul?

— Sigur, poftiți.

— Mulțumesc.

— Cu multă plăcere.

— E bună chestia aia pe care ai comandat-o?

— E delicioasă. Vreți să încercati o bucățică?

— Numai o bucățică, da.

— Poftiți.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

— Mmm... e delicioasă. Cam iute, totuși.

— Asta e așa, numai puțin. Au și mâncări realmente foarte iuti aici.

— Da, m-am gândit încă de când am văzut numele localului.

Au ținut-o așa toată seara. într-un târziu, au plecat din restaurant ca să hoinărească pe Broadway. Magazinele cu suveniruri îl lăsau rece pe Robert, dar se părea că doamna Feldman și Carroll aveau o atracție specială pentru cele care vindeau tricouri, căni imprimate, magneți pentru frigider sau șepci. Obosiți, Robert si tatăl său rămaseră afară, când femeile intrară

într-un magazin (al câtelea, oare?) cu rochițe viu colorate, aflate la reducere.

— Știi, Robert, nu ti-am zis niciodată, înainte de maică-ta am mai avut vreo două-trei prietene. Când am cunoscut-o pe Mandy, aveam douăzeci și șase de ani. Credeam că știu ce-mi doresc de la o femeie.

Se vedea de la o poștă că subiectul nu-i era confortabil, dar în același timp se părea că n-avea de ales și trebuia să-i facă o confesiune.

— Ne-am întâlnit așa vreme de câteva luni, până când taică-meu mi-a zis: „N-o scăpa din mână pe fata asta. E material de nevastă." Pe vremea aia eu încă eram așa, mai flower-power, nu mă gândisem la însurătoare, la o familie. Carroll e prima ta relație serioasă și mă bucur pentru tine, e o fată pe cinste. N-ai cum să știi dacă relația dintre voi o să dureze, sunteti amândoi foarte tineri și la vârsta asta primează atracția fizică. Dar, să știi de la mine, fata asta e material de nevastă, crede-mă. Nu zic mai mult.

— Deci, îți place de ea?

— Vă stă bine împreună. Vă potriviți de minune.

TREIZECI SI TREI

Septembrie, 2023

Spre deosebire de alte dimineți, Carroll se trezise în acea duminică înaintea lui Robert. Avusese un somn agitat și se dădu jos din pat cu multă grijă, apoi se îndreptă spre bucătărie. In seara de dinainte ieșiseră cu niște prieteni prin oraș, mâncaseră mult, băuseră și mai mult, iar acum era puțin amețită. Simți o ușoară senzație de greață, dar care trecu repede după ce bău un pahar cu lapte. Porni cafetiera, apoi se duse la baie și dădu drumul la apă, să umple cada. își simțea capul zvâcnind, iar spălatul pe dinți fu o corvoadă greu de dus la bun sfârsit. Se dezbrăcă si se cufundă în fier- >
»
bințeala plăcută care o făcu să se relaxeze și închise ochii, lăsând apa să o acopere încet. Se trezi din moțăială abia când Robert o strigă prin ușă dacă este totul OK.

— Ce ți-ar plăcea să mănânci? Vrei să fac niște ouă fierte sau pun pe masă ce găsesc prin frigider?

— Ce vrei tu, mie nu mi-e foarte foame. Cafeaua e de bază.

Ieși din baie învelită cu un prosop și se apropie de el cu pași ușori, de felină. îl cuprinse pe la spate și-și rezemă fața de umărul lui.

— Te iubesc, te iubesc mult de tot.

— Si eu te iubesc.

Se întoarse, se rezemă de marginea mesei și o sărută din vârful buzelor, apoi o strânse în brațe.

— Nu știu ce m-aș face fără tine, șopti ea.

— Nu vei afla asta niciodată. Voi fi mereu alături de tine.

- Promiți?

— Promit.

— Mereu?

Robert zâmbi tandru, se aplecă spre urechea ei și șopti:

— Până când moartea ne va despărți.

Ea se trase înapoi, privindu-1 drept în ochi. Vru să facă o glumă, dar cuvintele i se opriră în gât. Era ceva în tonul lui care o tulburase. Mahmureala îi dispăru ca prin farmec.

AAA

A doua zi, alarma sună prompt la șase și jumătate, începea o nouă săptămână. Cei doi se treziră și începură să se miște în sincron prin casă, parcurgând în tăcere rutina de dimineață. La șapte și zece fix ieșeau din casă, îndreptându-se spre clinica unde se ținea

cursul de pediatrie. Abia ce intrară în mașină, că lui Carroll i se făcu din nou greață în momentul în care simți mirosul brăduletului care atârna de oglinda retrovizoare. Dacă era gravidă? Făcu repede un calcul în minte. Datele se potriveau.

Bănuiala i se adeveri după ce făcu un test de sarcină, o zi mai târziu. A doua linie era acolo, deși destul de slabă. Simți cum o cuprinde un val de căldură și o mie de gânduri începură să-i treacă prin minte. Să-i spună lui Robert? Trebuia, da. Dar când? Si, mai ales, cum? Oare ce-o să zică? Și mamei, da. Dar părinții ce-o să creadă? Heather. Da, prima persoană cu care va vorbi trebuia să fie Heather. Chiar a doua zi.

A A A

— Pe bune, soro? Să te felicit? Sau să te întreb cum ai putut să fii atât de neglijentă?

— Nu de reproșuri am nevoie, soro. De-aia te-am sunat, să vorbesc cu tine.

— Păi, ia și tu lucrurile în ordinea priorităților. Robert e tatăl, deci trebuie să-i spui. în câte săptămâni zici că ești?

— Ar fi patru... cinci.

— Tu, cu el, ai avut vreodată vreo discuție despre copii, chestii din astea?

— Nu, nimic serios. Doar așa, câte-o glumă, o aluzie de genul.

— Bărbații la douăzeci și cinci de ani nu prea sunt gata să schimbe scutece, crede-mă. De fapt, cred că nu sunt niciodată gata. Sex, da, oriunde, oricând, dar să facă copii? Nu e pe agendă. Pe el așa, în general, cum l-ai văzut să reacționeze cu copiii?

— Nu prea am avut contexte, să fiu sinceră. Nimeni dintre apropiații noștri nu are copii.

— Ia-1 si tu cu ușurelul. Tatonează si tu subiectul I
» 1
și așteaptă un moment potrivit, ce pot să zic? In rest, tu cum ești?

— In afară de grețuri, nimic altceva.

— la-ți niște bomboane cu mentă, să ai la tine. Cică ajută. Mi-a zis o prietenă. Nu-i zice mamei, încă. Până iei o decizie.

— Ce decizie? Doar nu-ți imaginezi că o să fac ceva! M-ar bate Dumnezeu!

— Hei, n-am zis nimic. Ce sensibiloasă te-ai făcut!

■Ar ~Ar "A"

Clinica de pediatrie avea pereții vopsiți în culori vii, iar pe ambele laturi ale culoarului erau lipite abțibilduri imense cu personaje din desene animate. Trecură pe lângă un băiețel de trei, patru ani care mergea șchiopătând, ținându-se cu mânuța lui pufoasă de mămica lui. Din fată venea încet o fetită mai mare, poate avea opt sau chiar nouă ani, foarte palidă, dar zâmbitoare.

— Bună. Allison! Cum te simți azi? o întrebă Robert, aplecându-se spre ea.

— Mai bine, mulțumesc.

— Te mai doare?

— Da, dar mai puțin.

— Bravo. Ești o fetiță foarte curajoasă. O să te faci bine. în câteva zile o să pleci acasă, da?

Zâmbi și o mângâie ușor pe creștet. Fetița zâmbi și ea, la rândul ei.

Carroll privise cu interes scena. Ea nu ținuse minte numele pacientei și fu puțin surprinsă când Robert i se adresase pe nume. N-ar fi trebuit, pentru că Robert făcuse de nenumărate ori dovada unei memorii neobișnuite.

— O să fii un medic foarte bun, îi spuse ea. Poate te faci pediatru, văd că ai priză la copii.

— Zici tu? Nu m-am gândit la pediatrie. Parcă aș merge mai mult spre o disciplină chirurgicală.

— Poți găsi ceva care să le includă pe amândouă. Asta, bineînțeles, dacă te simți confortabil în prezența prichindeilor.

— Da, îmi plac copiii, să știi.

— Nu te văd schimbând scutece. Cred că m-aș strica de râs.

Robert zâmbi doar, cu un ușor aer de superioritate, fără să răspundă la provocare.

La pauză, o trase pe Carroll după el, într-una din sălile de practică. Pe masă era un bebeluș manechin.

Luă dintr-o cutie de pe o etajeră un scutec și înfășă copilul cu multă dexteritate, în mai puțin de treizeci de secunde, sub privirea mută a lui Carroll.

— Bine, cu manechinul te-ai găsit? Să te văd cu un copil adevărat, care plânge, se zbate...

— Hai cu mine, atunci.

Coborâră la secția de nou-născuți, se echipară cu mască, mănuși și galoși de unică folosință și-i explicară asistentei care supraveghea secția ce voiau să facă. Femeia îi privi oarecum suspicios, comentând că până acum nu mai pomenise studenți care să vrea din proprie inițiativă să șteargă copii la fund, dar îi lăsă totuși să intre, urmându-i îndeaproape.

Robert avu nevoie de mai puțin de două minute. Lui Carroll îi trebuiră sase.

— Bravo, tinere! îl gratulă asistenta. S-ar zice că ai mai făcut asta. Ai copii?

— Nu de care să știu. Cel puțin nu în universul ăsta. Poate într-o altă viață, mai știu și eu...

Carroll scoase un sunet ca de pisică înfuriată, spre distracția asistentei, care începu să râdă, arătând succesiv cu degetul spre ei.

— Voi doi... huh? Ați pus vreun pariu, ceva? Sau cumva ai luat decizia să-l testezi, dragă? comentă ea, țintuind-o cu privirea pe Carroll.

— Zicea că am priză la copii și mi-a sugerat să fac rezidențiatul la pediatrie, încercă Robert să salveze

lipsa totală de reacție a prietenei lui. Haide, Carroll, să mergem, că întârziem. Mulțumim, doamnă.

Seara, Carroll se foia neliniștită prin casă. După ce-și făcuse de lucru cu niște reviste mai vechi, pe care le sortase până când decisese, în cele din urmă, să le arunce pe toate, acum se apucase de cotrobăit prin cămară, aranjând cutiile de conserve. în cele din urmă, Robert percepu starea de agitație a fetei și puse deoparte cartea pe care o citea.

Fusese semnul pe care-1 așteptase Carroll. Veni direct spre el și se așeză pe canapea, cu mâinile în poală.

— Trebuie să vorbim ceva.

— De ce am impresia că nu e vorba despre faptul că nu mai avem conserve de roșii ca să facem chilii?

— Sunt gravidă, expiră ea brusc, de parcă ar fi scos și ultima moleculă de aer din piept.

Robert se lăsă pe spate, zâmbind larg.

— Și de ce ți-a trebuit atât de mult timp ca să-ți faci curaj să-mi spui? Hai, vino încoace.

O cuprinse cu brațele.

— Știai deja?! De când? Cum naiba?

— Vineri seara, când am făcut pizza. Ții minte? Abia ce o pusesem în cuptor, de numai câteva minute, când ai intrat în casă și ai exclamat: „Chiar aveam poftă de pizza!", încă de la ușă. Cred că nici măcar nu

apucase să se dezghețe. Gravidele, mai ales în primul trimestru, au simțul olfactiv exacerbat, si asta mi-a atras atenția. Apoi am văzut la tine în poșetă cutiuța cu Tic-Tac. Niciodată până acum nu te-am mai văzut cu asa ceva.

— Ești fenomenal. Si atunci, demonstrația de azi, cu schimbatul copiilor, a fost așa... ca să...

— Cum zicea asistenta, am trecut testul?

— Oh, iubitule... chiar nu știam ce vei zice. Să nu crezi că e o strategie sau ceva ca să-ți forțez mâna.

— Vorbești prostii. întrebarea mea este dacă tu ești pregătită.

— Să fac un copil? Da, cred că da. Nu știu, n-am mai avut un copil până acum, chicoti ea nervoasă.

— Și până să avem un copil, nu crezi că ar mai fi ceva de făcut între timp?

Fără să aștepte răspunsul ei, se ridică din fotoliu și se duse la birou, de unde scoase o cutiuță mică, de catifea bleumarin.

— O, Doamne! O, Doamne... - exclamă ea, abia trăgându-și răsuflarea.

Robert îngenunche și deschise cutia în care strălucea un inel de logodnă din aur alb, cu un mic diamant sclipitor.

— Carroll Dobson, vrei să fii soția mea?

TREIZECI SI PATRU

Noutățile au creat, după cum era de așteptat, o stare de euforie maximă în sânul celor două familii. Deoarece data estimată a venirii pe lume a copilului era pe la jumătatea lunii mai, stabiliră ca nunta să aibă loc în ianuarie. „Se aliniau toate planetele", zisese doamna Feldman: era timp suficient pentru pregătiri, sarcina nu era foarte avansată și nu intrau încă în perioada de examene.

Robert se apucă, cu multă meticulozitate, să alcătuiască lista cu lucruri de făcut. Nu-i era greu, având în vedere că mai trecuse de două ori prin același proces. Carroll aruncă o privire, de curiozitate, și exclamă surprinsă:

— Ai putea să-ți găsești un job cu jumătate de normă la organizare de nunți.

— Am luat în calcul vreo șaizeci de invitati, răspunse el, fără să reacționeze în vreun fel la comentariul ei. Crezi că este suficient? Deocamdată, pe listă sunt în acest moment treizeci și opt despre care știm sigur că vor veni. Legat de meniu, ai vreo preferință anume?

— Eu nici măcar nu știu[1] ce fel de rochie vreau si[3] tu deja stabilești meniul? Uau!

— Te întrebam de numărul de invitați pentru că la clubul de golf unde tata e membru se pot organiza evenimente cu până la șaizeci de persoane, înăuntru. Vorbim de ianuarie, totuși...

— Nici măcar nu am văzut cum arată acolo... Crezi că e potrivit?

— Draga mea, știu sigur nu doar că o să-ți placă, dar chiar că o să fii încântată!

— Și cum poți fii tu așa sigur, hm? se alintă ea țuguindu-și buzele.

— îmi place să cred că după atâția ani împreună, mai știu una-alta despre tine. în altă ordine de idei, am aranjat, de principiu, și cu muzica. Prietenul meu din copilărie, Ben, are un frate mai mare care fix cu asta se ocupă. O să te las pe tine să faci playlistul, OK?

— Hiiiii... trebuie să facem repetiții pentru dans! Abia acum mi-a trecut prin minte! se lovi ea ușor cu palma peste frunte.

— Marți, de la cinci, avem oră la Nashville Dancing School. Am aranjat deja cu Miss Rosa.

— Serios? Robert, dacă tu te ocupi de toate, mie ce îmi mai rămâne de făcut?

— Rochia aia de mireasă de care ziceai. Si trebuie » să ai grijă de tine, în primul rând. De voi, adică. In rest, mergi pe mâna mea. Plus că am și cele două mame implicate.

— Ești asa de bun cu mine... de-aia te iubesc! 1 >
— Si eu te iubesc! »

 -A-

Deși erau departe de Golful Mexic, unde un uragan de gradul II pusese pe toată lumea în alertă, vremea era mohorâtă și ploaia cădea mărunt, în acea zi de luni de octombrie. Carroll avea prima programare la doctorița Ellen McCarthy, pentru vizita de control. O aleseseră pentru că o cunoșteau personal din timpul stagiului de ginecologie și le lăsase tuturor o impresie foarte bună. în sala de așteptare, Robert frunzărea o revistă luată de pe o măsuță, încercând să-și liniștească nervozitatea, în timp ce Carroll completa tot felul de chestionare pe o tabletă. în cele din urmă, o asistentă îi chemă înăuntru.

Mai întâi i-au luat sânge, apoi i s-a făcut o ecografic. Când au auzit prima dată bătăile de inimă ale fătului, amândurora le-au dat lacrimile. Dacă, pentru un pacient obișnuit, umbrele gri de pe monitor nu spun mare lucru, pentru cei doi imaginile erau inima, piciorușele și căpșorul copilului lor. Pentru că trecuseră de săptămâna a zecea de sarcină, testul NIPT le putea spune cu mare probabilitate dacă era băiat sau fată, dar trebuia să mai aștepte câteva zile venirea rezultatelor. Ceea ce conta, în primul rând, era faptul că fătul era sănătos, cu semne vitale puternice.

— Trebuie să ne ocupăm de amenajarea camerei pentru copil, zise Robert imediat după ce porni motorul.

— Ihm. Stai să vedem ce culoare vopsim pereții.

— Verde pal sau galben. Dacă e fată, nu o să rezist la o cameră roz.

— De ce? Ți se strepezesc dinții?

— Apropo. Ce mâncăm în seara asta?

— Ne mâncăm unul pe altul. Mie una mi-e poftă de tine. Dar acum aș vrea să beau o cola, ceva. Mi-e puțin greață și mă simt ușor amețită.

— Te simți OK să mergi la curs azi? Sau preferi să te duc acasă?

— Hai mai bine să mergem acasă. Cred că se descurcă și fără noi.

Pe drum i se făcu rău și Robert trebui să tragă pe dreapta. Cum intrară în casă, Carroll se duse direct în baie să vomite.

— Ce naiba, că mă mai lăsase, se lamentă ea.

— Ar fi trebuit să-i zici doctoriței azi. Să-ti fi dat un medicament din astea care să nu-i facă rău fătului.

— Nu iau nimic, nicio pastilă. Sufăr, dacă trebuie, dar să știu sigur că bebe nu pățește nimic.

Robert oftă adânc și o cuprinse în brațe. Intr-un târziu, Carroll se desprinse din îmbrățișare și se îndreptă nesigură spre dormitor. Se întinse în pat îmbrăcată.

— Mănâncă tu, dacă vrei. Eu nu pot să înghit nimic acum. Vreau să mă odihnesc un pic.

* A *

Cu toate că stratul subțire de zăpadă care căzuse cu o zi înainte se topise deja, peste tot se simțea atmosfera sărbătorilor de iarnă. Carroll era cuprinsă de o frenezie ciudată, începea zece lucruri deodată, sărea de la una la alta, iar seara cădea ruptă de oboseală. Sarcina, nunta, facultatea și Crăciunul care se apropia reprezentau cu siguranță o supraîncărcare a capacitățtii ei de a face față provocărilor.

— După ce se termină toate astea, cred că o să fac un curs de management al timpului, zise ea pufnind, prăbușită pe canapea, cu o ciocolată caldă în mână.

— Deocamdată trebuie să faci bine să te odihnești, replică Robert. Azi te-am văzut în magazin cum abia te mai țineai pe picioare. Dacă nu era căruciorul ăla de care să te rezemi, te adunam de pe jos.

— Dar ce rău mi-a fost. M-a luat așa, cu greață, cu amețeală, credeam că-mi vărs mațele acolo. Nu știu de la ce. Vreun miros, ceva, mi-o fi declanșat senzația ' ' » ♦ aia.

— Acum ești bine?

— Nu mai am greață, nu. Dar mă doare capul de-mi trosnește. Pentru că nici n-am mâncat mare lucru azi. Dar nu mi-a fost poftă.

— E pe hipoglicemie, clar. Hai să-ți fac ceva. Vrei niște paste?

— Da, da. Cu brânză doar, fără came. Tu pune-ți cu came dacă vrei, sigur, dar mie pune-mi doar ceva cașcaval ras și smântână deasupra, atât.

— Bine, în maximum un sfert de oră e gata. Du-te si schimbă-te. »

— Nu te superi că te pun pe tine să faci de mâncare?

— Să știi că dacă ai remușcări din astea, pot să te las pe tine, iar eu o să mă întind pe canapea și o să mă uit la televizor. Nicio problemă.

— Ai avea tu inima să faci asta?

— Nu. N-aș avea. Se aplecă spre ea și o sărută ușor pe frunte. Să-ți dau un naproxen?

— Da, domnu' doctor. Un naproxen.

Robert mimă un chelner care ia comanda si scrie pe un carnețel.

— Deci, un naproxen pentru doamna, vi-1 aduc imediat, una porție paste cu brânză fără carne. Mai doriți și altceva, de băut?

— Te iubesc, știi asta?

A A A

Căldura din casă și oboseala de peste zi o doborâseră. Carroll ațipise pe fotoliu, în timpul cât Robert pregătise masa. O privea tandru, întrebându-se dacă s-o trezească sau nu. Decise că oricum nu putea s-o lase să doarmă acolo, așa că o atinse pe umăr, scuturând-o ușor. 1

— Viitoare doamnă Feldman, masa e gata.

Ea gemu ușor, dar deschise ochii într-un târziu.

— Ești OK? Te mai doare capul? Hai să mâncăm. Vrei un pahar de vin?

— Nu, nu. Fără vin. Fără alcool, sunt gravidă, ai uitat?

încercă să se ridice, dar își pierdu echilibrul și se prăbuși înapoi pe fotoliu.

— Ține-te de mine, cu grijă. Cred că ești și deshidratată. Ce-ai băut tu azi?

— Nu prea multe. Cred că doar cafeaua aia de dimineață și niște apă, la un moment dat. Uterul începe să apese pe vezică și tot îmi vine să mă duc la baie, dacă beau multe lichide. Si nu aveam deloc chef să mă duc »
prin băile din magazinele pe unde am umblat. Mirosurile alea de chimicale mă fac să vomit.

Mâncă mai puțin de jumătate din porție, apoi aproape că se târî în dormitor.

Robert se trezi de dimineață înainte să sune alarma. Avu nevoie de doar câteva secunde să înțeleagă de ce. Carroll era în baie și o putea auzi vomitând din rărunchi. Ieși în cele din urmă, ținându-se de perete, apoi se prăbuși pe pat.

— Ai ceva febră, frison? Mă gândesc să nu fi făcut vreo viroză, ceva.

— Nț. Doar mă doare capul. Mai dă-mi, te rog, un naproxen, mi-a făcut bine aseară.

— Ești în stare de funcționare? Azi e programată vizita de control și vreau neapărat să discutăm cu doctorița McCarthy. Nu-mi place deloc cum ești.

— Da, o să mă pun în mișcare. Faci tu cafea?

Robert o privea îngrijorat, în timp ce se îmbrăca. Fata avu nevoie de mult mai mult timp decât de obicei pentru a se pregăti. Se mișca lent, de parcă trebuia să gândească fiecare mișcare. Ceva era în neregulă, dar nu putea spune ce anume. Cu siguranță, doctorița McCarthy avea să le spună mai multe.

A A A

După ce o examină și-i făcu ecografia, doctorița se declară satisfăcută de starea fătului. Deși nu era sută la sută sigură, testul NIPT și imagistica indicau o probabilitate de peste 90% ca să fie un băiat.

— Robert Feldman al III-lea... comentă Carroll amuzată.

— Nu sunt sigur dacă vreau să-l cheme tot Robert. Ne mai gândim. Avem tot timpul din lume.

— în ce privește starea ta, Carroll, schimbă doctorița subiectul, nu văd ceva în mod particular care să mă îngrijoreze. De regulă, greața și vărsăturile dispar după primul trimestru, dar în unele cazuri sunt prezente pe toată durata sarcinii, deci nu e ceva ieșit din

comun. Dar mă aștept să-ți fie mai bine de acum încolo. Pentru că ești în trimestrul al II-lea și practic organele copilului sunt formate, nu mai există un risc de malformație, deci poți lua anumite medicamente care să te ajute cu stările pe care le ai. O să-ți dau o rețetă, le iei la nevoie, da? O să adaug vitamine prenatale și fier. în rest, tensiunea e bună, glicemia e bună, să vedem analizele dacă ne arată ceva, deși, sincer, nu cred. Trebuie să mai reziști încă cinci luni.

— Rezist cât este nevoie. Copilul e cel mai important. El să fie sănătos. Eu... m-oi descurca.

TREIZECI SI CINCI

9

Medicamentul recomandat de doctorița McCarthy fu eficient și Carroll își reveni suficient de bine în zi- l
1
lele următoare, încât să reziste fără mari probleme drumului de aproape șase ore până la Huntington, cu două zile înainte de Crăciun.

— îți dai seama că e ultimul Crăciun în doi?

— Dacă am fi rămas în Nashville, ca doi porumbei, poate. Așa, o să fim șapte. Vine și Heather, da?

— O, bineînțeles. N-am mai văzut-o pe soră-mea din vară.

— Apropo de Heather, zise Charles, aflat pe locul din spate. Mi-a zis la un moment dat ceva de un proiect pentru lucrarea ei de doctorat, legat de translații temporale, parcă? Spunea că tu i-ai dat ideea.

— Despre ce e vorba? se întoarse Carroll spre Robert cu o privire mirată.

— A, e o teorie a unui cunoscut de-al meu din Brazilia, prietenul unui prieten, ca să zic așa. Mi s-a părut o idee foarte interesantă și i-am sugerat să ia legătura cu Heather. Resursele pe care le are ea la Virginia Tech nu se compară cu ce poate avea el la dispoziție.

— Bine, bine, dar despre ce e vorba în teoria asta? întrebă Charles, în același timp în care Carroll vru să știe „De unde și până unde ai tu un prieten în Brazilia despre care mie nu mi-ai spus niciodată?". Robert alese deliberat să ignore întrebarea fetei, preferând să răspundă la cealaltă.

— Geraldo, așa-1 cheamă, a elaborat o teorie legată de spațiu-timp, în care atât spațiul cât și timpul sunt multidimensionale, ca rezultat al unor observatii directe pe care le-a făcut el. Toate bune și frumoase, doar că nu poate, efectiv, demonstra această teorie. Acolo s-a blocat. în Brazilia nu a găsit resursele necesare, pur și simplu nu au dotarea, și s-a gândit că în America poate avea mai mult succes. A întrebat în stânga, în dreapta și a ajuns la mine printr-un prieten comun. Inițial, mă gândisem să pasez mingea la noi, la Vanderbilt, dar mi-a venit în minte că ar fi ceva interesant pentru Heather. Drept urmare, i-am pus în legătură.

— Și mie de ce nu mi-ai zis nimic?

Robert eschivă răspunsul încă o dată, continuând ideea:

— Ce mi s-a părut mie interesant, din câte am priceput, este faptul că, în funcție de anumite evenimente, realitatea se poate ramifica, iar ceea ce trăim noi acum este doar una dintre realitățile existente si-

multan.

— Ca pisica lui Schroedinger... Miauuu... bleahhh... făcu Charles, mimând o pisică ce-și dă duhul.

— Când vezi o benzinărie, trage pe dreapta. Trebuie să mă duc la baie, în *această* realitate.

Carroll scoase din poșetă flaconul cu medicamente, din care extrase o pastilă pe care o înghiți imediat.

Opriră, câteva minute mai târziu, la un Q-Trip. Erau pe drum de mai bine de trei ore și pauza era binevenită. Carroll coborî prima, grăbindu-se spre intrare. Se dezechilibră, după ce făcu câțiva pași și, ca să nu cadă, trebui să se sprijine de un bărbat care se afla în apropiere. își ceru scuze, jenată, dar bărbatul, care fusese pe fază și o prinsese de mână, îi zâmbi amabil, întrebând-o dacă e totul în regulă. Robert privi cu îngrijorare scena. Un astfel de incident se putea produce din nou, oricând. Trebuia să stea lângă ea aproape tot timpul. Se întrebă chiar dacă fusese o idee bună să facă acest drum.

— Vrei să conduc eu de aici încolo? se oferi Charles.

— Hm? A, nu, nu-i nevoie. Dar zic s-o lăsăm pe Carroll în spate, să se întindă pe banchetă.

— Da, e o idee bună. Nici mie nu-mi place cum e. Mă gândesc să nu fie ceva neurologic la ea.

— Nu cred. Gravidele au frecvent tulburări de echilibru, mai ales din al doilea trimestru. Li se modifică centrul de greutate și în plus, schimbările astea hormonale le fac ligamentele mai moi și e mai greu pentru ele să se coordoneze.

— încă mi-e greu să mă acomodez cu ideea că voi fi unchi. Mă întreb cum ești tu, viitor tătic? Ești pre-

gătit să treci de la viața asta de student la responsabilitățile unui cap de familie?

— S-ar putea să te surprindă, dar abia aștept.

— Să știi că te admir. Eu n-am reușit în șase-șapte ani să am o relație care să dureze mai mult de câteva » luni. E drept, m-am documentat serios și am făcut tot felul de experimente.

Râse și-i făcu cu ochiul, în timp ce intrau și ei în benzinărie. Charles se schimbase în anii care trecuseră. Din studentul oarecum sfios devenise mult mai îndrăzneț și încrezător, apropiindu-se ca personalitate de *celălalt* Charles.

După discuțiile îndelungate cu Geraldo, purtate de-a lungul timpului, Robert începuse să lucreze și el la teoria spațiului multitemporal, dar nu din punct de vedere matematic, ci dintr-o perspectivă a impactului la nivel individual. Charles fusese, fără să știe, unul din subiecții de studiu. Singura variabilă notabilă din viata lui, între cele două realități în care-1 cunoscuse, fusese Carroll. In absența ei, Charles evoluase într-un Don Juan preocupat mai mult de distracție decât de orice altceva, până când o cunoscuse pe Vicky, cu care avusese o relație stabilă, de lungă durată. Crescând împreună cu Carroll și Heather, fusese un adolescent relativ timid, ușor timorat de sexul opus, dar care, odată ce căpătase mai multă libertate nemaifiind tot timpul alături de surorile lui, începuse treptat să capete mai multă încredere în sine.

ir ir ir

Cu șase lacuri artificiale și gazon din iarbă zoysia, terenul clubului de golf din Paducah se întindea pe 120 de acri, fiind unul dintre cele mai frumoase din vestul statului Kentucky. Domnul și doamna Feldman aveau multe amintiri neprețuite legate de acel club, unde se și căsătoriseră, de altfel. Pasiunea pentru golf a tatălui său nu se transmisese însă și la Robert, deși încă de la zece-unsprezece ani îl însoțise aproape în fiecare sâmbătă, din aprilie până în octombrie sau chiar început de noiembrie, dacă vremea era bună.

Sala de evenimente putea găzdui banchete cu până la 120 de persoane, dar, pentru că amenajaseră la interior ringul de dans, fuseseră limitați la puțin peste șaizeci. Robert mai fusese la o nuntă care se organizase la club, pe când avea șaptesprezece ani, la căsătoria unuia din verii lui. Rămăsese cu o impresie foarte puternică și alesese același club și pentru căsătoria cu Michelle, și pentru prima căsătorie cu Carroll. Ce-i drept, atunci vremea fusese caldă și ambele ceremonii avuseseră loc afară.

Carroll apăru în capătul sălii, la brațul tatălui ei, mergând cu grijă. Avea o rochie de mireasă cu croială clasică, fără trenă, care-i ascundea destul de bine burtica. Evident, nu era un secret pentru nimeni faptul că era însărcinată. Pastorul bisericii din Heartland, care oficia cununia, ținu un discurs foarte scurt în care

spuse că se bucură să aibă ocazia de a uni destinele celor doi tineri, mai ales că pe Robert îl știa de când se născuse, tot el fiind cel care-1 botezase. Le povesti chiar și o întâmplare amuzantă din urmă cu doisprezece ani, care avusese loc chiar acolo, pe când Robert îl însoțea pe tatăl său la o partidă de golf.

— Robert Feldman, o iei în căsătorie pe Caroll Dobson, la bine și la greu, până când moartea vă va despărți?

- Da.

— Caroll Dobson, îl iei în căsătorie pe Robert Feldman, la bine și la greu, până când moartea vă va despărți?

- Da.

— Prin autoritatea conferită de statul Kentucky, vă declar sot si soție.

Robert se chinui puțin să-i pună verigheta pe degetul ușor umflat, spre deliciul asistenței, dar reuși în cele din urmă, iar după aceea o sărută pe tânăra doamnă Feldman.

Sărutul nu dură decât câteva secunde, dar, după ce buzele li se despărțiră, cei doi mai rămaseră îmbrățișați, privindu-se în ochi cu mult drag. Lui Robert emoția ceremoniei i se spulberă însă repede, când observă că pupila dreaptă a lui Carroll era puțin mai mare decât cea stângă. Se gândi imediat că putea fi din cauza unghiului în care cădea lumina, dar un sâmbure de îngrijorare i se strecurase deja în suflet. Nuntașii începeau

deja să se ridice de pe scaune, pregătindu-se de petrecere.

■A- *ir ir*

Repetițiile cu Miss Rosa se dovediseră de mare efect, cei doi însurăței sincronizându-se perfect la valsul miresei. In rest, Carroll mai dansase doar cu tatăl, cu socrul și cu fratele ei. în cea mai mare parte a timpului preferase să stea la masă, sorbind din când în când dintr-un pahar cu cola. Heather fusese cea mai fericită, distrându-se de minune.

— Ce faci sorela, lâncezești? veni ea, la un moment dat, cu un pahar de băutură în mână, având oarece probleme cu echilibrul. Nu bei chiar nimic? Știu că te gândești la bebe, dar dacă bei un pahar de vin, n-o să se întâmple nimic. O dată te măriți.

— Promit că o să beau când o să te măriti tu. Mai » am doar loc de șampanie, la tort.

Ron apăru și el de nicăieri, o cuprinse de talie pe Heather și o trase după el pe ringul de dans. DJ-ul pusese „Cotton Eye Joe" și cel puțin zece perechi executau coregrafia tradițională, formând un tunel din mâini împreunate pe sub care treceau cei din capătul șirului.

— Uite că n-am apucat să-ți zic oficial „Bun venit în familie", îl bătu Charles pe umăr pe Robert. Nu prea pari în apele tale. S-a întâmplat ceva?

— Hm? Nu, nu. Mă gândeam.

Apucă paharul cu whisky, puse un cub de gheață, agită ușor băutura și luă o înghițitură mică. Avea privirea atintită la Carroll, care făcea conversație cu o mătușă. 1

— A ieșit mișto petrecerea, să știi. Lumea se distrează, muzica e antrenantă, mâncarea bună, tot ce-ți dorești.

— Heeeiii, fratele meu! Auzi, Robert însurat și în curând cu copil! încă nu-mi vine să cred!

Era Jim, care-i fusese cavaler de onoare, alături de Hank și Ben.

— Pe Charles îl știi, da? Fratele lui Carroll. Unde-i restul trupei?

— Amice, trebuia să fi venit în gașca noastră acu' zece ani. Ce ne-am mai distrat, să mor eu. Eh, tinerețea... Nici acum nu-i târziu.

îl bătu pe Charles pe umăr de două-trei ori, după care se îndreptă spre ring, dând din umeri în ritmul muzicii.

— Interesanti amicii ăștia ai tăi. O să stau de vorbă cu ei mai mult, să-mi povestească despre ce făcea cumnatu-meu pe vremuri.

— Mai bine nu, răspunse Robert sec. Ce se întâmplă în Paducah, rămâne în Paducah.

Puse paharul pe masă fără să mai bea din el, îl apucă pe Charles de cot și-l trase spre un grup de dansatori.

TREIZECI SI SASE

5 9

La etajul cinci al spitalului, unde era clinica de neurologie, se afla o mică sală de așteptare, cu patru fotolii de piele maro, două măsuțe, un automat de sucuri si unul de sandviciuri. Robert si Charles stăteau tăcuti, unul lângă altul, așteptându-1 pe doctorul Pauquette. îl avuseseră asistent la stagiul de neurologie din anul precedent și fusese prima opțiune a lui Carroll, după ce remarcase și ea, în dimineața de după nuntă, că pupilele ei aveau mărimi diferite.

— Nu este bine când ești de partea cealaltă a baricadei, vorbi Robert într-un târziu. Știi prea multe.

— Sau, mai bine zis, crezi că știi prea multe și faci tâmpenii. Trei, trei suntem, și niciunul nu s-a prins că tulburările ei de echilibru, greața, toate alea, ar fi putut avea și altă cauză decât sarcina. Eu am zis atunci, la benzinărie, dacă mai ții minte, că ar putea fi ceva neurologic, dar a trebuit să te dai tu rotund și să-mi zici că e normal la gravide să aibă tulburări de echilibru. Ce idiot am putut să fiu!

— Și ce vrei să spui cu asta? Că o fi cumva vina mea?

- Nu, e vina mea că nu i-am spus soră-mii să-și facă un control. Ce ar fi costat-o?

— Deci, nu era niciun motiv de îngrijorare, da? Toate, dar absolut toate manifestările ei puteau fi explicate prin prisma sarcinii. Dacă nu era gravidă și avea simptome din astea, eram primul care o aduceam aici. Tu crezi că mi-e ușor?

— Chiar nu-mi pasă dacă ți-e ușor sau nu. E complet nerelevant. Să vedem acum ce zice Pauquette că are. Uite-1 că vine.

Doctorul Pauquette era un tip înalt și slab, trecut binișor de cincizeci de ani. Se îndrepta spre ei pășind apăsat. Se așeză pe unul din scaunele libere, îi privi, după care vorbi cu un ton măsurat, căutându-și cuvintele.

— Nu este nicio cale de a spune asta pe ocolite. Amândoi bănuiți ce este. Diagnosticul meu prezumtiv este tumoră cerebrală. Ceva apasă pe nervul optic. Trebuie să-i facem un RMN, să vedem cu ce avem de-a face. O s-o ducem la radiologie ceva mai târziu și după ce primesc imaginile, vă pot spune mai multe. Dar, sincer, situația nu e deloc roz.

A A A

După-amiaza veni cu și mai multe vești proaste. Aflați în cabinet, în spatele specialistului, Robert și Charles priveau muți imaginile de pe monitor. Pentru

ei nu era nevoie de explicații suplimentare pentru a înțelege semnificația zonei cu margini diforme din emisfera dreaptă a creierului lui Carroll.

— îmi pare sincer rău. Trebuie să începem cât mai curând un tratament, dar șansele de supraviețuire sunt mici.

— Dar cum, cum a putut să evolueze atâta timp fără niciun fel de simptome? Nu se poate, pur și simplu, nu se poate! Chestia asta n-a crescut peste noapte! se revoltă Charles.

— Din păcate, la pacienții tineri, fără alte afecțiuni, un cancer de genul ăsta poate să se dezvolte absolut silențios, pentru că organismul are mari posibilități de compensare. Așa cum văd eu, chestia asta are mai mult de un an, poate chiar un an și jumătate. Trebuie să scoatem tumora aia de acolo, apoi să începem tratament cu chimioterapie și radioterapie. O să-i fac trimitere la oncologie.

— Dar chimioterapia nu va afecta fătul?

— Ba da. în ce săptămână de sarcină e acum? 24, 25?

— Cam asa, da.

— Trebuie cât mai repede programată pentru operație, asta e indiscutabil. Fătul, în principiu, n-ar trebui să fie afectat de anestezic. Si să vedem în ce mă- » sură poate fi amânată chimioterapia până când fătul e viabil. Sincer, așa cum se prezintă acum, situația e foarte delicată.

— Nici nu știu cum o să-i pot spune. Of, Doamne!

Robert se prăbuși pe un scaun, cu ochii în tavan.

— Știe deja. Oricum, trebuie să luați o decizie foarte repede.

In cabinet se lăsă o liniște grea.

Carroll venea spre ei dinspre celălalt capăt al culoarului, pe un cărucior împins de un brancardier. își ținea capul într-o parte, strângând poșeta la piept, ca pe un scut. Când îi văzu, schiță un zâmbet, iar când ajunse lângă Robert, îl apucă de mână.

— Ține-mă, șopti ea abia auzit.

Nu-i dădu drumul decât târziu, când ieșiră din lift, la parter.

Robert aduse mașina, iar Charles o ajută să intre. Nimeni nu zise nimic mult timp, până când nu intrară pe interstatala 24. Prima care vorbi fu Carroll:

— Ce v-a zis Pauquette?

— Că situația nu e deloc roz, răspunse precipitat Charles.

— îmmm... doar atât?

— Si că trebuie să... »

— Charles, te rog, interveni Robert.

— E sora mea, ce naiba.

— E soția mea, OK?

— Hei, hei, opriți-vă! Vreau să știu ce v-a spus.

— Nu foarte multe. Ne-am uitat la radiografiile alea… Ai un guguloi în creier care n-are ce căuta acolo si care trebuie scos.

— Fratello, ești un mincinos patetic. Te cunosc de o viață. Mi-au făcut deja programare pentru poimâine, la oncologie. Aproape sigur e un cancer. O să fac operația. Dar chimioterapia o încep doar după ce se naște copilul. Charles, în weekend vreau să te duci acasă, să le dai vestea mamei și tatei. Nu vreau să le zic eu, prin telefon.

în mașină se lăsă iarăși liniște. Ieșiră pe șoseaua 431 spre est, apropiindu-se de casă.

A A A

Fotoliile mari și confortabile contrastau puternic cu aspectul spartan al cabinetului doctoriței Newcomer. Rezultatul biopsiei le confirmase temerea cea mai neagră. Carroll avea o formă agresivă de cancer cerebral, iar extirparea tumorii urma să fie doar o primă etapă dintr-un proces chinuitor și, din păcate, cu șanse extrem de mici de supraviețuire pe termen lung.

— Știi cum sunt jucătorii profesioniști de tenis? Cu o întreagă echipă după ei? Antrenor, preparator fizic, manager financiar, chiar și psiholog? La fel mă simt și eu acum. Oncolog, neurochirurg, obstetrician, chiar și psiholog…

— Doamnă Feldman, facem tot posibilul. Trebuie să vedem cum răspunde tumora la chimioterapie și după aia putem da un prognostic. Sunteți tânără, fără alte probleme medicale și lucrul acesta vă permite să suportați tratamentul, dar, în stadiul dumneavoastră, șansele de supraviețuire la cinci ani sunt mai mici de zece la sută. Se întoarse spre Robert și-l privi pătrunzător. Sunați-mă... oricând, dacă aveți și alte întrebări.

— „Doamna Feldman", mormăi Carroll ridicân- duse cu greu. Nici nu m-am obișnuit cu noul nume. Eram gata să mă uit prin cabinet după soacră-mea.

■*ir ~ir*

Carroll fu programată pentru operație la jumătatea lui februarie. Acceptă numai după ce toată lumea îi confirmă că intervenția era cât se poate de sigură pentru copil. Părinții ei veniseră cu două zile mai devreme în Nashville, iar acum erau cu Carroll la spital, înlocuindu-1 pe Robert. în seara de dinaintea operației venise și domnul Feldman.

— Dar tu, tu cum ești? întrebă el, după ce Robert îl puse la curent cu stadiul pregătirilor.

— Frustrat. Furios. Revoltat. Tată, îți dai seama, încă n-a împlinit douăzeci și cinci de ani. Avea toată viața înainte. Nu e drept!

— Hei, n-o lua așa. Trebuie să speri, și tu, și ea. Câtă vreme e acolo măcar o fărâmă de speranță...

— Aia e, că nu e! Am vorbit cu oncoloaga la începutul săptămânii. Când am văzut-o ultima oară, mi-a cam dat de înțeles s-o sun. Mi-a spus foarte tranșant că acea șansă de zece la sută de supraviețuire e legată de începerea neîntârziată a chimioterapiei. Carroll nici nu vrea să audă de asta înainte să se nască copilul, iar asta înseamnă trei luni de-acum încolo. Știi ce mi-a zis? „Robert, dar dacă rolul meu pe lume a fost să-ți fac un copil și după aia să mor?" De ce, de ce trebuie să se întâmple asta? De ce, tată? Viața noastră era așa de perfectă. îți dai seama că ea nu va trăi să-și vadă copilul făcând singur primii pași? Iar copilul își va cunoaște mama doar din poze?

— Rolul *tău* pe lume e să ai grijă de femeia și de copilul tău, da? Trebuie să te aduni, fiule, să fii tare și pregătit pentru orice. Lucrurile astea, oricât de tragice, nu pot fi nici prevăzute, nici împiedicate. Dacă nu era asta, putea fi un accident de mașină sau orice altceva. Asta e viața Robert, nu putem ști ce ne așteaptă și nici nu o putem lua de la cap dacă nu ne convine. Trebuie să mergem înainte, cu bune și cu rele.

— Să mergem înainte, da.

își trase nasul si se ridică să ia un șervețel. » »
J J

A A A

Nici neurochirurgul nu-1 întrebase, dar nici el nu ceruse să intre în sala de operație. Stătuse lângă Carroll

tot timpul cât anestezistul îi pusese o sumedenie de întrebări, apoi o asistentă îi dăduse să semneze formularele de consimțământ pentru procedură și, în cele din urmă, rămaseră singuri.

— Robert, dacă lucrurile merg prost, să fii tare. Vreau să mai stai puțin lângă mine.

îi căută mâna și-1 strânse ușor.

— O să fie totul bine, o să vezi.

O mângâie tandru pe obraz, apoi se aplecă s-o sărute. Stătură așa, tăcuți, privindu-se și ținându-se de mână, până când au venit s-o ducă în sala de operație.

'*ir* A

Se îndreptă spre bufetul spitalului. Nu mâncase nimic de dimineață si stomacul îi reamintea asta. își luă o cafea si o omletă si se așeză la una din mese. Simți telefonul cum vibrează si-1 scoase din buzunar. » »
Era un apel de la Diana. Ezită mult înainte să răspundă, dar activă butonul verde cu o secundă înainte să intre mesageria vocală.

— Hei, călător prin timp, care mai e viața ta? Nu te-am mai auzit de multișor. »

Avea o voce zglobie, diferită de cea obișnuită.

— Sunt bine, mulțumesc de întrebare. Tu ce mai zici?

— Uite, voiam să văd cum ești. A mai rămas puțin până la eclipsă și eram curioasă dacă o faci sau nu. Totul e OK la tine? Pari obosit, după voce.

— OK, da. Dar tu? Cum ești?

— Slavă cerului, totul e bine. O să am grijă să fiu cât mai departe de umbra lunii. Să-ți zic bomba? Plec în luna de miere, mi-am luat deja bilet de avion. Vegas, baby, Vegas!

— O, felicitări! Bravo, mă bucur mult pentru tine.

— Nu mi-ai zis cum ești, tot cu fata aia? Ceva planuri de viitor?

— Da, tot cu fata aia. Ne-am căsătorit acum trei săptămâni.

— Uau! Bravos, națiune! Si, unde vă faceți luna de miere? Poate ne vedem prin Vegas, ce zici? Ar fi tare.

— N-am... stabilit încă. Așteptăm un copil.

— Hooo-paaa... Păi, felicitări în cazul acesta. Băiat? Fată? Când?

— E băiat. Prin mai.

— Deci, în concluzie, rămâi pe-aici. Mă bucur de veștile pe care mi le-ai dat și că pentru tine lucrurile merg cât se poate de bine. Bun. Păi, sper să ne mai vedem, în cazul ăsta.

— Da, o să ne vedem sigur.

închise telefonul, îl puse cu grijă pe masă, apoi luă o gură de cafea, după care își cuprinse fața în mâini și-l podidi plânsul.

TREIZECI SI ȘAPTE

7 *Aprilie 2024*

O privea cum doarme liniștită. Se luminase binișor de ziuă, iar razele portocalii ale soarelui se strecurau printre stinghiile albe ale jaluzelei. Se trezise, ca de obicei, cu mult înaintea ei, dar încă nu se dăduse jos din pat. Voia să profite de fiecare minut al dimineții de duminică. Zilele petrecute în spital și nopțile nedormite din ultimele două luni începeau să-și spună cuvântul. Dacă pentru el era greu, se gândea Robert, oare cum o fi fost pentru Carroll? După ce suportase cu mult stoicism operația pe creier, cel puțin nu apăruseră niciun fel de complicații, nici la mamă, nici la făt. Se externase după o săptămână și de atunci nu aveau nimic altceva de făcut decât să aștepte. Era un fel de joc de-a șoarecele și pisica sau, mai bine zis, de-a viata si de-a moartea.

— Ai putea naște oricând după 18 martie, la șapte luni fătul e viabil, îi spusese el într-una din zile, după ce se întorseseră de la spital. Ai putea începe chimioterapia cu până la două luni mai devreme.

— Nici vorbă. Aștept până la termen, nasc, și după aia încep tratamentul. Ce-o fi, o fi! răspunsese ea cât se poate de categoric.

De atunci, însă, încăpățânarea ei se mai domolise. După nenumărate discuții, ocazional cu participarea doctoriței oncolog, Carroll căzuse de acord să facă un compromis. Urma să nască la 36 de săptămâni, ceea ce-i oferea doar o lună avans, dar pentru copil era mai mult decât benefic. Arăta ca o gravidă normală, băiețelul se dezvolta frumos și, cel mai important, nu mai suferea din cauza grețurilor și vărsăturilor. Doar dosarul medical cu analizele și probele de laborator era martorul tăcut al bolii cumplite care continua să se dezvolte implacabil.

La ultima vizită făcută doctoriței Newcomer, cu o săptămână în urmă, aceasta afișase un optimism moderat. îi făcuse o tomografie computerizată, de control, și radiologul nu observase apariția vreunor tumori secundare, ceea ce le dădea speranțe, într-o oarecare măsură, că amânarea tratamentului n-ar fi fost întratât de catastrofală pe cât se temuseră.

— Nu vreau să zic vorbe mari, dar cu acest tip de tumoră, fiecare zi trăită e un câștig. La tine, Carroll, se pare că ești într-o situație mai bună decât estimarea mea inițială, de acum două luni. Nu știu de ce, poate să fie ceva legat de sarcină, dar cancerul ăsta nu evoluează atât de repede cum m-am așteptat. Ești un caz foarte interesant, draga mea, spusese ea la despărțire.

Carroll deschise ușor ochii, zâmbindu-i.

— Neața. Te-ai trezit de mult?

— Acum câteva minute. Am încercat să mai dorm puțin, dar n-am reușit. Vrei să pun de cafea?

— Da, dar nu acum. Mai stai un pic cu mine. S-a trezit si bebe, cred. L-am simtit cum mișcă.

Robert își puse grijuliu mâna pe burta ei proeminentă.

— Ihm, îl simt, da.

— Tot nu mi-ai zis de ce nu vrei să mergem la Paducah, să vedem eclipsa mâine. Să știi că mă simt suficient de bine pentru un drum de două ore cu mașina.

— Am și eu piticii mei pe creier, OK? Dă-o naibii de eclipsă. Am mai văzut una în 2017, știu cum e, îmi ajunge. Oricum, de aici o să se vadă ca o eclipsă parțială. Mai sigur stăm acasă, am timp să termin de amenajat camera copilului. A mai rămas doar o săptămână.

Jumătate de oră mai târziu îi aduse la pat micul dejun, după care se îmbrăcă să meargă la Home Depot, de unde mai avea câteva lucruri de cumpărat.

8 Aprilie 2024

Doctorița McCarthy se ridică, întâmpinându-i zâmbind.

— Se apropie ziua ce mare! spuse ea, în loc de bună ziua. Cum te simți?

>

— Dacă nu aș avea la capul patului un dosar cu rezultatele biopsiei și chestia asta la cap, aș zice că sunt chiar bine, răspunse Carroll arătând către cicatricea de la operație.

— Hai să vedem ce face bebelușul și dacă e totul în regulă. L-ai simțit mișcând azi?

Carroll o privi panicată. Tocmai realizase că, prinsă cu pregătirea pentru a merge la cabinet, nu-1 simțise pe copil deloc de când se trezise, lucru neobișnuit.

Câteva minute mai târziu, doctorița privea ecranul monitorului, studiind cu atenție imaginile ecografu- lui, în timp ce manevra cu îndemânare sonda.

— Nu-mi place. Ceva e în neregulă. Pulsul e scăzut, ceea ce, de regulă, e un semn al lipsei de oxigen. Ceva îl stresează pe copil, nu știu ce, dar vreau ca azi să stai sub observație.

Nici Robert, nici Carroll nu spuseseră nimic în tot acest timp. Primul care vorbi fu Robert:

— E vreun risc? Adică... se poate întâmpla ceva?

— Nu pot să-mi dau seama, nu văd nimic anormal. Fluxul de sânge prin cordonul ombilical e normal, mai zise ea butonând aparatul. Oxigenarea mamei e 99%, deci e cum ar trebui să fie... Hmm. Uite ce zic, sun acum la spital să-i anunț și va duceți frumușel direct acolo, fără alte opriri, da?

In ciuda tonului politicos, era clar faptul că nu era loc de discuții. Plecară imediat si douăzeci de minute »
,
mai târziu, Robert oprea în fața intrării de la pavilio-

nul „Obstetrică și ginecologie". Imediat apăru și un brancardier cu un scaun cu rotile, care îi întâmpină amabil și o ajută cu multă bunăvoință pe Carroll să iasă din mașină.

A ir A

Li se păru că formalitățile de internare durează o eternitate, iar în cele din urmă li se spuse că mai trebuie doar să aștepte eliberarea unei camere.

— M-am săturat de spitale. Adu-mi, te rog, ceva de băut. Apă, ceva.

Robert reveni cu o sticlă de apă plată pentru Carroll și un Sprite pentru el. Fata goli dintr-o suflare jumătate de sticlă, apoi vru să meargă la baie. Abia ce se ridică însă, că se așeză la loc, tinându-se de burtă.

— Au. Cred că am avut o contracție! Ai aflat ceva, când vine doctorul să mă vadă?

Trecuse mai bine de o oră de când plecaseră de la cabinetul doctoriței McCarthy până când Carroll ajunse în salon. Prima veni o asistentă, care-i puse o sumedenie de întrebări înainte să o conecteze la aparatele de monitorizare a oxigenului, pulsului și tensiunii, apoi sosi un medic rezident, care îi adresă cam aceleași întrebări, iar în cele din urmă apăru și specialistul, doctorul Hariharan, escortat de două asistente și un student. în timp ce doctorul trecea în revistă istoricul medical al lui Carroll, unul din dispo-

zitive începu să țiuie. Apoi un al doilea. Atmosfera relativ calmă de până atunci se schimbă brusc, iar medicul începu să vorbească repezit cu una dintre asistente.

— Ce se întâmplă? întrebară la unison Carroll și Robert.

— Fătul dă semne majore de stres. Știu că aveați programată nașterea peste o săptămână, dar mă tem că trebuie să facem acum cezariană, de urgență. Nu știm de ce pulsul fătului e atât de neregulat, poate fi orice, dar nu trebuie să ne asumăm vreun risc. E însă nevoie de consimțământul dumneavoastră. Doamnă?

— Da, sigur, dacă trebuie. Robert?

— Ăăă... da, da. Bineînțeles. Pot să vin cu ea?

— Nu. O să vă rog să așteptați aici. Haideți, doamnelor, duceți pacienta în sala 2 și pregătiți-o. Eu mă duc să mă schimb.

Micul grup se puse în mișcare, coordonându-se perfect, fiecare știind cu precizie ce rol are.

Robert n-avea nimic altceva de făcut decât să aștepte. Prin fereastra din salon putea vedea soarele. Nu avea ochelari speciali cu el, așa că se folosi de draperia suficient de groasă încât să filtreze lumina puternică, văzând cum luna mușcase deja din discul soarelui. Deși din Nashville zărea doar o eclipsă parțială, ar fi preferat să fie altundeva, mult mai departe. N-ar fi vrut să-și asume niciun risc și cu siguranță acum nu era câtuși de puțin momentul să tranziteze înapoi în 2017. Cu toate că momentul fatidic nu trecuse încă, avea un

sentiment ciudat de exaltare, de explorare a unui teritoriu necunoscut. Se așeză pe canapea și ațipi, cuprins brusc de oboseală.

— Domnule Feldman? Domnule Feldman? O asistentă care tocmai intrase în salon îi spulberă reveria. Haideți repede cu mine!

Era vizibil agitată și respira sacadat.

— De ce, s-a întâmplat ceva?

— Doctorul Hariharan vrea să vorbiți cu el. E despre doamna Feldman. Au fost niște complicații, dar îl las pe el să vă dea detalii. Acum a ieșit din sală, de nici cinci minute, și mi-a zis să vă caut.

Păși afară din lift și îl văzu pe doctor vorbind cu una dintre rezidente. Se duse direct la el.

— Doctore, Carroll cum e? Ce s-a întâmplat?

— Domnule Feldman, mă tem că nu am vești bune. Doamna Feldman este... a făcut coagulare intravasculară diseminată, în timpul operației de cezariană. Asta înseamnă...

— Știu ce înseamnă. Cheaguri de sânge în tot sistemul vascular. Cum e ea?

— Nu știm ce anume a declanșat CID. Bănuiesc că 1
i
un rol major l-a avut cancerul acela pe care îl avea și care i-a afectat, cu siguranță, funcția de coagulare a sângelui. Combinația asta de cancer și sarcină... Cum să spun... îmi pare rău. Aș fi vrut să se fi putut face mai mult.

— Adică... ea... este... a murit?!

— îmi pare sincer rău.

în tonul vocii doctorului se simțea compasiunea.

— Copilul... cum e? mai reuși el să îngaime, încercând din răsputeri să se adune.

— E bine. El e bine. L-au luat la secția de neonatologie, să-l pună în incubator. Dar e bine, pentru 35 de săptămâni, e foarte bine.

Se împăcase de mult cu ideea că era foarte posibil să o piardă, dar ar fi vrut să-și ia măcar adio de la ea, să o mai sărute o dată, să o țină de mână până în ultimele clipe. Se îndreptă cu pași mici către scaunele aflate lângă biroul asistentelor și se prăbuși pe unul din ele.

Era aproape trei după-amiază când fu chemat la secția de neonatologie. O asistentă îi arătă prin geam o mogâldeață aflată într-un incubator.

— Felicitări! E bine, având în vedere că e prematur. E sub cort de oxigen. Toate semnele vitale sunt stabile acum. Ne-a dat ceva emoții. Cântărește 2,100 kg, ceea ce nu-i rău deloc. Să vă duceți la colega mea, acolo, are niște formulare de completat și să vă dea brățara de acces în secția de nou-născuti.

»)

Un sentiment de neliniște îl cuprinse pe Robert, care, după ce făcu câțiva pași, se întoarse.

— De ce ziceți că v-a dat emoții? Cum... ce s-a în- *
»
tâmplat?

— Cred că doctorița neonatolog este în măsură să vă zică. E doamna de acolo.

Neonatoloaga era o femeie trecută binișor de patruzeci de ani, dar care nu-si arăta vârsta. Deoarece consulta un alt bebeluș, Robert așteptă răbdător până când avu timp să vorbească cu el.

— Ce s-a întâmplat? Asistenta mi-a zis că cel mic v-a dat emoții.

*

— S-a întâmplat ceva foarte ciudat, mărturisi ea. Nici nu știu cum să descriu. După ce obstetricianul l-a extras si mi l-a dat, cumva, nu știu, n-am mai trăit niciodată așa ceva... mi s-a părut că nu are deloc greutate. Că e asa, ca o ființă eterică. A fost o senzație de o fracțiune de secundă, dar m-am speriat, sincer. Noroc cu doctorul care nu-i dăduse drumul încă și avea mâna sub el, altfel probabil că l-aș fi scăpat. In rest, nu s-a întâmplat nimic, nu vă faceți griji. L-am adus repede aici, pe secție, să-l ținem sub observație. Acum e bine. Felicitări!

Robert vru să mai zică ceva, dar doctorița se întorsese deja către un alt bebeluș care începuse să plângă, așa că se îndreptă spre asistenta care îl aștepta. Completă datele personale pe un formular, după care primi o brățară cu adeziv, pe care și-o puse la încheietura mâinii stângi. O studie curios - avea doar un cod de bare și un șir numeric - 08042024131318. Recunoscu ziua de 8 aprilie 2024, dar fu curios să afle semnificația ultimelor patru cifre.

— Este ora la care s-a născut copilul, 13:18, explică asistenta cu amabilitate. Fiecare bebeluș primește un

cod unic, cu ziua si ora la care s-a născut, si același • »
' » »
cod se regăsește și pe brățara care se dă părinților, ca să știm al cui e copilul. Nu vrem să se știe numele copiilor, din motive de siguranță. Au fost cazuri, nu la noi, dar în alte clinici, cu copii răpiți și tot felul de nenorociri. Așa, nimeni nu știe al cui e copilul, în afară de personalul medical autorizat. Felicitări încă o dată. Sper că și mama e bine.

Robert auzise ultimele cuvinte ale femeii ca venind dintr-o altă lume. Studiind eclipsele de atâta vreme, știa prea bine că la ora 13:18 avusese loc momentul de totalitate maximă a eclipsei, undeva în Mexic.

A A A

Reuși cu greu să-și decanteze sentimentele. în decursul unei singure zile devenise tată și văduv, totodată. *Sunt aici, acum. Voi face lucrurile să meargă, pentru mine, dar mai ales pentru copil.* Porni mașina, lăsă geamul jos și trase adânc în piept aerul răcoros al începutului de aprilie. Pentru prima dată, după foarte multă vreme, simți o senzație de împăcare profundă cu sine.

Nota autorului

Mintea umană lucrează în moduri neobișnuite și asocierile pe care le face uneori sunt de-a dreptul fascinante. în august 2017, în timpul eclipsei de soare din Statele Unite (da, chiar *acea* eclipsă), i-am făcut o fotografie soției mele, Oana, în timpul celor câteva secunde în care lumina devine stranie, albăstruie, înainte ca ziua să lase, vremelnic, loc întunericului. La puțin timp după aceea, am fost la o expoziție de pictură și mi-a venit în minte ideea unui titlu pentru un tablou - „Portret de femeie în lumina stranie a eclipsei", care să fie, de fapt, elementul în jurul căruia să se țească intriga unei povestiri fantastice, cu o călătorie în timp și o poveste de dragoste. Tema nu e unică și am găsit inspirație în filme precum „Undeva, cândva" sau „Soția călătorului în timp".

Am discutat îndelung ideea cu editorul meu, Constantin Pavel, care a fost încântat de ea si mi-a recomandat să uit de povestire și să o dezvolt într-un roman. Cu siguranță, fără ajutorul și sfaturile lui, ar fi rămas doar un gând rătăcit. Cu toate acestea, întrucât la momentul acela eram implicat în alte proiecte, am

lăsat-o la dospit până când i-a venit, în cele din urmă, rândul, câteva luni mai târziu.

A urmat apoi o muncă susținută, timp de mai bine de un an de zile, iar rezultatul este cartea pe care tocmai ai terminat-o de citit.

De asemenea, aș mai vrea să le mulțumesc prietenilor Mircea Liviu Goga, Mirela Nicolae, Nicoleta Frank, Dan Popescu, George Sauciuc și Daniel Timariu pentru observațiile și sugestiile făcute după lecturarea primei forme a romanului, care m-au ajutat mult la îmbunătățirea clarității si cursivității textului.

 » I J

Sper că v-am oferit o experiență memorabilă, despre care veți povesti cu plăcere și altora, îndemnându-i să trăiască și ei, preț de câteva ore, sub lumina stranie a eclipsei...

Despre autor

Cristian Cârstoiu a studiat medicina și a avut o carieră de succes în lumea editorială din România, înainte de a se muta în Statele Unite ale Americii împreună cu soția și fiul său.

A debutat în literatura science-fiction cu volumul de povestiri *Noopali* (2020), urmat de romanul *Discontinuum* (2022) și, pe lângă *Lumina stranie a eclipsei,* mai are în pregătire un al doilea volum de povestiri, *îngerul cu aripi de piatră.*

Urmărește-1 pe Cristian pe pagina sa de autor
www.facebook.com/cristian.carstoiu.sf

Scanați codul QR

alegerii, pe care protagonistul o descoperă în egală măsură cu neplăcere și încântare. Ideile puse în discuție
depășesc cadrul lejer al poveștii, ducându-ne în sfera mult mai complexă a filosofici. Cristian Cârstoiu reușește
strălucit să ne conducă prin labirintul construit de propriile îndoieli și decizii greșite. Oare tu cum ai reacționa dacă ai avea șansa unui nou început și cum ai gestiona schimbările care apar la fiecare renaștere?

Daniel Timariu,
autorul seriei de urban-fantasy „Tenebre"

AÎA AÎA AÎA AÎA AÎ*

Ce-ar fi dacă bărbatul de lângă tine fredonează perfect o melodie care s-a lansat chiar azi, ca și cum ar fi ascultat-o de nenumărate ori? Ce-ar fi dacă un adolescent s-ar comporta ca un adult responsabil care pare să cunoască foarte bine locuri, persoane, situații pe care n-ar fi avut de unde să le știe?
Robert este un tânăr american prins în caruselul nebun al unor evenimente insolite, care încep odată cu eclipsa de soare din 2024. Azvârlit pur și simplu în timp și spațiu, el este forțat să retrăiască vieți alternative, cu toată încărcătura etică și emoțională generată de incredibilul fenomen.
„Lumina stranie a eclipsei" este un roman verosimil, scris într-un ritm alert și plin de semnificații inedite.

Daniel Botgros,
jurnalist, autorul romanului „Respiră!"

Prin romanul „Lumina stranie a eclipsei",
Cristian Cârstoiu construiește cu migală secvențe credibile ale unui viitor încă netrăit, dar si ale unui trecut la care a asistat ca martor sau participant direct implicat. Protagonistul este supus sindromului „Ziua cârtiței", însă într-un mod aparte. El trebuie să accepte nu doar destinele diferite din universurile paralele în care viețuiește temporar, ci și imperfecțiunea
vieții umane, deciziile eronate, faptul că omul este o biată ființă neștiutoare în raport cu nemărginirea. Dacă mi-a plăcut cartea? Da, foarte mult, pentru că e un volum serios documentat si scris cu talent. „Lumina stranie a eclipsei" m-a cucerit de la primele rânduri și m-a ținut cu sufletul la gură până la final, când mi-am pus întrebarea
„Ce și de unde sacrificăm pentru a găsi fericirea?"

Mirela Nicolae,
realizator Radio România Cultural

ATA AÎA £?*

Un roman fascinant, care m-a ținut captivat de la început
până la sfârșit. Cristian Cârstoiu analizează relațiile noastre în timp cu persoanele dragi din jurul nostru dintr-o perspectivă atipică, creând astfel o atmosferă încântătoare și, în același timp, neliniștitoare. Revenirea periodică a personajului principal, Robert, în același moment spațiu-timp, conferă acțiunii romanului
o ciclicitate specifică naturii, de moarte și renaștere, sugerând, la prima vedere, predeterminarea. Totuși, această percepție este contrazisă imediat de libertatea